

Ξαγίγει αν δπλωνε το χέρι του. Τις παρακολούθησε με τα μάτια ώσπου χάθηκαν.

Ύστερα άφισε την κρυψώνα του και ξαναμπήκε στο μέγαρο. Δεν πρόσεξε ότι κάποιος έσκυβε και τον κύτταζε με περιέργεια, από ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος.

Ήταν ο Ζάκ ντε Μπύρ. Άμέσως άφου έφυγε ο φίλος του, βγήκε κι αυτός απ' το σαλόνι και πέρασε σ' ένα μικρό δωμάτιο, δίπλα στο χάλ. Άνοιξε το παράθυρο, με χέρια ιδρωμένα απ' τον πυρετό.

Από κει, είδε τις δυο τραγουδιές που να κατεβαίνουν τις σκάλες, τυλιγμένες με το παλτό τους. Τις κύτταζε πολλή ώρα ν' απομακρυνώνται. Μιά φωτιά έλαμπε μέσα από τα μάτια του...

Έπειτα είδε τον Κριστιάν να ξεπροβάλλει ανάμεσα στα δέντρα. Και μουρμούρισε με βραχνή φωνή, ενώ τα ρουθούνια του τρεμούλιαζαν:

— Είχε κρυφτή και τις περιμένε... Καλά το φαντάσθηκε!

Αναστέναζε πονεμένα και πρόσθεσε:

— Θεέ μου μήπως την αγαπάει κι' αυτός;...

Ζ'.

Είχαν φύγει κι' οι τελευταίοι καλεσμένοι κι' οι υπηρέτες σβύνανε τα φώτα των σαλονιών. Έπειτα απ' όλη εκείνη την εθύση ό-χλοδοή, είχε επικρατήσει ξαφνικά θωραία σιωπή στο παλινό μέγαρο.

Ο Ζάκ έσφιξε το χέρι του φίλου του.

— Συμφωνώ λοιπόν, Κριστιάν; της είπε. Μεταβύριο, στη γιορτή της πριγκιπίσας ντε Πραγκάν!

Ο νέος δεν άπάντησε άμέσως.

— Ένας διαστογάμος φάνηκε σ'α μάτια του.

— Δεν είμαι βέβαιος αν θα πάω... άπάντησε επιτέλους.

— Μά δεν είχαμε συμφωνήσει, πριν από λίγο;

— Άλλαξε γνώμη.

— Πώς αυτό; Έτσι, χωρίς λόγο;

— Ναί. Με κουράζει ο κόσμος, ή φασαρία...

Ο Ζάκ κύτταζε με δυσπιστία το φίλο του. Ήταν πασάξηση ή άπρόοπτη εκείνη απόφασί του...

Ίσως είχε κάποιο λόγο, σχετικό με κείνη την κοπέλλα, τη Ζερμαίν Μαρσάλ...

Την αγαπούσε λοιπόν ο Κριστιάν; Σ' αυτή τη σκέψη, σφίχτηκε απότομα ή καρδιά του Ζάκ.

Ώστόσο, γιατί να τον ένδιαφέρη τί θα έκανε ο φίλος του με την κοπέλλα εκείνη, που την είχε δη για πρώτη φορά; Δεν ήταν έλευθερο κι' οι δυο τους;

Κι' άλλωστε, τον παρέσυρε ίσως ή φαντασία. Ίσως ήταν αδόσιμη ή υπόθεσι εκείνη που έκανε...

Μά τότε, γιατί ο Κριστιάν φαινόταν ένοχλημένος απ' τη ματιά του, γιατί κύτταζε αλλού;...

— Άφου λοιπόν δε θα πάς στης πριγκιπίσας, δε θα πάω κι' εγώ, άπάντησε ο Ζάκ στο φίλο του.

— Μπά! Γιατί;

— Γιατί θα βαρυνόμουν, μονάχος μου, χωρίς έμένα.

Κι' ο Ζάκ έδωσε το χέρι του

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάσης).
Τηλέφ. 532.563

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

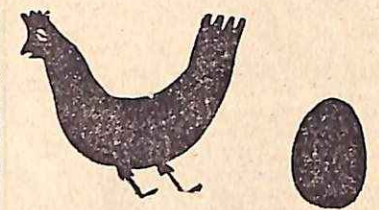
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηληρά 7 (πλατ. Άγιοι Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9-1 π.μ.
και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525.387

ο όλο τον κόσμο

Η κόττα που θέλησε να κα-
ταρρίψη το ρεκόρ της

Φαίνεται, ότι δεν πρέπει να βιάζει κανείς τις δυνάμεις του. Το διάγραμμα αυτό προκύπτει από το πάθημα μιάς κόττας ενός όρνιθο-

τροφείου του Λαντανάς, στην περιοχή του Λουάρ (Γαλλία). Η κόττα αυτή γέννησε μιά μέρα ένα αυγό βάρους 187 γραμμαρίων, με τρεις κροκούς! Είναι περιττό να πούμε, ότι όλοι οι κάτοικοι της περιοχής έτρεξαν για να τη δούν, ό δε ιδιοκτήτης του όρνιθοτροφείου την έβαλε σε ξεχωριστό κοτ-τέτσι και την περιέβαλλε με έ-ξαιρετικές περιποιήσεις. Άλλ' όλα αυτά της γύρισαν το μυαλό και της έδωσαν την ιδέα να ξεπεράσει αυτό το ρεκόρ. Πραγματικά, έ-πειτα από μερικές έδδομάδες, γέννησε ένα καινόγριο αυγό, βάρους 231 γραμμαρίων, με τρεις επίσης κροκούς. Άλλ' ή προσπά-θεια αυτή εξάντλησε τις δυνάμεις της και ή δυστυχισμένη ψόφησε ύστερα από λίγο.

Καλά τα καταφέρνουμε!

Μιά άγγλική έπιστημονική έπι-θεώρησι γράφει: «Η Ιατρική έπραγματοποίησε τόσο καταπλη-κτικές προόδους κατά τα τελευταία χρόνια, ώστε είναι αδύνα-το σ' ένα γιατρό να βρή σ' ένα πελάτη έστω και ένα όργανο, που να μην είναι άρρωστο».

Οι Άγγλοι σνόμπ

Οι Άγγλοι σνόμπ, που περι-μεναν να παντρευτούν στην και-νούργια μητρόπολι του Κόδεντρυ, δοκίμασαν μιά μεγάλη άπογοή-τευσι. Το ένορικό συμβούλιο ά-ποφάσισε, ότι δε θα εύλογούνται έφεξης οι γάμοι παρά μόνο εκεί-νων, που έπί έξη τουλάχιστον μή-νες παρακολούθησαν τη θεία λει-ουργία.

Ξεστειλωσία

Μερικές φοιτήτριες του Παν-πιστημίου της Καλιφορνίας φο-ρούσαν τόσο κοντές φούστες, ώστε ένας από τους καθηγητές τους εί-πε:

— Δεσποινίδες, σας παρακα-λώ να βγείτε από την τάξη, ώσ-που να μου φέρουν ένα καμινέτο, για να μπορέσω να μαυρίσω το κατώ μέρος των γυαλιών μου. Έ-τσι, τουλάχιστον δε θα βλέπω ό,τι δεν πρέπει να βλέπω.

Τη θέλει άσσο
στην ύπερησία

Σε μιά έφημερίδα της Βοστώ-νης δημοσιεύθηκε μιά άγγελία γά-μου ένός νεαρού Άμερικανού, που περιέχει τό έξης: «Προτιμώ μιά δυσφορ έλθουσα από μιά θερμή μελαχροινή ή από μιά κοκκινο-μάλλα, που έχει το διάβολο μέ-σα της. Δε μ' ένδιαφέρει το χρώ-μα των ματιών. Δεν τη θέλω, ό-

μως, ούτε παχειά ούτε κοντή. Έγώ είμαι ψηλός και αδύνατος, κι' αν ήταν κοντόκοντρο, θαμοιάζα-κε της σαν τη βελόνα του πλε-ξίματος πλάι στο κουβάρι. Άλ-λα δε τη θέλω ούτε κοκκαλιάρα. Γιατί τότε θα μοιάζαμε σαν δυο τηλεγραφόβυλα, που σμίζανε. Έ-πιθυμώ, τέλος, ή γυναίκα που θα παντρευτώ να μ' αγαπήσει με έ-ρωτα ή τουλάχιστον να είναι άρ-κετά υποκρίτρια, για να με κά-μη να το πιστέψω».

Χερές μετμημεμένων
άλλα... χωρίς ρεύμα

Οι γυμνιστά της Φλωρίδας ώρ-γάνωσαν τελευταία ένα χορό με-τμημεμένων, στον οποίο, όμως, άπαγορεύθηκε και το έλαχιστο έν-δυμα. Έτσι, ή μεταμφιεσις πε-ριώρισθηκε σε βαψίματα του κορ-μιού, σε στολισμούς με φτερά, κλπ.

Την άπνιγαγε
μέ... το τράμ που έδηγουσε

Το τράμ μπορεί να χρησιμεύ-ση ως μέσον άπαγωγής. Αυτό ά-κριβώς συνέβη στην Πόλι του Με-ξικού, την περασμένη έδδομάδα. Ένα πρωινό, σε μιά στάσι, πε-ριμεναν ένας άντρας με τη γυναί-κα του, που ήταν νέα και πολύ όμορφη. Το τράμ ήταν δόλοτελα άδειο. Η γυναίκα ανέθηκε πρώ-τη. Ο οδηγός έκλεισε τότε την πόρτα κι' έβαλε σε κίνησι το ό-χημα. Ο σύζυγος, νομίζοντας πως έπρόκειτο για φόρσα, πήρε το έ-πίμενο όχημα και βγήκε στη στά-σι, όπου κατέβαιναν συνήθως με τη γυναίκα του, για να πανε στη δουλειά τους. Άλλ' ή γυναίκα του δεν τον περίμενε εκεί. Κατέ-φυγε τότε στην άστυνομία... Το όχημα, με το οποίο είχε γίνει ή

άπαγωγή, βρέθηκε άργότερα έγ-καταλείμενο σε μιά γραμμή. Ο οδηγός του κι' ή άπαχθείσα είχαν γίνει άφαντοι. Πρόκειται για έλαχιστή ή για βίαιη άπαγωγή; Η πρώτη έκδοχή φαίνεται πιθα-ύτερη.

άπαγωγή, βρέθηκε άργότερα έγ-καταλείμενο σε μιά γραμμή. Ο οδηγός του κι' ή άπαχθείσα είχαν γίνει άφαντοι. Πρόκειται για έλαχιστή ή για βίαιη άπαγωγή; Η πρώτη έκδοχή φαίνεται πιθα-ύτερη.

Η Ντόρθυ έμαθε
τι είναι άνάπη!

Ένας Άμερικανός, ο Τζώρτζ Άστορ έλεγε και ξανάλεγε στη γυναίκα του Ντόρθυ: «Δεν ξέ-ρεις τί είναι άνάπη». Στο τέλος, ή Ντόρθυ άποφάσισε να το μά-θει κι' άρχισε να πηγαίνει μ' άλ-λους άντρες. Ο σύζυγος της ά-νακάλυψε, όμως, τις άπιστίες της και ζήτησε αίτησι διαζυγίου. Δεν εί-να την πρόθεσι ν' άπατήσω τον άντρα μου, εί-πε ή Ντόρθυ στο δικαστήριο. Ήθελα μόνο να μά-θω τί είναι άνάπη και τώρα υπο-παώ να πώ, ότι το έμαθα. Ο άν-τρας μου δεν έχει, λοιπόν, κανέ-να λόγο να με διώξει, άφου εί-μαι σε θέση να του προσφέρω ό,τι του έλειψε άλλοτε. Το δικαστή-ριο, όμως, άποφάσισε διαφορετι-κά και χορήγησε στον Άστορ το διαζύγιο.

στον Κριστιάν. Άλλά — πράγ-μα παράξενο — το χειροσφίξι-μό τους έκείνο δε φαινόταν πιά να έχη την ίδια έγκαρδιότητα, την ίδια ειλικρίνεια, όπως πριν από μερικές ώρες. Κάτι τι είχε άλλα-ξει ξαφνικά ανάμεσά τους.

Ώρεβουάρ λοιπόν, Κρι-στιάν.

Και χωρίστηκαν.

Τη μεθεπομένη μέρα, ο Κρι-στιάν κι' ο Ζάκ ήταν απ' τους πρώτους καλεσμένους που στάσα-νε στο μέγαρο της πριγκιπίσας. Είχαν πάλι λοιπόν ψέμματα κι' οι δυο τους!

Ίσως γιατί ο καθένας τους είχε στο βάθος της καρδιάς του κά-ποι που ζήτησε να το κρύψει απ' τον άλλο.

Ο Κριστιάν είδε το Ζάκ, ή-πως τον είδε κι' έκείνος. Καθό-ν τους όμως φαντάσθηκε πως δε-τον είχε πρόσεξε ο φίλος του. Και μείνανε κι' οι δυο παράμερα, ά-ποτραδηγμένοι σε μικρά σαλόν-ια κι' άποφεύγοντας ο ένας τον άλλον.

Δεν ήταν δυνατόν ώστόσο να μη συναντηθούν καθόλου.

Πραγματικά, κάποια στιγμή, δγαίνοντας από ένα σαλόνι, ο Κρι-στιάν βρέθηκε αντιμετώπος με κάποιον που έμπαινε εκεί την ίδια στιγμή.

Δυο κραυγές δýηκαν συγχρό-ως απ' τα χείλη τους:

— Ζάκ!

— Κριστιάν!

Σώπασαν κι' οι δυο, με άμψ-χανία. Είχαν κοκκινίσει, είχαν ασπασίσει... Ο Ζάκ ρώτησε πρώ-τος:

— Ώστε ήρθες λοιπόν, Κρι-στιάν;

— Ναί, όπως βλέπεις. Το ά-παίτησε ο παππούς μου. Είπε πως θα το θεωρούσε προσβολή ή πριγκιπίσας, αν δεν έρχόμουν.

— Και μένα, μου ζήτησε ή μη-τέρα μου να τη συνοδέψω.

Μιλούσαν άφηρημένα, μηχανικά σχεδόν, λές κι' ή συνάντησί τους έκείνη έμπόδιζε ένα σχέδιο που είχε καταστρώσει καθένας τους.

Προχώρησαν ώστόσο μαζί προς τη μεγάλη σάλλα, πιασμένοι απ' το μπράτσο και προσπαθώντας να φανούν αδιάφοροι.

Όταν όμως άκουσαν την άναγ-γελία πως θ' άρχιζε το τραγούδι, σπείσανε κι' οι δυο να πάρουν θέσεις στην πρώτη σειρά.

Είχαν διαβάσει στο πρόγραμ-μα τα όνόματα της Άντριεν Λω-ζιέ και της Ζερμαίν Μαρσάλ. Μά δεν έκαναν κανένα ύπαινιγμό γι' αυτό που άπασχολούσε τη σκέψι τους.

Ώστόσο, είχαν έρθει κι' οι δυο για κείνη την κοπέλλα...

Πάνω στη μικρή, λουλουδοστο-λισμένη σκηνή, προχωρούσαν ή Άντριεν κι' ή Ζερμαίν, χαιρετώ-ντας με χάρη το άκροατήριο.

Όταν τραγουδούσαν, ξέσπασε και πάλι ο ίδιος ένθουσιασμός, τα έ-δρα χειροκροτήματα της άλλης βραδυάς. Η Ζερμαίν ήταν συ-γκινημένη και πάλι, φαινόταν όμως πως είχε τώρα κάπως περισσέ-ρη αυτόπεποιθήσι.

MENTIOYM

ΚΑ ΚΑΙΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ Ε-
ΡΕΥΝΩΝ HELLENIC SOCIETY
FOR PSYCHICAL RESEARCH

Ανεγνωρισμένα υπό της Έπιστή-μης περιβάσει τηλεπαθητικής μεταβί-
βάσεως σκέψεως. Έλαθεν έπιτυχώς μέ-
ρος εις τηλεπαθητικά πειράματα της
Έταιρίας Άθηνών κ. Τανάρκα — Νέ-
ας Ύόρκης μετά του καθηγητού
Γκάρενερ Μόρφου του Πανεπιστημίου
Νέας Ύόρκης.
Νιάδης 8, στάσις Καμέλια, Άχαρ-
νός. Ώραιο έπισκέψων 9 π.μ. — 1
και 5-7 μ.μ. τηλέφ. 874.761.

Κύτταζε γύρω της, δειλά, σά-
να φοβότανε μήπως ή ματιά της
συναντήσει κάποιον... Κι' όταν εί-
δε τον Κριστιάν, με τα μάτια του
καρφωμένα πάνω της, έννοιωσε
στην καρδιά της την ίδια άναστά-
τωση, όπως και στη γιορτή των
Ρεβέλ.

Ο Ζάκ, που δεν την άφηνε απ' τα μάτια του, πρόσεξε αυτή τη λεπτομέρεια.

Ήταν αλήθεια λοιπόν! Γνωρί-
ζονταν ο Κριστιάν κι' ή Ζερμαίν. Δεν ήταν ξένοι μεταξύ τους...

— Ί-
σως νάχαν μιλήσει κιόλας...

Γιατί, λοιπόν, ή πρόσεξε ή έ-
κείνη συμπεριφορά του φίλου του, ή έλλειψι ειλικρίνειας άπέναντί του;... Γιατί δεν όμολογούσε κα-
θαρά ποιος δεσμός τον ένωνε με
την κοπέλλα;

Ο Ζάκ θα προσπαθούσε τότε να σφίξη την καρδιά του, να διώ-
ξη απ' το νου του την εικόνα της
Ζερμαίν, που τον έκανε δυστυχί-
σμενο και δεν τον άφηνε να κλει-
σι μ'ατή τη νύχτα...

Ετρώγε τώρα με τα μάτια την κοπέλλα, που τραγουδούσε. Ό-
ταν έφυγε ή Ζερμαίν, φάνηκε να
ξυπνούσε από ένα όνειρο. Στρά-
φηκε στον Κριστιάν, που τον κύτ-
ταζε και φαινότανε να διαβάξη
στο πρόσωπό του την ταραχή
του.

Η ματιά του Ζάκ πήρε μιά έκ-
φρασι ψυχρή. Και δοκίμασαν κι' οι δυο την έντύπωσι πως ένας άό-
ρατος φραγμός είχε ύψωθεί ξαφνι-
κά ανάμεσά τους.

Ώστόσο, κατάφεραν να έπιβλη-
θούν στον έαυτό τους και να φα-
νούν ήρεμοι, σχεδόν αδιάφοροι.

Βγήκαν απ' τη μεγάλη σάλα, πέρασαν από διάφορα αδειανά δω-
μάτια και καταλήξανε στη σέρα. Κάθισαν σε δυο ψάθινες πολυθρό-
νες κι' άρχισαν να καπνίζουν και να κουβεντιάζουν για διάφορα ά-
σήματα πράγματα.

Ο καθένας τους θα ήθελε να φύγη ο άλλος... Μά μένανε σαν κολλημένοι και άλληλοκατασκο-
πεύονταν με την άκρη του μα-
τιού.

Η Βραδυά τους φάνηκε φοβε-
ρά άνιαρη και άτελείωτη.

Όταν όμως πείσθηκαν πως ή Ζερμαίν είχε φύγει πιά και πως δεν τους έμενε καμιά έλπίδα να τη συναντήσουνε, σηκώθηκαν, τρά-
βηξαν προς το βεστιβόριο κι' εκεί
καληνυχτίστηκαν, με μιά χλιαρή
χειραψία.

*

Το άλλο πρωί, κατά τις 11 —
άφου πέρασε μιά νύχτα παραγμέ-
νη — ο Ζάκ βρισκόταν μπροστά
στο σπιτί της Άντριεν Λωζιέ.

Πηγαίνονερχότανε νευρικά στο πε-
ζοδρόμιο, πλησίαζε κάθε τόσο
στην έξωπορτα, αλλά δεν τολμού-
σε να χτυπήσει...

Κοιμένες φράσεις ξεφευγαν απ' τα χείλη του:

— Είναι άνόητο αυτό που κά-
νω! Είναι σωστή τρέλλα το αί-
σθημά μου γι' αυτή την κοπέλ-
λα... κι' όμως δεν κατάφερα να το νικήσω...

— Έδώ και τρεις μέ-
ρες, δεν ήξερα καν αν υπάρχη...
Τώρα μπήκε στη ζωή μου και τη γεμίζει, σά να ήταν ή μοναδική
νέα στον κόσμο... Τί να κάνω;...
— Άν ή κοπέλλα αυτή δεν είναι τί-
μια, τα πράγματα άπλουστεύον-
ται: Θα γίνη μιά ύπεροχη φιλε-
νάδα μου, για μερικές βδομάδες
ή μήνες...

Φιλενάδα, του, ή Ζερμαίν!...
Κοκκίνισε σ' αυτή τη σκέψη, έξε-
γέρθηκε, γιατί του φαινόταν βρι-
σία, βεβήλωσι.

Τί γύρευε, λοιπόν, μπροστά
στην πόρτα εκείνη; Γιατί είχε έρ-
θει;

Σκέφθηκε να γυρίση σπιτί του.
Έκανε μάλιστα ένα βήμα, για ν' απομακρυνθή.

Κι' όμως, σά να τον έσπρε

χνε κάποια δύναμι ίσχυρότερη απ' τη θέλησί του, το βήμα του έ-
κείνο κατευθύνθηκε προς το σπι-
τί της Άντριεν.

Πέρασε το κατώφλι και ρώτη-
σε το θυρωρό για το διαμέρισμα
της δεσποινίδος Λωζιέ. Ύστερα,
ανέθηκε άποφασιστικά τη σκάλα.

Όταν έφτασε στο κεφαλόσκα-
λο του τετάρτου πατώματος κι' άκούμπησε το δάχτυλό του στο
κουμπί του κουδουνιού, φάνηκε σά
να ξαναγύριζε στην πραγματικό-
τητα. Ένα έρώτημα γεννήθηκε ά-
μέσως στο νου του: Τί θα έλεγε
στη νέα γυναίκα; Πώς θα έξη-
γούσε αυτή την έπίσκεψί του;

Ποιές λέξεις θα έδινε, ώστε να μη γελαιοποιηθή;

Λίγο έλειπε να ξανακατεβή τη σκάλα. Μά ήταν πολύ άργά πιά...
Η πόρτα είχε άνοιξει κι' είχε πα-
ρουσιαστή μιά γριά υπηρέτρια.

— Η δεσποινίς Λωζιέ, παρα-
καλώ;... τραύλισε ο Ζάκ.

— Έδώ είναι, κύριε, άπάντη-

σε ξερά ή υπηρέτρια, ζαρώνοντας
τα φρύδια της. Τί τη θέλετε;

— Ά, δεν ήταν καθόλου φιλοφρο-
νητική ή γριά Όκταβία με τους
ώραίους κυρίους, που γύρευαν την
Άντριεν στο σπιτί της.

Την είχε δη να γεννιέται κι' είχε μείνει συνεχώς στην υπηρέ-
σία της.

Όταν ή Άντριεν βρέθηκε μόνη
στον κόσμο, δίχως λεφτά, ή Ό-
κταβία δε θέλησε να την έγκα-
ταλίψη. Παραιτήθηκε μάλιστα
απ' το μισθό της. Και της είχε
προσφέρει τις μικρές οικονομίες
της.

Η Άντριεν είχε συγκινηθή βα-
ρυά απ' αυτή την άφυσίωσί της.
Την είχε κρατήσει κοντά της και
της φερνόταν σά να ήταν μέλος
της οικογενείας της.

Έτσι, σιγά-σιγά, ή Όκταβία
είχε άποκτήσει κάποια έξουσία
έκει μύστο.

Γι' αυτό, τώρα είχε ύποδεχτή
μάλλον ψυχρά και φιλόποπτα το

Ζάκ ντε Μπύρ. Έκείνος τάχα
ακόμα πιο πολύ και τραύλισε:

— Θάθελα να μιλήσω στην κυ-
ρία σας...

— Πρέπει να της πώ το σκο-
πό της έπίσκεψέως σας, για να
σας δεχτή.

— Πέστε της... πώς θέλω να
της ζητήσω μιά πληροφορία.

— Πληροφορία;...

Η Όκταβία χαμογέλασε κά-
πως ειρωνικά. Ώστόσο, άφισε το
νέο να μπη στο χάλ, κι' από κει
στο μικρό σαλόνι.

— Μου λέτε τ' όνομά σας,
κύριε; τον ρώτησε.

— Δε με γνωρίζει ή κυρία
σας... Δώστε της ώστόσο την κάρ-
τα μου.

Κι' έδωσε ένα μπιλιέτο απ' το
πορτοφόλι του. Η υπηρέτρια το
πήρε κι' έφυγε, μουρμουρίζοντας:

— Ζάκ ντε Μπύρ... Τί να θέ-
λη απ' την κυρά μου, αυτός ο ό-
μορφιός;...

Ώστόσο, πήγε να είδοποίηση
την Άντριεν, στην κρεβατοκάμα-
ρά της. Κι' εκείνη θέλησε ν' άφισ-
ση τον έπισκέπτη να περιμέ-
νη περισσότερο.

Τον χαιρέτησε τυπικά, μπαινόν-
τας στο σαλόνι, και του εί-
πε:

— Ζήτησατε να μου μιλήσετε,
κύριε.

— Μάλιστα, δεσποινίς... Έπι-
τρέψετε μου πρώτα να σας έκ-
φράσω το βαθύ θαυμασμό μου για
το σπάνιο ταλέντο σας!

Η Άντριεν του έδειξε ένα κά-
θισμα, με μιά ευγενική χειρονο-
μία, κι' άπάντησε λίγο ειρωνικά:

— Σας εύχριστώ πολύ, κύ-
ριε, για τα κολακευτικά σας λό-
για. Μά δεν πιστεύω να κάνατε
τον κόπο νάρητε εδώ γι' αυτό
μόναχα.

— Έχετε δίκιο, δεσποινίς. Η-
θελα να σας παρακαλέσω να μου
δώσετε μερικές πληροφορίες.

— Σας άκούω, κύριε.

— Πρόκειται για πληροφορίες
λεπτής φύσεως... Δε θάθελα να
παρεξηγήσετε το διάδημά μου...

— Τί χρειάζονται τόσα προοί-
μια, κύριε;

— Άν μου το επιτρέπετε, θα
φτάσω άμέσως στο σκοπό της έ-
πίσκεψέως μου. Έχετε μιά φίλη,
τη δεσποινίδα Ζερμαίν Μαρσάλ...

Η Άντριεν σήκωσε το κεφάλι
της κι' άνασκήρτισε. Τί σήμαινε
αυτή ή άοχη;... Ζάρωσε λίγο τα
φρύδια της, έτοιμη να βάλη στη
θέσι του τον έπισκέπτη της.

— Ηρθατε λοιπόν για να μου
μιλήσετε γι' αυτή τη νέα; προ-
φέρε.

— Μάλιστα, δεσποινίς. Τόλη-
σα... Σκέφθηκα πως, άφου ξέρετε
τη διεύθυνσί της, δε θ' άρνιόσα-
στε να μου τη δώσετε.

Η Άντριεν σηκώθηκε απότομα.
Αυτό έβγαλε απ' τα όρια! Τέ-
τοιο θράσος...

— Κύριε, πρόφερε παγωμένα,
ξέρετε πως λέγεται αυτό που μου
ζητάτε;

— Ό, δεσποινίς, μη θυμώνε-
τε!... Το περίμενα πως θα παρε-
ξηγούσατε τους σκοπούς μου. Δεν
είναι αυτοί που φαντάζεσθε. Σας
ζητάω τη διεύθυνσι της δεσποινί-
δος Ζερμαίν, γιατί... γιατί...

Ο Ζάκ δεν εύρισκε καμιά
πρόφασι. Μασούσε τα λόγια του,
μη ξέροντας τί να πη, αλλά και
μη θέλοντας να όμολογήσει το αί-
σθημά του... Άρπαξε, λοιπόν, την
πρώτη έξήγησι που του πέρασε
απ' το μυαλό και τραύλισε:

— Η μητέρα μου, ή μαρκη-
σία ντε Μπύρ, πρόκειται να δώ-
σι μιά γιορτή... Θάθελα...

— Να συνηγορήτε με τη Ζερ-
μαίν, για να τραγουδήσι;

— Άκριβώς!

— Αυτό είναι εύκολο. Πέστε
μου τους όρους σας, κι' εγώ θα
τους μεταδίδω στη δεσποινίδα
Μαρσάλ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Θα έχετε
δωτά όνταρά σας!

Σπουδάστε την Κομμωτική
τέχνη στην ΣΧΟΛΗ
ΚΑΜΜΕΡ
Θα

Ντυθείτε ἀνοιξιάτικα...

...
μέ' έτοιμα
πολυτελείας

- ★ Μοντέλλα
Παριζιάνικα
- ★ Τελεία
έφαρμογή
- ★ Συμφέρουσες
τιμές

MODELE SYLVIA-
ΔΡΧ 1195

9/4

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΟΔΑΣ

Αφού Τουτίσοπουνλοι

★ ΕΡΜΟΥ ★ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— ΣΜΙΘ, βρόντησε ή φωνή του άρχισυντάκτου στα γραφεία των «Τάιμς». Πού διάβολο κρύφτηκες; Θ' αποφασίσεις κάποτε να κάνεις καμιά δουλειά, για να δικαιολογήσεις τα 35 δολάρια, που σου πληρώνει ή εφημερίδα κάθε βδομάδα; Κι' όταν ο νέος αστυνομικός ρεπόρτερ Σάμ Σμιθ βιάστηκε να παρουσιάσει στον άρχισυντάκτη του, εκείνος του είπε:

— Τρέξε στο μπάρ του Μάικ, στη Μπλάκ — Στρήτ, να μάθεις λεπτομέρειες για το φόντο, που έγινε εκεί νωρίς το πρωί!

Στο μπάρ, που το φύλαγαν καμιά δεκαριά αστυνομικοί, δυο άντρες της σημανσεως φωτογράφιζαν τον πάγκο με τα δυο ποτήρια, που βρίσκονταν στην άκρη του, το ένα δίπλα στο άλλο, το αυτόματο ταμείο, που έδειχνε ακόμη στο τζαμένιο «παραθυράκι» του τον αριθμό του ποσού, που είχε «χτυπήσει» ο ιδιοκτήτης του μπάρ (ήταν φανερό ότι δεν πρόλαβε να κλείσει το ταμείο) και το πτώμα του Μάικ, που ήταν πεσμένο πίσω από τον πάγκο.

Ο δεύτερος μπάρμαν, ο Μπράουν, έδωσε στο Σμιθ πρόθυμα τις πληροφορίες, που ζήτησε.

Οχι, δεν είχαν κλέψει τίποτα. Ναι, ο ιδιοκτήτης, ο Μάικ, ήταν μόνος του, όταν τον πυροβόλησαν. Είχε πολλούς έγχρους, γιατί ήταν απότομος και φιλόνηκος.

— Νά, τσακώθηκε, πριν λίγες μέρες, με κάποιον Χάστινγκ, έτσι για το τίποτα! Κι' ο Χάστινγκ έφυγε φουρισμένος και κάνοντας όρκο ότι θα έφαινε την εκδίκησή του...

Στο γραφείο κατόπιν του επιθεωρητή Λάιον, ο ρεπόρτερ Σμιθ έμαθε ότι είχαν συλλαβει άμέσως αυτόν τον Χάστινγκ, ένα λαϊκό τύπο μπερκ, που επέμενε ότι δεν είχε ξαναπατήσει στο μπάρ από κείνη τη μέρα, που είχε φιλονικήσει με το Μάικ. Ο Λάιον όμως ήταν βέβαιος για την ένοχη του Χάστινγκ, γιατί το ένα από τα δυο ποτήρια, που βρήκαν πάνω στον πάγκο του μπάρ, είχε καθαρά τα δικά του δαχτυλικά αποτυπώματα, ενώ το δεύτερο ποτήρι δεν είχε τίποτα. Ασφαλώς ο συντροφος του Χάστινγκ πρόλαβε να σκουπίσει το δικό του το ποτήρι...

Ο Σμιθ έφευγε τώρα σκεπτικός από το γραφείο του Λάιον. Κάτι δεν του άρεσε σ' αυτή την ιστορία με τα ποτήρια. Γιατί να είναι το ένα σκουπισμένο και το άλλο όχι; Γιατί ο ένας δολοφόνος «πρόλαβε», όπως έλεγε ο Λάιον, να εξαφανιστεί τα αποτυπώματά του κι' ο άλλος όχι; Ξαφνικά είχε μια εμπνευσι. Κι' έφανε να εξετάσει τις φωτογραφίες, που οι αστυνομικοί της σημανσεως είχαν πάρει στο μπάρ.

— Ναι, φώναζε όταν τις κύταζε με προσοχή. Αυτό είναι!... Πώς δε το σκέφτηκα νωρίτερα!...

— Υστερ' από λίγο καθόταν σ' ένα τραπέζι του μπάρ του Μάικ, απέναντι από το Μπράουν.

— ... Ναι, ξέρω πόσα ποτήρια του ούσκου έχουμε στο μπάρ, του άπάντησε ο Μπράουν στη σχετική έρώτησι. Έκανα προχθές την καταγραφή, όπως κάθε πρωτομηνιά: είναι 53.

— Κι' εγώ σου λέω πως έχεις 54! του φώναζε ο Σπιθ.

Τα μετρήσανε. Πραγματικά, ήταν 54! Ένα πάρα πάνω...

Φεύγοντας από το μπάρ, ο ρεπόρτερ Σμιθ, είχε στο πορτοφόλι του ένα κατάλογο με τρία ονόματα: Λύρκ, Κοζεντίνο και Έντζ.

— Κι' αυτοί ήταν, όπως ο Χάστινγκ, θανάσιμοι έχθροι του Μάικ, του είχε πη ο Μπράουν.

Ο Σμιθ είχε επίσης στην τσέπη του ένα ποτήρι του ούσκου, από το μπάρ του Μάικ, ένα κοινό και φτηνό ποτήρι, σαν εκείνα που βρίσκονται σε πολλά λαϊκά μπάρ. Άρχισε, λοιπόν, την έρευνά του στα μπάρ της λαϊκής συνοικίας.

— Μήπως σ'ας λείπει κανένα τέ-

τοιο ποτήρι του ούσκου; ρωτούσε στερεότυπα, μόλις έμπαινε.

Στο τέλος — ήταν πια τσασκίμενος από την κούρασι και τις άσκοπες περιπλανήσεις του — ένα γκαρσόνι στο «Μπάρ του Σάλιδαν» του άπάντησε ότι προχθές το είχε πάρει μαζί του, μη ξέροντας τι κάνει από το μεθύσι του — γιατί στο δικό του τραπέζι, το ποτήρι έλειπε, όταν έφυγε — ένας παραξένος τύπος με μαύρα υαλλιά, πολύ μελαχροινός και άλλοιθωρος λίγο από το ένα μάτι.

Ο Σμιθ κάθισε άπελπισμένος σε μία καρέκλα. Η περιγραφή του μεθυσμένου ταίριαζε μ' εκείνη του

Χάστινγκ, του ανθρώπου, που αυτός είχε βάσει πείσμα ν' αποδείξει την αθωότητά του!

Πήρε την άδεια του επιθεωρητή Λάιον και βρέθηκε σε λίγο στο κρατητήριο με το Χάστινγκ.

— Ποιανού έσφιδες το χέρι χτές το βράδυ; τον ρώτησε απότομα.

— Κανενός, είπε παραξένεμένος ο Χάστινγκ.

— Ούτε στο «Μπάρ του Σάλιδαν»;

— Ο Σμιθ τον κύταζε στα μάτια. — Ούτε εκεί! Ήταν μόνο ένας άγνωστος, ένας μεθυσμένος, στο διπλανό τραπέζι, που σε μία στιγμή, για να γνωριστούμε, μου άρπαξε το δεξιό χέρι κι' άρχισε να μου το σφίγγει με δύναμη. Δεν ήξερε ούτε τι έλεγε, ούτε τι έκανε! Επει-

— Να, τσακώθηκε, πριν λίγες μέρες, με κάποιον Χάστινγκ, έτσι για το τίποτα! Κι' ο Χάστινγκ έφυγε φουρισμένος και κάνοντας όρκο ότι θα έφαινε την εκδίκησή του...

Στο γραφείο κατόπιν του επιθεωρητή Λάιον, ο ρεπόρτερ Σμιθ έμαθε ότι είχαν συλλαβει άμέσως αυτόν τον Χάστινγκ, ένα λαϊκό τύπο μπερκ, που επέμενε ότι δεν είχε ξαναπατήσει στο μπάρ από κείνη τη μέρα, που είχε φιλονικήσει με το Μάικ. Ο Λάιον όμως ήταν βέβαιος για την ένοχη του Χάστινγκ, γιατί το ένα από τα δυο ποτήρια, που βρήκαν πάνω στον πάγκο του μπάρ, είχε καθαρά τα δικά του δαχτυλικά αποτυπώματα, ενώ το δεύτερο ποτήρι δεν είχε τίποτα. Ασφαλώς ο συντροφος του Χάστινγκ πρόλαβε να σκουπίσει το δικό του το ποτήρι...

Ο Σμιθ έφευγε τώρα σκεπτικός από το γραφείο του Λάιον. Κάτι δεν του άρεσε σ' αυτή την ιστορία με τα ποτήρια. Γιατί να είναι το ένα σκουπισμένο και το άλλο όχι; Γιατί ο ένας δολοφόνος «πρόλαβε», όπως έλεγε ο Λάιον, να εξαφανιστεί τα αποτυπώματά του κι' ο άλλος όχι; Ξαφνικά είχε μια εμπνευσι. Κι' έφανε να εξετάσει τις φωτογραφίες, που οι αστυνομικοί της σημανσεως είχαν πάρει στο μπάρ.

— Ναι, φώναζε όταν τις κύταζε με προσοχή. Αυτό είναι!... Πώς δε το σκέφτηκα νωρίτερα!...

— Υστερ' από λίγο καθόταν σ' ένα τραπέζι του μπάρ του Μάικ, απέναντι από το Μπράουν.

— ... Ναι, ξέρω πόσα ποτήρια του ούσκου έχουμε στο μπάρ, του άπάντησε ο Μπράουν στη σχετική έρώτησι. Έκανα προχθές την καταγραφή, όπως κάθε πρωτομηνιά: είναι 53.

— Κι' εγώ σου λέω πως έχεις 54! του φώναζε ο Σπιθ.

Τα μετρήσανε. Πραγματικά, ήταν 54! Ένα πάρα πάνω...

Φεύγοντας από το μπάρ, ο ρεπόρτερ Σμιθ, είχε στο πορτοφόλι του ένα κατάλογο με τρία ονόματα: Λύρκ, Κοζεντίνο και Έντζ.

— Κι' αυτοί ήταν, όπως ο Χάστινγκ, θανάσιμοι έχθροι του Μάικ, του είχε πη ο Μπράουν.

Ο Σμιθ είχε επίσης στην τσέπη του ένα ποτήρι του ούσκου, από το μπάρ του Μάικ, ένα κοινό και φτηνό ποτήρι, σαν εκείνα που βρίσκονται σε πολλά λαϊκά μπάρ. Άρχισε, λοιπόν, την έρευνά του στα μπάρ της λαϊκής συνοικίας.

— Μήπως σ'ας λείπει κανένα τέ-

— Έδω «Έντζ», άκουσε ο Σμιθ σε λίγο. Τι θέλετε τέτοια ώρα;

— Νά σ'ας πω ότι σ'ας είδα, κύριε «Έντζ», άπάντησε ο Σμιθ άταραχος. Βρισκόμουν πίσω από την τζαμένια πόρτα, που οδηγεί στην τουαλέττα, όταν πυροβολήσατε και σκοτώσατε το Μάικ. Ήσαστε μαζί μ' έναν άλλο... Δε με πιστεύετε; Θά σ'ας αποδείξω ότι σ'ας είδα!...

— Υστερ' από το φόντο σκουπίσατε καλά το ένα ποτήρι. Το άλλο, όμως...

Ο Σμιθ πρόσθεσε κάτι ψιθυριστά. Και συνέχισε δυνατά πάλι: — Χρειάζομαι 500 δολάρια...

— Άκολούθησε μία σιγή.

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ

Ο γκάνγκστερ θάπεφε άραγε στην παγίδα, που του έστηνε; Άναρωτήθηκε ο Σμιθ. Οάρχονταν έδω στο μπάρ να τον βρη; Ασφαλώς ο «Έντζ» είχε πάλι σκεπάσει το άκουστικό και έδινε στους άντρες του μερικές διαταγές, γιατί ο Σμιθ άκουσε πάλι άόριστα ψιθυριστά.

— Καλά, είπε στο τέλος ο Έντζ. Άύριο στις 9 στο κουρείο «Άμπίρ».

Έχασε εκεί και τα λέμε...

— Άύριο στις 9, είπε και ο Σμιθ κι' έκλεισε το τηλέφωνο.

Άλλα ήξερε πολύ καλά ότι ή συνάντησι αυτή δεν έπρόκειτο να γίνει ποτέ, γιατί θα ήταν μία συνάντησι ανάμεσα σ' ένα ζωντανό κι' ένα νεκρό. Ένας από τους δυο τους δε θα ζούσε πια αύριο στις 9!

Έγραψε βιαστικά έναν αριθμό τηλεφώνου και μερικές λέξεις σ' ένα χαρτάκι, το διπλώσε και το έδωσε γρήγορα στο γκαρσόνι.

— Άνοιξε το μόλις φύγω, του είπε.

Δεν πρόλαβε να του δώσει άλλες εξηγήσεις: Η πόρτα άνοιξε και μπήκαν δυο άντρες. Έβδαν το Σμιθ στη μέση και του είπαν:

— Ελάτε χωρίς φασαρίες μαζί μας, κάποιος φίλος θέλει να σ'ας δει!...

Ο Σμιθ ήξερε ποιός θα ήταν αυτός ο «φίλος» και πήγε μαζί τους. Μόλις βγήκαν στο δρόμο, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά τους. Μέσα κάθονταν δυο άντρες.

— Πες κάτι, του είπε ο ένας.

— Καλησπέρα σ'ας, κύριε «Έντζ», είπε γελώντας ο Σμιθ.

— Ναι, αυτός είναι, που τηλεφώνησε. Άναγνωρίζω τη φωνή του, επε ο άντρας, που καθόταν στο βολάν. Φέρτε τον μέσα!

... Όταν του έβγαλαν το σφιχτά δεμένο μαντήλι από τα μάτια του, ο Σμιθ είδε ότι τον είχαν πάρει σε μία σκοτεινή αποθήκη. Μπροστά

Μά την ίδια στιγμή άκούστηκε ένας πυροβολισμός και... ο Λάιον μπήκε απότομα με μερικούς αστυνομικούς στην αποθήκη.

— Εύτυχώς έφτασα εγκαίρως, για ν' άκούσω την όμολογία του «Έν» — είπε στο Σμιθ.

Και τον χτύπησε στον ώμο, για να συνείδη.

— Άλήθεια, είπε αργότερα ο Λάιον στο Σμιθ στο γραφείο του, πρέπει να σου πω πως φτάσαμε στην αποθήκη: Σύμφωνα με τις οδηγίες σου στο χαρτάκι, που του άφισες, το γκαρσόνι του μπάρ τηλεφώνησε στο τμήμα μας. Προηγούμενως, όμως είχε πάρει τον αριθμό του αυ-

δείχνε 20 σέντς). Το ένα ποτήρι, αυτό του ούσκου, με τα δαχτυλικά αποτυπώματα του Χάστινγκ, ήταν λοιπόν βαλτό! Όπως βεβαιώθηκε στο μπάρ αργότερα, ύπηρει πραγματικά ένα ποτήρι του ούσκου παραπάνω στο κατάστημα.

Απ' όσα είχα μάθει από το Χάστινγκ κι' από σ'ας συμπεραίνει ότι ασφαλώς ο Έντζ, για να εκδικηθή όχι μόνο το Μάικ αλλά και το Χάστινγκ, που μισούσε, θα είχε στείλει έναν άνθρωπό του με μολυβόμαχαιρα χέρια στο μπάρ, όπου συνέλαβε ο Χάστινγκ. Εκεί, ο γκάνγκστερ αυτός, κάνοντας το μεθυσμένο και σφίγγοντας το χέρι του Χάστινγκ, του το μούτζούρωσε. Έτσι ο Χάστινγκ, πιάνοντας το ποτήρι του, άφισε απάνω ευδιάκριτα τα δαχτυλικά του αποτυπώματα. Επειτα ο «μεθυσμένος», όταν έφυγε ο Χάστινγκ, πήρε κρυφά το ποτήρι του με τα δαχτυλικά αποτυπώματα και το παρέδωσε στον Έντζ. Κατόπιν στο μπάρ του Μάικ, ο Έντζ το έβαλε στη θέση του δικού του ποτηριού, πάνω στον πάγκο (προηγούμενως έβαλε το άδειο ποτήρι της τής μπύρας στην τσέπη του), όταν πυροβόλησε και σκότωσε το Μάικ, την ώρα που αυτός του είχε γυρίσει την πλάτη και χτυπούσε στο ταμείο τα σέντς, που εισέπραξε...

Το λάθος του Έντζ ήταν ότι παράγγειλε κι' αυτή τη φορά αυτομάτως το μόνο ποτό που έπινε — δώδεκα σέντς ο Χάστινγκ — δηλαδή μπύρα κι' όχι ούσκα! Άλλά που να φανταστή ότι ο Μάικ θα είχε τον καιρό να σημείωση στο ταμείο την είσπραξι από τα ποτά του δολοφόνου του;...

Σμιθ, βρόντησε λίγες μέρες αργότερα ή φωνή του άρχισυντάκτου στα γραφεία των «Τάιμς». Πού, διάβολο, κρύφτηκες; Θ' αποφασίσεις κάποτε να κάνεις καμιά δουλειά για να δικαιολογήσεις τα 50 δολάρια, που σου πληρώνει ή εφημερίδα κάθε βδομάδα;

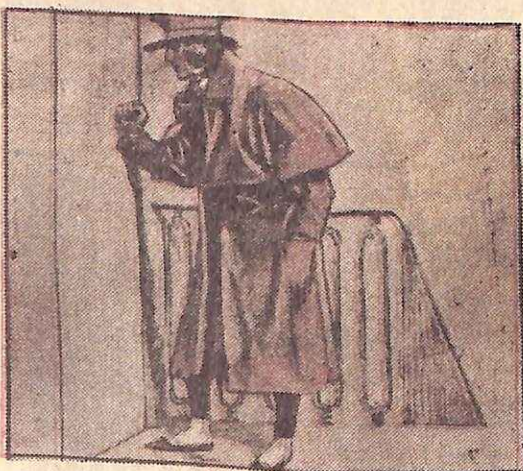
— Ποιός θα τόλεγε, σκέφτηκε χαρούμενος ο αστυνομικός συντάκτης Σμιθ, ενώ έτρεχε στο γραφείο του άρχισυντάκτη του, ότι θάπαιρνα, χωρίς στην «υπόθεσι του μπάρ του Μάικ», 15 δολάρια αύθησι!

ΚΟΡΝΕΛ ΓΟΥΛΡΙΤΣ

— Προς από μ'ας ήταν στο μπάρ του Μάικ; ρώτησε τον ρεπόρτερ ο Έντζ.

ΟΙ «Σκηνές από τη ζωή των μοιρών» είναι ένα από τα αριστουργήματα της ρωμαντικής φιλολογοίας. Τα πόσπαπα που κι γούνταν ο' αυτό έξησαν πραγματικά, μ' άλλα ονόματα κι' ό συγγραφέας μετέφερε μέ την ξεχωριστή τέχνη του τα αισθητικά και τα πύθη τους, τίς χαρές και τα δάκρυα τους, τήν άμέριμνη ζωή και τίς περιπέτειές του στις άθάνατες σελίδες του βιβλίου του. Ο ποιητής Ροδόλφος είναι ό ίδιος ό συγγραφέας κι' ή Μιμή, μια μικρή έρσάτρια, πού έζησε και πέθανε όπως άναφέρεται στο μυθιστόρημα. Άν' αυτό, ό Γαλλός συνθέτης Γακωβός Πονταίν έμπνεύσθηκε την όμώνυμη όπέρα του, πού θεωρείται επίσης σαν ένα από τα αριστουργήματα της ρωμαντικής μουσικής.

1 Ἡ Μυζέτ ἦταν μὴ χαριτωμένη νέα. Οἱ κοσμη-
πορταὶς τῆς φινυραρίζαν στὶς ἐπὶ τῆς καὶ τα-
ταστημάτων τῆς μόδας. Οἱ δειξίονες, ποὺ ἐδί-
τησαν ἀπὸ τίς πιο ὑπορχογες τὸ Παρισίον, οὗ ποίη-
τῆς Ροδόλας ποὺ ἦταν κατὰ περισσότερο ἀπὸ
ζωγράφον Μάρκελλο, ἔνα νέο με ταλάνον, ποὺ οἱ
μοῖρες τὸν κεντοῦσαν κ' ἄλλας τὴν πράσινον στο-
λας ἀρχισ, λοιπόν, να πηγαῖαν τὸν Μάρκελλο.
Μυζέτ, ποὺ, μὴ μέρη, ὅμως, δέχτηκε τὴς δειξίονες
τῆς στὴν αὐλή, γιατί οἱ πλάσιονες τῶν φίλων
τῆς εἶχε κῶμει τὰ χρῆματα ποὺ τῆς εἶνε ὡς τότε
πλά. Ἐὰ εἶχε ἀγοράσει πρὶν εἶναι κατασχέσει τὰ ἐπι-
νά τ' ἀλλάξαι, γιατί εἶχαν παλαῖων, εἶπε στοῖς
φίλους τῆς γιὰ τὰ δικαῖον παλαῖων, εἶπε στοῖς
τῆ, πῆραν τὸ πρῶνον καὶ με τὸν Μάρκελλο καὶ
πῆγαν στὴν ἐξοχῇ. Ἐκεῖ ὄρχισαν να τρέχουν ἀνά-
παῖσιδι κ' ἀνταλλάσσοντες πρῶτον ἀπὸ τὰ χέρια σὰν
ἐρωτευμένον. Συναγορεύοντες κάθε τόσο φιλὰ, σὰν
λος πρῶτον στὴ Μυζέτ καὶ τὴν φιλοεξοχῇ ποὺ
στῆσι του. Ἐκεῖ, τὴν ὥρην μόνη καὶ τὸ ἄλλο ποὺ
τῆς ἔφερε ἔνα ἄλλο με ἐνθ. Ἐκινος, Μάρκελλο,
τὸ εἶπε ἡ Μυζέτ. Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ μείνω
ἐδῶ, ὥσπου αὐτὰ τὰ ἀνὰ να μαρτυροῦν. Οἱ ἡμέ-
ρες περνοῦσαν κ' οἱ Μάρκελλος με τὴ Μυζέτ ζού-
σαν εὐτυχῶς.

3 'Από όκτω ημέρες ο Ροδόλιφος είχε γίνει άθραυκ κι οι φίλοι του έβρισκανταν σε μεγάλη ανησυχία. "Ένας άν' αυτούς, ο φτωχός φιλόσοφος Κολλίνος πήγε ένα πρωί στο σπίτι του από τα χαράματα. Ήπιε πολλές φορές την πόρτα, αλλά δεν πήρα απάντηση. Ο θυρώρος, παραμένοντας ανέμελος, έβλεπε τη σκάλα για να τους πούς εκείνα τα δούδια. Κρατούσε στα χέρια του ένα ζευγάρει άνδρικά σιδερένια κι' ένα ζευγάρει γυναικεία σκαρπία, που τα είχε φρεσκουαλίσσει και τα απόδωσε και τα δύο μπροστά στην πόρτα. 'Ο Κολλίνος κούταξε τα σιδερένια και κούνησε το κεφάλι του. "Είναι υαλασμένα, μουρμούρισε. Δέν μπορεί, λοιπόν, να μένι εδώ ο Ροδόλιφος. Κι' όμως εδώ μένεις", είπε ο θυρώρος, που πρόσθεσε ότι στα σκαρπία ήταν τίς κυρίες του κυρίου Ροδόλιφου. "Ο Κολλίνος έτρεξε ν' ανακοινώσει το μεγάλο νέο στους φίλους του. Μα αυτό δεν τον πείστωσαν. "Δέν έφερεις ότι το βερνίκι περιστέισε το Ροδόλιφο; Για τον ίδιο λόγο, δεν μπορεί νάβάλει μία γυναίκα μέσα στο σπίτι τους. Κι' όμως, αυτό που θέλεις πη ό ο Κολλίνος ήταν σωστό. Λίγη ώρα αργότερα, πήρσαν ένα γράμμα που έλεγε: "Ο Ροδόλιφος και ή σύζυγός του, λογοτέχνες το επάγγελμα, παρακαλούν τους φίλους τους να έρθουν να φάνε μαζί τους αύριο το βράδυ, στις πέντε ακριβώς. Υπογράφησαν: Ειδοποιούμε ότι δα υπάρχουν πιάτα και ποτήρια". Την άλλη μέρα, στην ώρισμένη ώρα, οι φίλοι του πήγαν στο σπίτι του Ροδόλιφου. Τον βρήκαν να παίζει κι' ένα κόκκινο γατί.

5 Ἡ Μιμὴ ἦταν εἰκοσίδιο χρόνων. Εἶχε κοντό ἀ-
νάστημα, ἀλλά το λυγρό καὶ λεπτό κορμί της
τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται ψηλότερη. Οἱ γαλάζιες φλέ-
γες της ἐξεχώριζαν κάτω πὺρ το δέρμα της, ποὺ
εἶχε τὴ χροιά τῆς πέχελιας. Αὐτὴ τὴ νέα, μὲ
τὴν πῶρ-πῶρ μορφά της, εἶχε φανταστὴ Ὁρὸδ-
φος. Ἡ Μιμὴ ἐπισκεπτόταν κάπου-κάπου μερικὲς
φίλες της, ποὺ τὴς ἔλεγον: «Ὁμορφά ὅπως εἶ-
σαι, πῶς μπορεῖς νὰ μένεις μ; αὐτὸ το φτωχὸ ποῖ-
τή, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ οὔτε ἑκατὸ φράγκα,
γιά ν' ἀγοράσῃς ἕνα καινούριον φόρεμα;» Κι' ἡ
Μιμὴ, ποὺ ὡς τότε ἦταν εὐχαριστήμενη μὲ τὴ πτώ-
χεια της, ὀνειρευόταν τώρα θεοῦδινα καὶ μετα-
ξωτὰ φορεμὰτα. «Ἀχισιαν τότε οἱ σκηνὲς τῆς ἡ-
λέας κι' οἱ κανυδεὲς. Ἡ ζῶη τοὺς εἶχε κατὰ
τὴν ἐλπίδα κόλπασι. Ἀποθάρβυ ἐξασπύσαν οἱ κεραυνοί,
ἀλλ' ἡ αὐγὴ τοὺς ἐξανάφαισκε ἀγκαλιασμένους,
σάν νὰ μὴν μπορούσαν νὰ ῥήσουν χωρισμένοι. Μιά
μέρα, ὅμως, ὁ Ροδῶδ' ὀνομίσε πῶς ἡ Μιμὴ δὲν
τὸν ἀγάπησε. Τὴς εἶπε τότε νὰ φύγῃ καὶ τῆς ἔδω-
σε κι' ὅλα τὰ πράγματα ποὺ ἦταν δικὰ της. «Ἀγ-
καλιάζεσθαι καν καὶ χεῖλ' αὐτοῦ ἐσμίην γιὰ τελευ-
ταία φορά. Ἔτσι, ὁ Ροδῶδ' ἀπόμενε μόνος. Θά
ἐζητοῦσε τώρα στὴ συντροφιά μὲ τοὺς φίλους του
νὰ ἐξαχσῇ τὴν ἀνάμνησιν τῆς Μιμῆς. Ἀλλ', ἡ ζῶη
τοὺ ἦταν πιά ἀξεία, φοβερὰ μελαγχολικὴ. Μητὸς,
λοιπόν, εἶχε διασπῆ νὰ διδῇ τὴ μικρὴ Μιμὴ, ἐπὶ-
ρησμένους ἀπὸ τὴ ζῆλεια του; Αὐτὸ ἀνορασιώτατα
κάθε στιγμὴν. Μὰ ἀλλοίωμον, το κακὸ εἶχε γινεῖ
τοῦρα πιά!

9 Ἡ Φρανσίνη ἦταν θυματική. Ἦνας φίλος τοῦ Ἰακώβου, ποῦ ἦταν γιατρός, τοῦ εἶπε πῃ: «Θά φύγῃ μαζί μέ τά φύλλα τοῦ φθινοπώρου». Κι ἡ Φρανσίνη ποῦ τὸ ἤξερε, ἔλεγε στὸν Ἰακώβο: «Ὅταν, ἀγάπη μου, μέ λῶς ποὺ εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ φύγω, σφίξε μέ στὴν ἀγκαλιά σου καὶ πές μου «Μὴ ρεῦγῃς, Φρανσίνη». Κι ἐγὼ θὰ σέ ὁπακοῦμαι». Ὁ Ἰακώβος γύριζε ὅλη τὴν ἡμέρα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ψάχνοντας νὰ εἶρῃ τὰ ἀπαραιτήτητα χρήματα, γιὰ νὰ τῆς ἀγοράσῃ τὰ φάρμακα ποῦ εἶχε παραγγέλλει ὁ γιατρός. Ἀλλ' ἡ Φρανσίνη τὰ πετούσε ἀπὸ τὸ παράθυρό, γιατί ἤθελε νὰ πεθάνῃ, γιὰ νὰ μὴν τοῦ εἶναι ἐξότρο. Τῇ νύχτα, ὅταν τὴν ἔπιανε ἄλγας, ἔξαινε στὸ διάδρομο, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκοῦν ὁ Ἰακώβος. Ἦρθε ὁ Ὀκτώβρης κι' ἡ Φρανσίνη δὲ μπορούσε πιά νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Τὸ δαμάστιο ἔβλεπε σὲ μιὰ ἀλήτ, ὅπου θερσιόταν ἕνα δένδρο, ποῦ τὰ φύλλα τοῦ ἐπεφταν κάθε μέρα καὶ πῶ ποῦ. Ὁ Ἰακώβος ἔβαλε ἕνα παραβάν στὸ παράθυρό, γιὰ νὰ μὴν βλέπῃ ἡ ἀρρώστη τὸ δέντρο. Ἀλλ' ἡ νύκτ τοῦ εἶπε: «Βγάλε αὐτὸ τὸ παραβάν. Θά σοῦ δώσω τόσα φίλια, ὅσα θὰ εἶναι τὰ φύλλα ποῦ θὰ ἐλθῶ νὰ πέφτουν». Ἦνα πρωτὶ, ὁ γιατρός εἶπε στὸν Ἰακώβο ὅτι δὲν ὑπῆρχε πιά ἐλπίδα. Ἡ Φρανσίνη τὸ κατὰκέας δὲν τὴν ἔκκρασε τῶν ματιῶν τὸν, «Μὴν τὸν πιστεύεις, φωνάζε. Ἀβριο θὰ πῶμε περὶπατο καὶ θὰ μὴν ἀγοράσῃς ἕνα ὥριον μαντῶν». Ἦνα κιτρινωπὸν φύλλο, ποῦ τὸ εἶχε παρασῆρῃ ὁ αἰέμος, ἔπεσε πάνω στὸ κρεβάτι. Ἡ Φρανσίνη τὸ κτύπησε. «Εἶναι τὸ τελευταῖον» ψιθύρισε. Τῇ νύχτα πέθανε.

10 Ὁ Ροδόλφος, μετὰ τὴν ἐγκατάλειψί του ἀπὸ τῆς Μιμῆ, τοῦ κακού ζήτησε νὰ τὴν ἐξάσῃ πηγαίνοντας ἢ ἄλλες γυναικας. Σκεφτόταν ὅτι ἂν μπορούσε νὰ ἐξασχῇ μὲ τὴν ἐργασία, μὰ ἡ ἐμπειρία δὲν ἐρχόταν πιά. Στεκοταν ὅρες κι' ὥρες σὰν νὰ εἶχε χάσει τὴ μνήμη του, κυττάζοντας τὸ φωτεινὸ κύκλον πού ἡ λάμπρα σχημάτιζε παντὸ στο χαρτί. Μέσα σ' αὐτὸ τὸν κύκλον κυλούσαν ὅπασαι ἀπὸ τὴν περσμένην του ζωῇ. Ξαναβγαίνει μὲ τὴ φαντασία του τὰ σκαλοπάτια τῆς σοφίας, ὅπου εἶχε μείνει μαζί με τὴ γυναικα, πού ἡ ἀγάπη ἦταν ἐνὰ παραλήρημα χαρὰς καὶ τέχνης καὶ πού ἡ ἀπουσία τῆς ἐξουσίας τῆ γλώσσας τῆ ποιήσεως καὶ κάθε ἐπιθυμίας. Κι' ὅπως ὁ ἀνιστορεῖται πού μεβαίει στὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, ἐστὶν κι' ὁ Ροδόλφος μεθεὶς ἐξαναστάς τις περασμένες ἡμέρας, στὰν εἶχε τὴ Μιμῆ στὸ πλευρὸ του. Ἡ ψυχὴ του ἦταν πλημμυρισμένη τότε ἀπὸ λυρικὴ ἐξουσία. Τὰ θυμῶνά ὅλα τῶρα, ἀκόμη καὶ τὴ πικρὰς ἐπιτομέρειες ἀπὸ τὴ ζωὴ του μὲ τὴ Μιμῆ. Ξαναφέρει στὸ μυαλὸ του τὴ χαριτωμένη λέξις, τὴς ποινῆς καὶ τῆς σκληρότητες της. Τὴν φανταζόταν ἑπτατά μαζί με κάποιον καινούριον φίλῳ. Ἡ Μιμῆ χεϊνιόταν ὑπὸς τὰς πᾶσι ταῖς δεικνόμενάς του τὴς νοσητετικὰς καμπύλης τοῦ λυγροῦ κορμοῦ της. Κι' ὁ Ροδόλφος, πού τὴν ἀγαποῦσε πάντα, τὴν ἐξίριε μὲ σκληρὰ λόγια. Τὴν ἀποκαλοῦσε ἐξοτιώτικα καὶ διεφαρμένη καὶ ἀναρωτιόταν πῶς μπορούσε νὰ ζῇ μαζί της τὸσον κοινά. Ἡ ἀλήθεια ὅμως, ἦταν ὀδυνηρὰ διαφορετικὴ. Καὶ τὴν ἀλλήθεια αὐτὴ αὐτὴ τὴν μάθαινε σὲ λίγο.

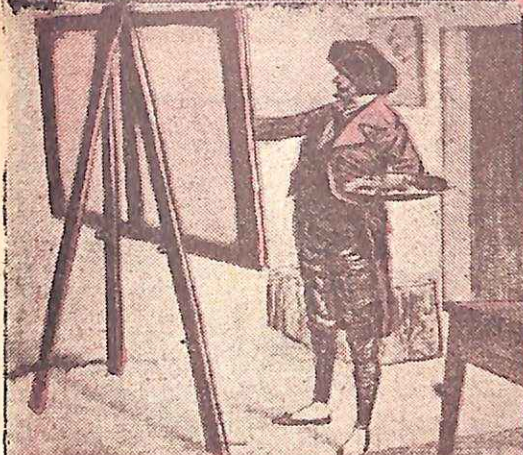
11 "Ενα ὄραβυ, ἡ Μιμὴ πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ Ρο-
δολφου. "Ἦταν κατακτινὴ κι' ἡ φωνὴ ἔβγαλε
ραγισμένη ἀπὸ τὸ σπῆμα της. "Ἀπὸ δὴ μῆνες
ζῶ μόνι μου, τοῦ εἶπε, "Οπου κι' ἀν πῆγα, μ'
ἔβγαζαν... Ζήτησα νὰ ὀρθ δουλειά, Μήπως σ' ἀνο-
χλῶ; "Ἦταν τόσο ἀρρωστὴ, ποὺ ἐπρεπε νὰ τὴν
πανε στὸ νοσοκομεῖο. Ὅι φίλοι τοῦ τοῦλσαν ὅ,τι
εἶχαν, γιὰ νὰ δοῦναι στὸ Ροδολφ. Τὴν μετέ-
φεραν μὲ αἰσλῆ. Τὴν ἐπόμενι Κυριακῇ, ὁ Ροδολ-
φος ἦταν πλῆσι στὸ προσκορελὸ της. "Ἡ Μιμὴ εἶδε
τὴ ἀνὴρ ποὺ κρατοῦσε τὰ χέρια τοῦ καὶ χαμο-
γῆλασε. Φύλαξε ὕστερα τοὺς μενέδες κι' ἔκλαψε.
Τὴν ὀμῃ μέρα, ὁ Ροδολφος πῆρε ἕνα γραμμά ἀπὸ
τὸ γιὰτρο τοῦ νοσοκομεῖου. "Πρεπε νὰ σὰς ἀνα-
κοινώσω ἕνα θλιβερό νέο, τοῦ ἔγραφε. "Ὁ ἀριθμὸς
ἐκτὸ πῆθανε. Σήμερα τὸ πρῶτο ἔβρικα ἀξίσι τοῦ
κρεβάτι. "Επειτα ἀπὸ μιά ἐβδομάδα, ὁ Ροδολ-
φος, περνώντας ἔξω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, συναντή-
θηκε μὲ τὸ γιὰτρο. Αὐτὸς τοῦ ἐβριξε περιῦλσι τοῦ
χερι καὶ τοῦ εἶπε: "Μπορετε νὰ συγχωρησετε τὴν
πλάνη μου; "Οταν σὰς ἔγραφα, ἔκαμα λάθος. "Ὁ
ἀριθμὸς ἐκτὸ δὲν ἔχε περάνι. Τὸν εἶγαν μετα-
φέρει σ' ἄλλο κρεβάτι. "Ὁ Ροδολφος κλονιστικῶς
ἀπὸ τὴ χερά του. "Θεε μου, τί, λοιπὸν;" φώνα-
ξε. "Ὁ γιὰτρο τοῦ ἐβριξε μιά νεκροφῶρα στὴν
αὐλή. "Βρισκεται ἐκεῖ, τοῦ εἶπε. Πῆγαν χεῖς τὸ
ὄραβυ. Ὅι μπορεσατε νὰ μὲ συγχωρησετε;"
"Ὁ Ροδολφος κτωῖσε, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε. "Ὅλα εἶχαν
ἀσβῆσι μπροστά τὰ μάτια του. "Ἡ Μιμὴ τοῦ εἶχε
περάνι χωρὶς νὰ ὀρτικαῖ αὐτὸς κοντά της.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ τοῖδια τοῦ Γκολλιαυερ.

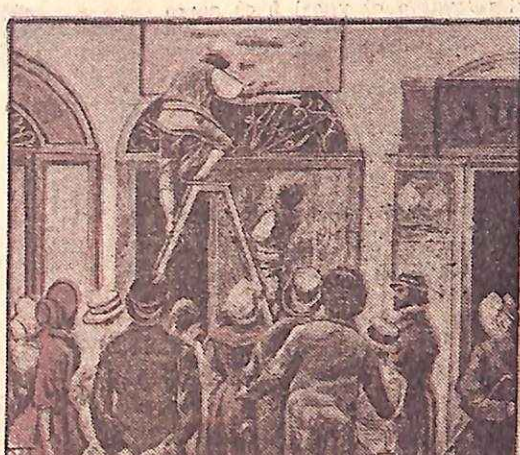
2. Ἦταν προσηγορία. Ὁ Ροδόλφος δέχτηκε τὴν ἐπισκέπην τοῦ Ἰδιοκτήτου τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ τοῦ ἔζη-
τῃς σ' ἔγιντο ὕψος νὰ τοῦ πληρώσῃ τὰ καθυστε-
ρούμενα ἐνοίκια ποὺ τοῦ χροστῶσαν. «Ἄλλ', ὁ Ρο-
δόλφος δὲν εἶχε φράγκο. Σκέφτηκε τότε ν' ἀπευ-
θυνθῇ στοὺς φίλους του, κακεῖς, ὅμως, δὲν εἶχε
νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τοῦ ἐβράδυ ἐξαναγύρισε στὸ σπίτι
τοῦ περιλήψεις καὶ μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι. «Ὁ
Ἰδιοκτήτης του περίμενε στὴν ἐσόδο. «Τὸ δωμάτιο
νοικιάστηκε», τοῦ εἶπε. Ὁ Ροδόλφος ζήτησε τίς
βαλίτσες του καὶ ἀνέβηκε γιὰ νὰ τίς πάρῃ, ἀκο-
λουθούμενος ἀπὸ τὸν τογικο-κὴν Ἰδιοκτήτη. «Ὁ
καινούργιος νοικάρης ἦταν μιά νέα ποὺ λεγόταν
Μιμή. Ὁ Ροδόλφος εἶχε ἀρχίσει ἄλλοτε μαζί της
ἐνα τραφερό φέρετ. Οἱ δύο νέοι χαρετρήθηκαν μ'
ἐγκαρδιότητα καὶ ἡ Μιμή εἶχε τότε στὸν Ἰδιοκτήτη·
«Ποῖος, σου ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μῆς στὸ δω-
μάτιό μου; Περμένας ἀπὸ τὸν κύριο». Ὁ Ἰδιοκτή-
της ἔκαμε ἕναν μορφοσμὸ μὲ ἔρυγε, ἐνῶ ἡ Μιμή
βέβαια, νὰ ἐτοιμασθῇ κατὶ γιὰ νὰ φάνε. Ἡ Εὐα-
γγέλις. Ὁ Ροδόλφος εἶπε σὲ μιά στιγμή; «Ἄξι-
οῦμαι, ἀγαπῶ Μιμή, ἀπὸ τὴν ἐξουσία, ἡ πρώτη τοῦ
λατρεύει. Καὶ τὸ πλοῦτὸ τῆς ζῶσός μου, τὴν ἀφῆκε πῶ-
ς τοῦ καὶ αὐτὴ τὴν φάρὰ τὸ ἀκράτητο τὸν Κα-
ταγλιδω. Λέγοντας αὐτά, ἐξάρει τὴ νέα στὴν ἀγκα-
λιά του καὶ τὴ φύσετο στὸ λαϊμό. «Τὸ ἤξερα, Μι-
μή, τῆς εἶπε τραφερό, πὼς εἶχες μέσα σου τὸ
πνεῦμα τῆς φιλοεὐαγγελίας». Ἡ Μιμή ἔταν εὐτυχισμένη
γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι.

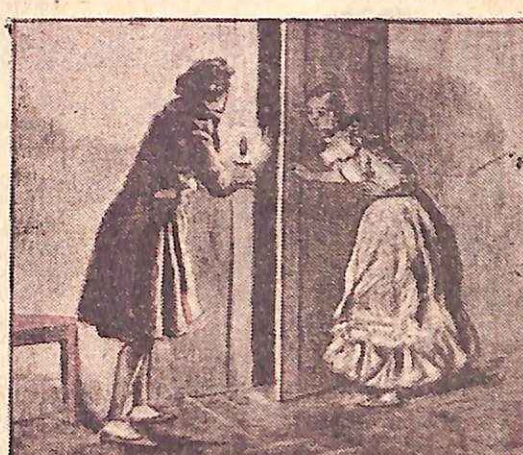
4 Ο Ροδόλφος τους άφηνηχώς πώς έξες παν-
τρευτή της πη, που του έφερε για προίκα τα
κείνα κείνα, που φλυταινά από πορελάν κι' έ-
κκόκκινο έξος, που τόν έλεγαν κι' αυτόν Μιμή. Έ-
κάλεσα για να έγκαινιάσετε το σπίτι μου και να
διαδεκάσετε μαζί μου, τους έπτε, Συγχωρή-
με, άν, τού γεύμα είναι φτωχικό. Έκτάς από τα
μαντιράκια, θα σάς σερβίρωμε κι' ένα καλό πιάτο
με κρέας. Κι' ώστόσο, τα πιάτα διαδεχόνταν το
ένα το άλλο. Ή πού έγκάρδια εύθυμα επικάρτες
ο' αυτό το συμπόσιο. Τις σφραγισμένες μπουτιλιές
με κόκκινο κρασί διαδεχτήκαν άλλες με κίτρινο και,
στο τέλος, έκαμε την εμφάνιση της μία μπουτιλιά
με σαμπάνια. Ο Ροδόλφος κουράστηκε πολύ για
το πού τους κάμνι να φύγουν. Εύτυχώς ο Μάρκελλος
πού ήταν λιγώτερο μεθυσμένος από τους άλλους,
θέλοντας να διευκολύνει το φίλο του, πρότεινε να
πάνε να φέρουν κι' άλλο κρασί κι' έτσι κατάφερε
να τους πάρη και να φύγουν. Μετά την άναχώρη-
σή τους, ο Ροδόλφος πήρε τη Μιμή στην άγκαλιά του
και της χάιδεψε τα όμορφα μαλλιά. «Τώρα κατα-
λαβάνω πόσο ο' έλας παρά», της έπτε, «και πού
δού ευτυχισμένη, να πας να παραδώσω αυτό το γεύ-
μα». Έξελάνθησε έλεος τις οικονομίες τους.
Αλλά τι σημασία είχε; Όχι, έφτανε πέρασι μία όμορ-
φη βραδιά. Μπορούσαν τώρα να παραδώσουν άνε-
νόχητοι στην άγάπη τους, γιατί ο Ροδόλφος εί-
χε πη στο δωμάριο να μνή άνοιξη την πάρτα στους
φύλους του όσο κι' αν χτυπούσαν.

Β 'Από ἑξη χρόνια ὁ Μάρκελλος δοῦλεψε στὸν περιφθιμὸ πινάκα τοῦ 'Ερῆρας τῆς 'Ερῆρας ἀλάστας'. Κι' ἀπὸ ἑξη χρόνια, ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ λαοῦ ἀπέριπτε τοὺ ἀριστοτέχναι τοῦ. Ἀλλ' ὁ Μάρκελλος τὸν ἐξανάστειλε τὸν ἐπόμενον χρόνον, κλοντάς μερικὲς τροποποιήσεις. 'Εταί, μὴ χρονιά, ὁ τροποποιήσεις ἦταν τὸσες πολλές, ποὺ ὁ πινάκας ἐγένεε κ'Τὸ πινάκμα τοῦ Ρουβίκωνος'. Ἀλλὰ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἀναγορίσαν τὸν Φαραὼ κάτω ἀπὸ τὸν μενδῆα τοῦ 'Ιουλίου Καίσαρος καὶ τὸ ἔργον ἀπορρίφθηκε καὶ πάλι. Τὸν ἄλλο χρόνον, ὁ Μάρκελλος ἐρρίξε στὸν πινάκα τὸν κέμπσον λευκοῦ χρώμα, γιὰ ν' ἀπομυήθῃ τὸ χιόνι, σχεδίσας ἕνα πεδὸν μεταπορώσας ἕνα Αἰγύπτῳ στρατιωτῇ σὲ γρεναδιέρον τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ θάψατσε τὸν πινάκα τοῦ 'Τὸ πινάκμα τῆς Μπερζίνικ'. Τὸ κακὸ ἦταν ὅτι ὁ ἀκαθημαϊκὸς ἀναγορίσαν αὐτὸ τὸν πινάκα, ἀπὸ ἕνα ποικιλόχρονον ἄλογο, ποὺ ἐμπρόβαλλε στὴν κορυφὴν τοῦ κυμάτων. Κι' ἡ Μπερζινά ἀπορρίφθηκε ὅπως κι' ὁ Ρουβίκων. 'Α, δὲν θέλουν νὰ δεχτοῦν τὸν πινάκα μου! φωνάξε μὲ θυμὸ ὁ Μάρκελλος. 'Απὸ ἔδω κι' ἐμπρός, ὁ 'Ερῆρας θαλάσσαν' μου θὰ γίνῃ ὁ ἐφιάλτης τοῦ μου. Μιά φορὰ τὴν ἐξεδόμας, θὰ τὴν στῆλῃς στὸν καθένα ἀπὸ τοὺς ἀκαθημαϊκοὺς. Βὰ καταστρέψῃ τὴν οἰκονομικὴν γαλήνην καὶ θὰ μεταβῇ σὲ ἔδωι τὸ κράσι τοῦς καὶ θὰ κῆψῃ τὴς γυναίκας τοῦς νὰ τρελλάσθουν ἀπὸ τὸ κακὸ τοῦς. 'Ἡ ἰδέα μου εἶναι ἐξαιρετῆς.

7 Στο Παρίσι ζούσε εκείνη την εποχή ένας Έβραϊσός, ο μπάρμπα-Μέδικος. Αγάρασε και πουλούσε από δύο, έξαπαλίζοντας, φυσικά, το μεγαλύτερο κέρδος για τον εαυτό του. Ο μπάρμπα-Μέδικος λοιπόν, πήγε να βρή τον φίλους μας μια μέρα που προσηλάσσαν να λύσουν ένα άκανθωδέστατο πρόβλημα. Το πρόβλημα ήταν το εξής: «Τι θά φάμε σήμερα;» Ο μπάρμπα-Μέδικος είπε τότε στον Μάρκελλο: «Ένας πλούσιος πελάτης μου, που είναι έρωτευμένος με τη τέχνη, θέλει να συγκεντρώσει πίνακες που θά καταλήξουν τον κόσμο. Ήρθα, λοιπόν, γιά να σου ανοίξω τις πύλες αυτού του υπερόχου ναού της τέχνης. Θέλεις να μου πουλήσεις το «Πέρασμα της Έρυσρας Θαλάσσης»; Θά σ' πληρώσω, φυσικά, τοίς μετρητοίς. Και τού πρόφερε πενήντα χρυσαιτέρη άσημμένα σκούβα. «Ότε ένα σολίστο παραπάνω, είπε. "Αν θέλετε, όμως, πληρώνω το γεύμα όλης της συντροφιάς». Ο Μάρκελλος δέχτηκε. Ο Έβραϊσός τότε πρόφερε τά πιο έκλεκτα πιάτα: στρεϊδιά, καραβίδες, άσταύκος... Το συμπόσιο τέλειωσε στις δύο μετά τά μεσάνυχτα. Είχαν γίνει όλοι τούφλα στο μεθύδι. Μερικές ημέρες άργότερα, ο ζωγράφος περνούσε από την όδών Αγίου Όνωριου. Είδε τότε κάμποσους περιέρους, που είχαν σταματήσει μπροστά σ' ένα άλαντοπολείο. Δυό εργάτες ανέλαμπαν σ' ένα σκάλα κρεμοσταν πάνω από την πόρτα έναν πίνακα. Ο πίνακας ήταν το «Πέρασμα της Έρυσρας Θαλάσσης».

8 Ὁ Ἰάκωβος κ' ἡ Φρανσίνη, μ' ὅλο πού ἔμεναν
 στὸ ἴδιο σπίτι κ' ἡ ὁρπότε τους ἦταν, μ' ὅλα ἀπέ-
 ναντες σὴν ἄλλη δὲν εἶχαν ἀντάλλαξι ποτὲ λέξι.
 Ὁ Ἰάκωβος ἦταν γλύπτης κ' ἡ Φρανσίνη βούλευε
 σ' ἕνα μοδιστράδικο. Ἐνὰ ἀπριλιτικο βράδυ,
 νέα γύριε ἀπὸ τῆ δουλειὰς τῆς. Ἀλλὰ, καθὼς ἀ-
 νοῖξε τὴν πόρτα τῆς, μιά πνοὴ ἀνέμου ἔβουσε
 τὸ κερί ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς. Χτύπησε τότε
 σὴν πόρτα τοῦ γείτονα, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ
 ν' ἀνοίξῃ τὸ κερί τῆς ἀπὸ τὸ δικό του. Ἀλλὰ μιά
 κακομοίρια πνοὴ ἀνέμου τὸσούσε κ' αὐτὸ καὶ τοὺς
 ἄφησε στὸ σκοτεινὸ. Πάνω σὴν ταραχὴ τῆς, τὸ
 κλειδί ποὺ ἡ Φρανσίνη κρατοῦσε στὸ χερί τῆς, ἔπε-
 σε κάτω. Ἀρχισὰ νὰ ψάχνουν κ' ὁ δύο γιὰ νὰ
 βροῦν τὸ κλειδί. Τὰ χέρια τους ἔομιζαν καθεὶς
 τόσο μέσα στὸ σκοτεινὸ. «Ἄς περιμένουμε νὰ βῇ
 ἡ σελήνη, ποὺ θὰ μὰς βοηθήσῃ με τῇ λάμπῃ τῆς
 νὰ εὐρωμε τὸ κλειδί», εἶπε ὁ Ἰάκωβος. Καὶ πε-
 ριμένα τῇ σελήνῃ. Σὲ κάποια στιγμή, τὸ ἀστρο
 τῆς νύχτας ἔβριξε τὴν ὥχρῃ λάμπῃ του μέσα στὸ
 δωμάτιο. Ἡ Φρανσίνη ἔβγαλε μιά κραυγὴν. «Τὶ
 εἶναι!» ρώτησε ὁ Ἰάκωβος περνώντας τὸ χερί του
 γύρω στὴ μέση τῆς. «Τίποτα, ἀπάντησε ἡ Φρανσι-
 νή. Μοὺ φάνηκε πὼς κάποιος χτύπησε. Καί, χωρὶς
 ὁ Ἰάκωβος νὰ καταλάβῃ τίποτα, ἔσπρωξε μὲ τὸ
 πόδι τῆς κάτω ἀπὸ ἕνα ἑπιτόλι τὸ κλειδί, ποὺ
 τὸ εἶχε φοιτσει μὲ ἀγνία τῆς σελήνης. Ἀπὸ
 ἐκείνη τὴν ὁμορφὴ ἀπριλιτικὴ νύχτα ἄρχισε ἡ
 ἀγάπη τους.

— Δείπει μια πεντάρα, λέει η δεσποινίς στη γριούλα.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ ΠΡΙΝ ΑΠΟ 50 ΧΡΟΝΙΑ

Μια μερίδα ψητό κι' ένα κόκκινο αυγό: 20 λεπτά!

ΣΗΜΕΡΑ, στα 1963, δεν θα βρεθώ στην 'Αθήνα Χριστιανό, που να μην κάνει Πάσχα με τα πατροπαράδοτα εδέσματα της ημέρας: αρνί ψητό και κόκκινο αυγό. Οι νόμοι με το ύποχρεωτικό δώρο και τα έκτακτα χορηγικά βοηθήματα που χορηγούν στους απόρους, το Κράτος και διάφορες δοξασιές, χαρίζουν σ' όλους μια — έστω και εφήμερη — αγαλλίαση.

Πριν από πενήντα, όμως, χρόνια την κοινωνική πρόνοια την έπροσώπωναν στην 'Αθήνα μονάχα δυο «οικονομικά συστήματα», που εξασφάλιζαν κάθε μέρα, με πενήντες, έστω και μικρά για τη φτωχολογιά, Τό ένα κοντά στο Βασιλειό, στην οδό 'Αθηνών, και το άλλο στην οδό Σχολείου, στην Πλάκα.

Και τα δύο αυτά συστήματα, λειτουργούσαν υπό την προεδρία της ποιητικής Σοφίας, — υπηρέτας του Βασιλέως Παύλου, — είχαν δε μια μεγάλη αίθουσα, με μαρμάρινα τραπέζια και με καθαρότατα σκεύη, για όσους ήθελαν να φάνε εκεί. Τα πελώρια καζάνια του φαγητού ήταν τελεντάτοι συστήματος. Δούλευαν με ατμοκάζανο, έχανταστημένο στο υπόγειο.

Τα υπόγεια των οικονομικών συστημάτων μπορούσαν να θεωρηθούν υποδειγματικά, για την εποχή. Ήταν μεγάλες, καθαρές αίθουσες, γεμάτες πάντοτε σιγά με σαπούνια και πατάτες, τερεκέδες λαδιού κι' όλα τ' απαραίτητα για τη μαγειρική. Πολλές θέρμες έβριζε τότε στην 'Αθήνα, όταν καθέστηκε πως τα συστήματα εφοδιάστηκαν με κατι παραξένες μηχανές, που είχαν την ιδιότητα να καθαρίζουν πατάτες χωρίς... επέμβαση χειρών.

Με μια και δυο πενήντες δεν είχα, βέβαια, την αξίωση να φάς άσταχο με μαγιονέζα, — έστω και σ' εποχή που έδεναν τα σκυλιά με τα λουκάνικα. Φασόλια, ρεβίθια, πατάτες ήταν το καθημερινό εδαιματολόγιο των φτωχών, που έβριζαν κάθε μεσημέρι ούα στα συστήματα του Βασιλειού και της Πλάκας.

Τό Πάσχα, όμως, ήταν γι' αυτούς μέρα 'Αναστάσιμη, — μέρα καλοφάνιας.

Γιόες, τσιμασμένες από τα χρόνια και τα βάσανα, γέροι με παλιά ρούχα, που τα καθάριζαν όσο μπορούσαν, γυναίκοις του λαού με σαλάκια και μαγιονέζα στο κεφάλι, άγοράκια και κοριτσάκια με πρόσωπο όμοιο, — που έλαυπε, όμως, από κάποια μυστική χαρά, κείνη τη μέρα, — πλησίαζαν στην κεντρική είσοδο του συστήματος, με την επιγραφή: «Είσοδος», ανέβαιναν, τα λίγα σκαλιά και έμπαιναν στη σειρά.

Σε λίγο, έβριζαν από την άλλη πόρτα, με την επιγραφή: «Έξοδος» κρα-

τώντας, τυλιγμένο σε χαρτί ή σε περσέ και δοχείο το πασχαλινό τους γεύμα. Και χώριζαν για να πάη ο καθένας σπίτι του, με τις ευχές:

- Χριστός 'Ανέστη!
- 'Αληθώς 'Ανέστη!
- Και του χρόνου νάμαστε καλά.
- 'Η καλή ψυχή.

★

Οι άραιοι έχουν, συχνά, παράξενη γοητεία. Και όταν σχετίζονται με γεγονότα που έγιναν στο παρελθόν, λένε πολλά περισσότερα από μαρτυρικές περιγραφές.

Πόσοι ήταν πραγματικά άποροι στην 'Αθήνα το 1912;

Πόσοι, — πριν από πενήντα χρόνια, — θα κινδύνωναν νηστικοί, έσως, την 'Ανάσταση, αν δεν υπήρχαν τα οικονομικά συστήματα;

Τό τημέρα του Βασιλειού άγόρασε 800 οκάδες αρνί, που τό έψησε στο φούνο. Με υπολογισμό τέσσερες μερίδες την οκά — καθαρό, ψημένο, 75 δράμα, — έβγαλε 3.200 μερίδες. Για κάθε μερίδα, με τό απαραίτητο κόκκινο αυγό, έπαιρνε είκοσι μονάχα λεπτά.

Τ' αρνιά, όμως, είχαν κεφάλι. (Οι άνθρωποι, έσως, γα μην έχουν όλοι. Τα ζώα έχουν). 'Από τ' αρνιά, λοιπόν, που άγόρασε τό σύστημα, βγήκανε κάπου εκατόν είκοσι κεφάλια. Κεφάλια ψητό! Μετέξ ιδανικός για κάθε 'Ελληνα! Με τό διαφορά πως δε μπορούσαν να κάνουν τό καθαρά μερίδες. Νά τα πετάξουν; 'Αμαρτία από τό Θεό.

Τί έφρενε, λοιπόν, γα γίνη;

'Απλούστατα: Τά έδιναν ολόκληρα με 40 λεπτά!

Μεταξύ των απόρων, βοισκόντανε και πολλοί που έπαιρναν την ηρωική απόφαση να υποβληθούν για πολλές μέρες σε κάθε είδους στέρεση, προκειμένου να γεινούν τό εξαιρετικό ατό εδέσματος.

'Η κίνησι στο σύστημα της Πλάκας ήταν πιο περιορισμένη. Διευνηθήσαν 2560 μερίδες αρνι ψητό και άλλα τόσα κόκκινα αυγά, χωρίς να λογαριάσουμε τα κεφάλια.

★

Τή διανομή, και στα δύο συστήματα, την έκαναν τς καθημερινές, έμισθιοι υπάλληλοι, άνδρες και γυναίκες. Κάθε Πάσχα, όμως, την έορτάσι αυτήν την αναλαμβάναν κυρίες και δεσποινίδες της αθηναϊκής αριστοκρατίας, γιά γα δώσουν στη φτωχολογιά τό συνάστημα πως είχε κοντά της τό στοργική συμπαραστάσι της κοινωνίας.

'Αναφέρουμε, σχετικώς, ένα χαρακτηριστικό περιστατικό:

Μία γριούλα πλησιάζει και δίνει σε μια από τις δεσποινίδες τρεις μονάχα πενήντες, ενώ ή τιμή του πασχαλινού συστήματος ήταν είκοσι λεπτά!

— Δείπει μια πεντάρα, λέει ή δεσποινίς.

— Δεν έχω άλλα, κόρη μου, άπαντά, περιλυσή, ή γριούλα.

'Η δεσποινίς βγάζει τότε με τράπη από τό τσαντάκι της μια πεντάρα, την δίνει στις άλλες τρεις, — γιά την τάξι, — και δίνει στη γριούλα τη μερίδα της και τό κόκκινο αυγό της.

Πρόσχαρες, και πρόθυμες, μ' ένα καλό λόγο πάντοτε στο στόμα, όλες οι κυρίες και οι δεσποινίδες έξυπνητούσαν με χριστιανική ταπεινότητα τη θλιβερή πελατεία των οικονομικών συστημάτων.

5.760 'Αθηναίοι — τόσοι ήταν οι άποροι, στην πρωτεύουσα, την εποχή εκείνη, — έβριζαν και αυτοί Πάσχα, σαν καλοί Χριστιανοί, δηλαδή με ψητό αρνί και κόκκινο αυγό.

- Χριστός 'Ανέστη!
- 'Αληθώς 'Ανέστη!

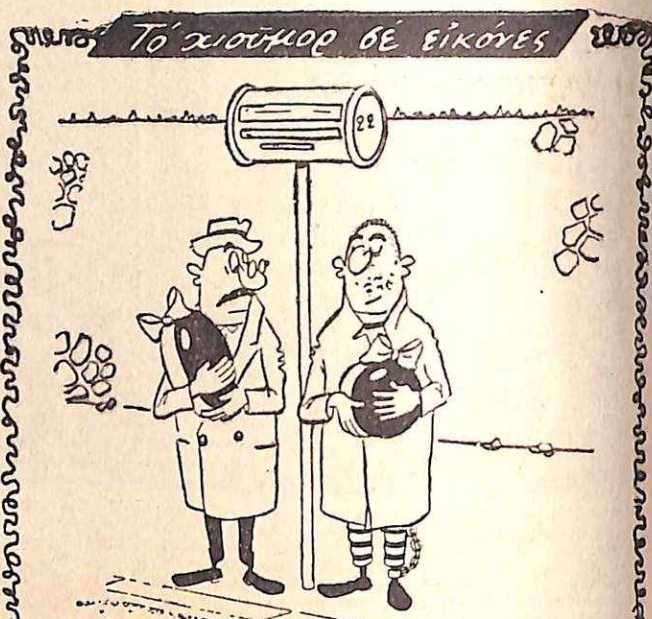
ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΙΤΤΟΣ

◎◎

'Απεστερωτική άπάντησι

'Ο Μέγας Ναπολέων ρώτησε κάποτε τη δούκισσα του Φλερύ:

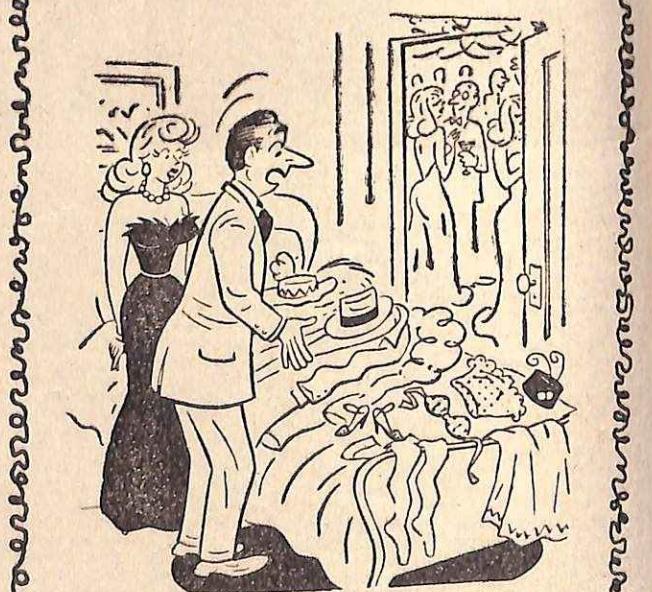
- Σας άρέσουν οι άνδρες;
- Ναι, Μεγαλειότητε, αλλά μόνο, όταν έχουν καλή άνατροφή, του άποκείθηκε εκείνη.

Χωρίς λόγια.

— Μή στενοχωριέστε, μ' άρέσουν και τὰ σοκά λατάκια!...

— 'Εκείνο, που ξέρω, αγαπητέ μου, είναι, ότι είπα στους προσκεκλημένους μας να βγάλουν τα πράματά τους και γα τ' άκουμπήσουν εδώ!

Πώς πέθαναν ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

'Όλοι οι μαθητές του 'Ιησού είχαν μαρτυρικό θάνατο

Οι άπλοϊκοί και ταπεινοί αυτοί άνθρωποι, που ακολούθησαν ως μαθητές τον 'Ιησού, και άργότερα έγιναν άπόστολοι, ήταν άγράμματοι. Κι' όμως, φάνηκαν άπτόμα γενναίοι, άφήρησαν τό φόβο των πανίσχυρων δικατών τους κι' έγιναν μέχρι θανάτου άπτόματοι κήρυκες του Θεού Λόγου.

Οι άμφορτοι γεωργοί, οι άξεστοι ψαράδες και οι φτωχοί μεροκαματιάρηδες, έμαθαν να μιλούν τις γλώσσες των εθνών και να θαμπώνουν με τη σοφία τους τους βαθυτόχαστους ιεροδιδασκάλους του 'Ισραήλ και τους φημισμένους φιλοσόφους του κόσμου. Που βρήκαν την καταπληκτική αυτή άγωνιστική δύναμη, τό άδάμαστο θάρρος και την έκθαμβωτική γνώσι;

Μονάχα ένα θαύμα μπορούσε να τους τό δώση. Και, πραγματικά, τό θαύμα αυτό έγινε, όπως τους τό προέπει ο Χριστός: «Μή μεριμνήσετε πως, ή τι λαλήσετε. Δοθήσεται γάρ υμίν εν εκείνη τη ώρα τί λαλήσετε. Ού γάρ υμείς έστέ οι λαλούντες, αλλά τό Πνεύμα του Πατρός υμών, τό λαλούν εν υμίν...» (Ματθ. 1 19—20).

Μετά την άνάληψι του 'Ιησού, μία από τις πρώτες φροντίδες τους ήταν ή συμπλήρωσι της δωδεκάτης άποστολικής θέσεως. 'Η έκλογή ήταν δύσκολη. Χρειάζονταν άνθρωπος με σιδερένια θέλησι και μεγάλη αυταπάρνησι. 'Ανάμεσα στους πολλούς υποψηφίους υπήρχαν δυο διαλεκτά μέλη της πρώτης χριστιανικής κοινότητας, που ζητούσαν να αξιωθούν αυτής της τιμής, που φάνηκε άνάξιος γι' αυτήν, ο προδότης 'Ιούδας.

'Ηταν ο εύσεβος Ματθίας, που είχε ως ανταγωνιστή τον επίσης εύσεβη και καλό Βαρσαββά. Τί μεγάλο δίλημμα γιά τους έντεκα! 'Ηταν κι' οι δυο τόσο καλοί, που δε μπορούσαν να πάρουν άπόφασι. Γιά να διαλέξουν, άναγκάστηκαν να επικαλεσθούν τη θεία φώτισι. Νήστησαν και προσευχήθηκαν μέρες πολλές στο Θεό κι' εκείνος τους φανερώθηκε μία νύχτα στο όνειρά τους και τους ώδήγησε.

Ο κληρος, της μεγάλης διακονίας έπεσε τότε στο Ματθία, που πήρε τη δωδεκάτη θέσι. 'Απότό, ο Βαρσαββάς δεν πικράθηκε. Προσφέρθηκε μ' όλη του την ταπεινότητα να υπηρετήσει κάτω από τις οδηγίες εκείνων, που έγιναν πάλι δώδεκα.

Και, πραγματικά, πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες. Ο άγνως, που άρχισαν οι άπλοϊ αυτοί άνθρωποι, ήταν δύσκολος και σκληρός. 'Όλοι σχεδόν οι άπόστολοι βρήκαν θάνατο μαρτυρικό, άκολουθώντας τό παράδειγμα του 'Ιησού, που τους είχε δείξει τό Φως και τη Ζωή, με τη μεγάλη του θυσία.

Ο Ματθίας, ο άπόστολος και Εύαγγελιστής, φαίνεται, ότι βρήκε μαρτυρικό θάνατο. Λένε δολοφονήθηκε με σπαθί σε μία πόλι της Αιθιοπίας.

Ο Μάρκος ο Εύαγγελιστής, ξεψύχησε στην 'Αλεξάνδρεια, την ώρα που οι Ρωμαίοι βασιανέτες του τον τραβούσαν στους δρόμους, δεμένο με σχοινιά από τό πόδια.

Ο Λουκάς, ο Εύαγγελιστής, κρεμάστηκε στην 'Ελλάδα από μία ελιά.

Ο 'Ιωάννης, ο άπόστολος και Εύαγγελιστής και ποιήτης της 'Αποκαλύψεως, καταδικάστηκε στη

Ρώμη να βασανιστή σ' ένα καζάνι με βραστό λάδι. 'Απότό, τα κατάφερε να γλυτώση. Πέθανε άργότερα στην 'Εφεσο, από φυσικό θάνατο.

Ο Πέτρος σταυρώθηκε στη Ρώμη, με τό κεφάλι προς τα κάτω. Μόνος του ζήτησε να του κάνουν τη χάρι, του τρομερού αυτού μαρτυρίου, έπειδή έκρινε πως δεν ήταν άξιος να πεθάνη στην ίδια θέση και με τον ίδιο τρόπο, που πέθανε ο 'Ιησούς.

Ο 'Απόστολος 'Ιάκωβος, ο Μείζων, άποκεφαλίστηκε στην 'Ιερουσαλήμ.

Ο 'Ιάκωβος ο 'Ελάσσων είχε τό έξης μαρτύριο: Τον πέταξαν πρώτα από τη στέγη ενός ναού κι' ύστερα τον άποτελείωσαν μ' ένα ρόπαλο.

Ο Φίλιππος κρεμάστηκε στην 'Εράπολι της Φρυγίας.

Ο Βαρθολομαίος γδάρθηκε ζωντανός.

Ο 'Ανδρέας δέθηκε σ' ένα σταυρό. Μά, ως τη στιγμή, που ξεψύχησε, εξακολουθούσε τη διδασχί του στο λαό, που ήταν μαζεμένος γύρω του και παρακολουθούσε με σπαραγμό τό μαρτύριό του.

Ο Θωμάς πέθανε με τό κορμί τρυπημένο από λόγχες, στο Κορομανδέλ, ένα χωριό στις 'Ανατολικές 'Ινδίες.

Ο 'Ιούδας του 'Ιακώβου, ο 'Θαδδαίος, όπως τον όνομάζει ο Μάρκος ο Εύαγγελιστής, θανατώθηκε με βέλη.

Ο Σίμων ο Ζηλωτής, σταυρώθηκε στην Περσία.

Ο Ματθίας είχε κι' αυτός μαρτυρικό θάνατο: Πρώτα τον άποκατέλειψαν κι' ύστερα τον άποκεφάλισαν.

Ο Βαρναβάς, ο 'Απόστολος των 'Εθνών, λιθοβολήθηκε από τους 'Ιουδαίους στη Σαλαμίνα της Κύπρου.

Ο Παύλος, ο μεγάλος θεμελιωτής της Χριστιανικής θρησκείας, άποκεφαλίστηκε στη Ρώμη, κατά διαταγήν του Νέρωνα. Μά οι 'Απόστολοι, πριν βρουν τό μαρτυρικό τους θάνατο, πρόφτασαν και δίδωσαν στον κόσμο τη διδασκαλία του 'Ιησού. Πεθαίνοντας, είχαν εκπληρώσει τη μεγάλη τους άποστολή. Τί σημασία μπορούσε ναχή κι' ο πιο μαρτυρικός θάνατος μπροστά στο μέγεθος και την αξία του έργου, που έτετέλεσαν;

Ι. Α.

Εύαγγελιστής ΠΑΣΧΑ ΤΟ «ΤΕΡΠΗΝΟΝ»

Γιορτή της 'Αναστάσεως μας έφτασε και πάλι κι' ημέρα που άνέκαθεν προστάζει κι' επιβάλλει στο γλέντι να τό ρίσουνε κι' οι πιο φτωχοί πολίται, γιάτι «τερπνήν» τό Πάσχα μας κι' «εὐφρόσυνον» καλείται. Και πρέπει να δηλώσουμε, γεμάτοι ντομπροσύνη, πως απ' τό κρασοδάρελο πηγάει ή... «εὐφρόσυνη»!

Τερπνήν ζώνη κι' εὐφρόσυνον ο όίνος δίνει πάντα, γι' αυτό πρέπει ν' αφήσουμε τό κάθε τι στην μπάντα κι' εν τάχει στο κρασάδικο του Ζαχου να βρεθούμε, «Λαμπρή» γιά να γιορτάσουμε και γιά να... λαμπρυνθούμε!

Κρασοπρεπώς τό Πάσχα μας να τό πανηγυρίσουμε κι' αὐγά και κρασοπότηνα αράδα νά... τσουγκρίσουμε! 'Ημέρα συγχωρήσεως και λήξης ήμερώνει, που, κατά την παράδοσι κι' άγρίους ήμερώνει, γι' αυτό πρέπει τό έθιμο κι' έμεις να τό τηρήσουμε και πλείστους ταβερνιάρηδες, με μιά, να συγχωρήσουμε παρ' όλο που σκατεύουμε τον όϊνον μας αδόξως και μας πουλούν βιδάνια, ή μας ποτίζουν... όσος!

Γιορτή της 'Αναστάσεως σωστή γιά (να περάσουμε, όλημερίς όφείλουμε να πιούμε, να κεράσουμε κι' εμπράκτως να τιμήσουμε τό άδά (νατό τό πιάμα, τό πιάμα που τό εulόγησε και ο Χριστός άκόμα, γι' αυτό κι' ο όίνος, πάντοτε, «καρό» (αν άνθρωποι ευφραίνε) και, δίχως περιττόλογα, «ψυχούλες... (άνασταίνε)!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

'Η δεύτερη ήχώ

Ο κ. ΝΑΡΤΕ, εργοστασιάρχης κτηνών ειδών, αφού μάζεψε ένα άρκετά στρογγυλό ποσόν, προμηθεύοντας κερία και λαμπάδες στους πελάτες του, πούλησε τό μαγαζί του και γύρισε στο χωριό του, απ' όπου είχε ξεκινήσει πριν τριάντα χρόνια, τελείως άπένταρος. 'Εκεί άγόρασε ένα άπέραντο χτήμα κι' έχτισε έναν πύργο, με όλα τα εξαρτήματά του.

Καθώς ήταν φιλόδοξος, προσκαλούσε συχνά σε κυνήγια, έδινε γεύματα, δεχότανε κόσμο. 'Ηταν, με λίγα λόγια, ένας άρχοντας της περιοχής. Είπαμε ένας, γιάτι ο κ. Ναρτέ είχε γείτονα έναν άλλο πυργοδοπότη. 'Ηταν ο ντε Λουτρί, πάμπλουτος τραπεζίτης και ιδιοκτήτης ενός μεγάλου χτήματος, πλάι στου εργοστασιάρχη τον πύργο.

'Η φύσι είχε προικίσει τό χτήμα του τραπεζίτη με εξαιρετική ήχώ. 'Ηταν μια ήχώ, που προκαλούσε τό θαυμασμό των κατοίκων κι' επανελάμβανε τρεις φορές τό λόγια, που έφταναν στα όρια της.

Ο κ. Ναρτέ άκούγε, κάθε τόσο, να μιλούν γιά τό θαύμα αυτό του γείτονά του. Δεν έδινε γεύμα, χωρίς οι προσκεκλημένοι του να πλέξουν τό εγκώμιο της ήχου.

— 'Ακούσατε την ήχώ του ντε Λουτρί; λέγαμε. Τό χτήμα σας είναι ύπεροχο, αλλά τί κρίμα να μην έχη «μια ήχώ» σαν τό γειτονικό!

Αυτό δε μπορούσε παρά να νευριάξη τον κ. Ναρτέ. 'Ο ντε Λουτρί υπερηφανεύονταν πιο πολύ γιά την ήχώ, παρ'α γιά τό πλούτι του. Την εξέβιαζε σ' όλο τον κόσμο, κι' οι ήφημεριδες της έ-

Εξω φρενών από την άποτυχία, ο κ. Ναρτέ έδιωξε τον άρχιτέκτονα. Δεν έγκατέλειψε όμως και τη φιλοδοξία του. 'Η ήχώ του είχε γίνει έμμονη ιδέα. Κόντευε να τρελλαθή από τις σκέψεις...

Επί τέλους, μια μέρα, φώναξε: — Εύρηκα! Εύρηκα!

«Θά τουστρίψε!», σκέφτηκε ή γυναίκα του.

Μά ο εργοστασιάρχης είχε τό σκοπό του. Στο χωριό βοισκόνταν ένα παιδί, με μεγάλη αντίληψι, σπύτο μοναχό. Αυτό πήγε να βρή ο κ. Ναρτέ. Τό πήρε και τό έφερε στο πάρκο.

— Ξέρεις τί είναι ήχώ; τό ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Άκούσες ποτέ σου ο ή-διος;

— Ναι, άκουσα την ήχώ του κ. ντε Λουτρί...

— Καλά, και θά μπορούσες να τη μιμήθης.

— Νομίζω πως θά τό καταφέρω.

— Γιά δοκιμάσει! Ξανοπής τη φράσι, που θά πω τώρα: «Θά κάνει καλό καιρός».

— Δεν ξέρω, κύριε, είτε τό παιδί.

— Δεν πρέπει ν' άπαντάς. Μονάχα να ξαναλές ό,τι άκούς...

— Κατάλαβα, είπε τό παιδί. Λοιπόν: «Θά κάνει καλό καιρός».

— Μπράβο!...

Ο κ. Ναρτέ συνέχισε την εξάσκηση, ώστόσο τό παιδί άναπαύθηκε στην έντέλεια σ' ό,τι του ζητούσε.

Ο εργοστασιάρχης τό κάλεσε και την επομένη και τις άλλες ήμέρες. Τό έδωσε πίσω από ένα βράχο και ξανάρχισε τό μάθημα: 'Εβαλε τό παιδί να επαναλαμβάνει τέσσερες φορές τη φράσι, που έλεγε ο ήδιος, ώπου να συνηθί-

75

Αυτή η φωτογραφία δεν απεικονίζει ένα όνειρο, μη ένα σύμβολο, αλλά ένα αντικείμενο που παρουσιάζεται συχνά στα όνειρα και στα οποία η επιστήμη αναγνωρίζει κάποια σημασία. Τό φωτοεικόνη τριών συμβολίζει τη θεότητα, το μύλο ερωτικές τάσεις, το αυγό παρουσιάζει τις μυστικές δυνάμεις με την οπτική μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το μέλλον, η σφαίρα την τελειότητα, το στέμμα συμβολίζει την εξουσία κι' ένα άγαλμα γκρεμισμένο από το βάθος του προαναγγέλλει απογοητεύσεις...

μπορούμε για να δώσουμε σ' αυτό το όνειρο μια εξήγηση λιγώτερο δυσάρεστη. Αλλάστε, κραμένα από τα σύμβολα που παρουσιάζονται στα όνειρά μας, μπορεί να εξηγηθεί με διάφορους τρόπους. Γι' αυτό δεν είναι εύκολο να δώσουμε μόνοι μας ένα θετικό συμπέρασμα και μόνο ένας ψυχολόγος ειδικευμένος, θα μπορούσε να αναλύσει τα όνειρά μας και να τα ερμηνεύσει με ακρίβεια. Παρ' όλα αυτά, έμεις ως προσφέρουμε ένα μικρό όνειροκρίτη στον οποίον αναφέρονται τα «σύμβολα» εκείνα, που παρουσιάζονται συχνότερα στα όνειρά μας και η σχετική ερμηνεία τους. 'Ο όνειροκρίτης αυτός μπορεί να σας βοηθήσει για να δώσετε μια κάποια εξήγηση στα μηνύματα αυτά, που έρχονται από μακριά, από έναν άλλο κόσμο, ίσως από μια άλλη ζωή!...

Ο ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

ΑΕΤΟΣ: 'Ο αέτας που πετά ψη-

νά το οδηγείτε προς τη γη, το όνειρο σας προειδοποιεί ότι «πετάτε στα σύννεφα» και ότι είναι απαραίτητο να προσγειωθείτε και να δείξετε ενδιαφέρον για όρισιμένες άλλες πλευρές της ζωής που τώρα, ασχολούσαστε και παράλογα παραμελείτε. Β. ΒΑΡΚΑ: Πολλές φορές, η βάρκα, συμβολίζει την προσωπικότητά μας. Μια βάρκα, που ταξιδεύει ήσυχα σε μια θάλασσα γαλήνια δείχνει μια ψυχική ήρεμη και μια γενική ικανοποίηση. 'Αν όμως, η βάρκα ταξιδεύει σε μια θάλασσα φουρτουλισμένη, το όνειρο μας προειδοποιεί για προσεχείς δυσκολίες, που θα αναγκαστούμε να αντιμετωπίσουμε. Μια βάρκα ριγμένη στην ξηρά, μπορεί να συμβολίζει μια βαθειά ψυχική και πνευματική κρίση, μια αποτυχία ή μια αισθηματική απογοήτευση. ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Το «σύμβολο» αυτό, παρουσιάζεται συνήθως στα όνει-

ται χωρίς να αγαπούν το άτομο, που πρόκειται να ένωθι μαζί τους για πάντα. Σ' αυτή την περίπτωση, είναι προτιμώτερο να διαλύσουν αυτό τον άρραβώνα, γιατί με το όνειρο αυτό το υποσυνείδητό τους τους προειδοποιεί ότι τα πράγματα δεν πρόκειται να πάνε καλά. ΕΡΗΜΟΣ: Πολύ λίγα όνειρα είναι τόσο φοβερά και καταθλιπτικά όπως εκείνα, που έχουν για σκηνικό τους την έρημο. Αυτή η απέραντη άρρηκτη έκταση, που κατακλύζεται από τον ήλιο, είναι το τραγικό σύμβολο μιας ζωής, που έχει χάσει πια κάθε σημασία. 'Οποιοσδήποτε έρθει στο όνειρό του ότι περπατάει στην έρημο, βασανισμένος από τη φοβερή ζέση και τη δίψα, βρίσκει στην πραγματικότητα σε μια φοβερή ψυχική και πνευματική μοναξιά. Θα καταρρώσει, στο όνειρό του, να έρθει κάποια δασύ, λίγη σκιά, λίγο νερό: Τότε ίσως να μπορούμε και στην πραγματικότητα να ξαναφέρουμε καινούργια ενδιαφέροντα, καινούργια αισθήματα που θα του επιτρέψουν να

χωρίς να αγαπούν το άτομο, που πρόκειται να ένωθι μαζί τους για πάντα. Σ' αυτή την περίπτωση, είναι προτιμώτερο να διαλύσουν αυτό τον άρραβώνα, γιατί με το όνειρο αυτό το υποσυνείδητό τους τους προειδοποιεί ότι τα πράγματα δεν πρόκειται να πάνε καλά. ΕΡΗΜΟΣ: Πολύ λίγα όνειρα είναι τόσο φοβερά και καταθλιπτικά όπως εκείνα, που έχουν για σκηνικό τους την έρημο. Αυτή η απέραντη άρρηκτη έκταση, που κατακλύζεται από τον ήλιο, είναι το τραγικό σύμβολο μιας ζωής, που έχει χάσει πια κάθε σημασία. 'Οποιοσδήποτε έρθει στο όνειρό του ότι περπατάει στην έρημο, βασανισμένος από τη φοβερή ζέση και τη δίψα, βρίσκει στην πραγματικότητα σε μια φοβερή ψυχική και πνευματική μοναξιά. Θα καταρρώσει, στο όνειρό του, να έρθει κάποια δασύ, λίγη σκιά, λίγο νερό: Τότε ίσως να μπορούμε και στην πραγματικότητα να ξαναφέρουμε καινούργια ενδιαφέροντα, καινούργια αισθήματα που θα του επιτρέψουν να

χωρίς να αγαπούν το άτομο, που πρόκειται να ένωθι μαζί τους για πάντα. Σ' αυτή την περίπτωση, είναι προτιμώτερο να διαλύσουν αυτό τον άρραβώνα, γιατί με το όνειρο αυτό το υποσυνείδητό τους τους προειδοποιεί ότι τα πράγματα δεν πρόκειται να πάνε καλά. ΕΡΗΜΟΣ: Πολύ λίγα όνειρα είναι τόσο φοβερά και καταθλιπτικά όπως εκείνα, που έχουν για σκηνικό τους την έρημο. Αυτή η απέραντη άρρηκτη έκταση, που κατακλύζεται από τον ήλιο, είναι το τραγικό σύμβολο μιας ζωής, που έχει χάσει πια κάθε σημασία. 'Οποιοσδήποτε έρθει στο όνειρό του ότι περπατάει στην έρημο, βασανισμένος από τη φοβερή ζέση και τη δίψα, βρίσκει στην πραγματικότητα σε μια φοβερή ψυχική και πνευματική μοναξιά. Θα καταρρώσει, στο όνειρό του, να έρθει κάποια δασύ, λίγη σκιά, λίγο νερό: Τότε ίσως να μπορούμε και στην πραγματικότητα να ξαναφέρουμε καινούργια ενδιαφέροντα, καινούργια αισθήματα που θα του επιτρέψουν να

χωρίς να αγαπούν το άτομο, που πρόκειται να ένωθι μαζί τους για πάντα. Σ' αυτή την περίπτωση, είναι προτιμώτερο να διαλύσουν αυτό τον άρραβώνα, γιατί με το όνειρο αυτό το υποσυνείδητό τους τους προειδοποιεί ότι τα πράγματα δεν πρόκειται να πάνε καλά. ΕΡΗΜΟΣ: Πολύ λίγα όνειρα είναι τόσο φοβερά και καταθλιπτικά όπως εκείνα, που έχουν για σκηνικό τους την έρημο. Αυτή η απέραντη άρρηκτη έκταση, που κατακλύζεται από τον ήλιο, είναι το τραγικό σύμβολο μιας ζωής, που έχει χάσει πια κάθε σημασία. 'Οποιοσδήποτε έρθει στο όνειρό του ότι περπατάει στην έρημο, βασανισμένος από τη φοβερή ζέση και τη δίψα, βρίσκει στην πραγματικότητα σε μια φοβερή ψυχική και πνευματική μοναξιά. Θα καταρρώσει, στο όνειρό του, να έρθει κάποια δασύ, λίγη σκιά, λίγο νερό: Τότε ίσως να μπορούμε και στην πραγματικότητα να ξαναφέρουμε καινούργια ενδιαφέροντα, καινούργια αισθήματα που θα του επιτρέψουν να

χωρίς να αγαπούν το άτομο, που πρόκειται να ένωθι μαζί τους για πάντα. Σ' αυτή την περίπτωση, είναι προτιμώτερο να διαλύσουν αυτό τον άρραβώνα, γιατί με το όνειρο αυτό το υποσυνείδητό τους τους προειδοποιεί ότι τα πράγματα δεν πρόκειται να πάνε καλά. ΕΡΗΜΟΣ: Πολύ λίγα όνειρα είναι τόσο φοβερά και καταθλιπτικά όπως εκείνα, που έχουν για σκηνικό τους την έρημο. Αυτή η απέραντη άρρηκτη έκταση, που κατακλύζεται από τον ήλιο, είναι το τραγικό σύμβολο μιας ζωής, που έχει χάσει πια κάθε σημασία. 'Οποιοσδήποτε έρθει στο όνειρό του ότι περπατάει στην έρημο, βασανισμένος από τη φοβερή ζέση και τη δίψα, βρίσκει στην πραγματικότητα σε μια φοβερή ψυχική και πνευματική μοναξιά. Θα καταρρώσει, στο όνειρό του, να έρθει κάποια δασύ, λίγη σκιά, λίγο νερό: Τότε ίσως να μπορούμε και στην πραγματικότητα να ξαναφέρουμε καινούργια ενδιαφέροντα, καινούργια αισθήματα που θα του επιτρέψουν να

Ο μυοθηριώδης κόσμος ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

“Ενας σύντομος έπιστημονικός όνειροκρίτης

ΟΤΑΝ κοιμάμαστε βλέπουμε όλοι όνειρα, μια πολύ σπάνια κατορθώνουμε να συγκρατήσουμε την αντίληψή τους, όταν ξυπνάμε, εκτός από τις περιπτώσεις που πρόκειται για όνειρα πολύ έντονα. 'Ο πωρόσηπος, τα όνειρα που βλέπουμε, είτε απλά είναι, είτε πολύπλοκα, είτε χαρούμενα, είτε θλιμένα, είτε συνθησιμένα, είτε άσυνθησιμα, μεταδίδουν όλα ένα «μήνυμα», που έρχεται από ένα κόσμο πιο άπειρο και πιο βαθύ από το χώρο και το χρόνο, κι' ακόμη πιο μυστηριώδη και γοητευτικό: από το μυστικό «έγω» μας, που η συνειδητή ζωή έχει καταπιεί. Τα πιο ενδιαφέροντα όνειρα παρουσιάζονται συνήθως στις μεγάλες στιγμές της ζωής μας και αποκάλυπτον τις βασικότερες πτυχές της προσωπικότητάς μας. Μπορεί ακόμη να συμβεί, να αισθανθούμε στο όνειρό μας μίσος για πρόσωπα άγνωστα που αντιπροσωπεύουν στην πραγματικότητα, εκείνες τις πλευρές του εαυτού μας που μάς είναι ανυπόφορες. Και το ίδιο μπορεί να σημαίνουν και τα ζώα, που βλέπουμε στο όνειρό μας, έτοιμα να μας καταβροχθίσουν. Δεν είναι παρά τα σύμβολα των ένστικτων, που κρύβονται μέσα και και, πολλές φορές, δεν γνωρίζουμε την ύπαρξή τους και τη δύναμή τους.

Η ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Υπάρχουν περιπτώσεις, που είναι άναγκαίο ή μάλλον απαραίτητο να εξηγήσουμε τη σημασία μερικών όνειρων. Στις περιπτώσεις, που επαναλαμβάνονται διάδικτες, που επαναλαμβάνονται στην ψυχή μας μια συνεχής και παράλογη αγωνία. Ξέρουμε, ότι τα όνειρα, εκδηλώνονται με μεγαλύτερη επίμονη στις κρίσιμες στιγμές και ότι μπορούν να αποτελέσουν ένα στοιχείο εξαιρετικά χρήσιμο για να μας βοηθήσει να ξεπεράσουμε αυτή την κρίση. Γι' αυτό, λοιπόν, να μην ακούσουμε και να μην ακολουθήσουμε τις υποδείξεις, του υποσυνείδητού μας. Είναι όμως αναμφισβήτητο ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να εξηγήσουμε έμεις οι ίδιοι τα όνειρά μας, εκτός αν διαθέτουμε μια απόλυτη αντικειμενικότητα, που είναι σχεδόν αδύνατη. Πριν απ' όλα γιατί — και αυτό μας το αποδεικνύουν τα ίδια τα όνειρα — δεν γνωρίζουμε το πραγματικό «έγω» μας και δεν θέλουμε να το γνωρίσουμε. 'Αν ένα όνειρό μας θέληση να μας υποδείξει μια αδυναμία, που υπάρχει σε μας και που δεν θέλουμε να την παραδεχτούμε συνειδητά, είναι φανερό ότι θα κάνουμε, ότι

λά περήφανος, συμβολίζει τις πιο ανώτερες σκέψεις μας, που ακολουθούν το σωστό δρόμο των ελεύθερων. 'Οταν, αντίθετα, βλέπουμε έναν αέτο στο γη που προσπαθεί να πετάξει, χωρίς να το κατορθώνει, το όνειρο μας ειδοποιεί ότι οι καλύτερες σκέψεις μας δε μπορούν να εκφραστούν, γιατί τις κρατούν αιχμάλωτες οι μικρές καθημερινές ασχολίες. 'Ο αέτας, είναι συνήθως ένα «σύμβολο», που παρουσιάζεται στα όνειρα των πνευματικών ανθρώπων. ΑΛΟΓΟ: Κανένα άλλο ζώο δεν έχει όπως το αλόγο, έναν τόσο τέλει συντονισμό του νευρικού και του μυϊκού συστήματος. Γι' αυτό, το αλόγο, στα όνειρα, εκφράζει εσωτερική πειθαρχία και πληρότητα. 'Αν όνειρευθήτε ότι ίππεύετε ένα αλόγο με ευχέρεια και εμπειρία, το όνειρό σας σημαίνει ότι υπάρχει στο υποσυνείδητό σας μια απόλυτη ήρεμη, μια ελπίδα, την οποία φέρρετε, σ' αυτή την προετοιμασία. Σας απειλεί μια βαθειά ψυχική ταραχή, μια έλλειψη ισορροπίας ανάμεσα στο υποσυνείδητο και το συνειδητό σας. ΑΡΚΟΥΔΑ: Χάρης στη μεγάλη αφοσίωση, που δείχνει, στα παιδιά της, η αρκούδα είναι το πιο φανερό σύμβολο της θηλυκότητας. Μια γυναίκα που στον ύπνο της παλεύει με μια αρκούδα ή την βλέπει άρρωστη, άδύνατη, πληγωμένη, θα πρέπει να σκεφτεί μήπως κακομεταχειρίζεται, χωρίς λόγο την ένστικτώδη θηλυκότητά της. ΑΥΓΟ: 'Εχει μέσα του τις υποσχέσεις μιας νέας ζωής. Τα αυγά, στα όνειρα, σας προαναγγέλλουν ότι θα έρθει καινούργιες δυνάμεις και καινούργιους τρόπους για να αντιμετωπίσετε το μέλλον περισσότερο αποφασιστικά και δημιουργικά. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ — ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ: Είναι μόνο από λίγο καιρό, που αυτά τα μοντέρνα μεταφορικά μέσα άρχισαν να παρουσιάζονται στα όνειρα. Τα καινούργια αυτά «σύμβολα» έχουν διάφορες σημασίες. 'Αν βλέπετε ότι οδηγείτε αυτοκίνητο με ικανότητα, το όνειρο σημαίνει ότι ο δρόμος, που διαλέγετε στη ζωή σας, που έχετε διαλέξει, σας είναι σωστός και σίγουρος. 'Αν, αντίθετα, το αυτοκίνητό μένει επίμονα ακίνητο ή προχωρεί με δυσκολία, προσπαθήστε να ανακαλύψετε ποιο είναι το λάθος που έχετε κάνει ή που πρόκειται να κάνετε. Το αεροπλάνο, αυτό καθ' εαυτό, συμβολίζει την υπερίσχυση κάθε δυσκολίας, την πιο απόλυτη ελευθερία. 'Αν, όμως, το αεροπλάνο έχει χαθεί στο διάστημα και δεν κατορθώνει

ρα των ατόμων που έχουν κατορθώσει να φθάσουν σε μια ώριμότητα σχεδόν απόλυτη. Μπορεί επίσης να είναι η έκφραση μιας προσωπικότητας, που ακολουθεί ένα δρόμο σωστό και που την οδηγεί προς την τελειότητα. Οι διαταγές και οι έντολες, που ο θεσπίζει μας δίνει στο όνειρό μας, είναι οι διαταγές και οι έντολες της ευθυκρίας. Γ. ΓΑΤΑ: Και η γάτα είναι ένα ζώο πολύ «θηλυκό». Γι' αυτό όταν, παρουσιάζεται στα όνειρα μιας νεαρής γυναίκας, εκφράζει την εσωτερική της ανάγκη να εκδηλώσει μια καταπιεσμένη θηλυκότητα. ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Όταν όνειρευόμαστε ότι είμαστε άρρωστοι και ότι ένας γιατρός βρίσκεται δίπλα στο κρεβάτι μας, το όνειρο αυτό συμβολίζει πολλές ελπίδες. 'Η δύσκολη κατάσταση, στην οποία βρίσκόμεστε θα έρθει μια ευχάριστη λύση. Δ. ΔΑΣΟΣ: Τα δέντρα, που δένονται, που περπατούν σ' ένα δάσος προχωρώντας για να φθάσουν σ' ένα φωτεινό άνοιγμα, βρίσκονται στο δρόμο —σπρωγμένα από μια ένστικτώδη δύναμη— που τα οδηγεί στην επιτυχία και στην τελειότητα της προσωπικότητάς τους. 'Ενα άτομο προχωρημένο στην ηλικία, που βλέπει ένα παρόμοιο όνειρο, πρέπει να αναρωτηθεί μήπως αγνόησε πάντα ένα πολύτιμο κομμάτι του εαυτού του. 'Αν όντε ότι γάνατε μέσα σ' ένα πυκνό δάσος, το όνειρο σημαίνει δυσκολίες, που θα υπερνικήσετε με κόπο. Συμβολίζει ακόμη μια προσωπικότητα, που δεν την έχετε αφήσει να αναπτυχθεί και να εκδηλωθεί ελεύθερα. ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: 'Αν όντε ότι περνάτε μπροστά από ένα δικαστήριο, το όνειρο σημαίνει ότι το υποσυνείδητό σας αποδοκιμάζει τα πράγματα σας. Οι δικαστές, οι έλικες, οι καταδίκες προδίδουν, μια συνείδηση όχι απόλυτα ήσυχη και θέλουν να υποδείξουν ότι οι θυσίες είναι απαραίτητες στη ζωή του ανθρώπου. Ε. ΕΜΕΤΟΣ: 'Ενας νέος ή μια νέα, που παθαίνουν στο όνειρό τους μια δύσκολη κρίση έμετο, θα πρέπει, μόλις ξυπνήσουν, να προσπαθήσουν να αναλύσουν τα αισθήματά τους. Το όνειρο αυτό τους φανερώνει ότι ο έμετος, που νομίζουν ότι αισθάνονται, είναι αντίθετος με τις πραγματικές τους επιθυμίες. Το όνειρο αυτό, είναι εύκολο να το δουν οι νέοι — οι κοπέλες, που αρραβωνιάζον-

ζαναέρη τη χαρά της ζωής. ΕΡΠΕΤΟ: Στους έφηβους το όνειρο αυτό έχει μια σημασία απόλυτα σεξουαλική. Στις νεαρές, πολλές τα άγνωστη όνειρα στα όποια παρουσιάζονται έρπετα δείχνουν έναν υποσυνείδητο φόβο για το άλλο φύλο. Ζ. ΖΩΑ: Δεν είναι εύκολο να υποδείξουμε με ακρίβεια τη συμβολική σημασία των ζώων. Είναι απαραίτητο να αναζητήθ, ανάλογα με την περίπτωση, σε κάποιες αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας ή της εφηβείας, στις οποίες αναφέρονται συνήθως τα όνειρα. Γενικά, όμως, τα ζώα παρουσιάζονται στα όνειρα, όταν ένα άτομο στη συνειδητή ζωή του έχει εγκαταλείψει την ένστικτώδη πλευρά του εαυτού του και διευθύνει τη ζωή του με μοναδικό οδηγό την ψυχρή λογική. Η. ΗΛΙΟΣ: Είναι το πιο μεγάλο σύμβολο της ζωής, της ενέργειας, της δημιουργίας, της γονιμότητας. Είναι ένα όνειρο θαυμάσιο, εκτός από την περίπτωση, που ο ήλιος βρίσκεται στη δύση του. Τότε, είναι δυνατόν να προαναγγέλη μια αποτυχία στη γυναικεία ή οριστική. Κ. ΚΗΛΕΙΑ: 'Αν παρακολουθήσετε, στο όνειρό σας, την κηλεια σας μιν φοβηθήτε. Δεν πρόκειται για ένα πραγματικό προμήνιο θανάτου, αλλά για το θάνατο ενός όνειρου ή κάποιος εσωτερικής επιθυμίας σας. 'Ακόμη και αν θα παρακολουθήσετε την κηλεια ενός φίλου σας ή κάποιου συγγενή σας, το όνειρο αφορά τον ψυχολογικό κόσμο. Είναι τα αισθήματα που σας συνδέουν μαζί τους, που πρόκειται να πεθάνουν. ΚΗΠΟΣ: 'Η συμβολική σημασία του κήπου εκφράζει μια επιθυμία για γαλήνη και για μοναξιά. 'Όταν στο όνειρο υπάρχει και κηπουρός με πρώτο πρόσωπο γνωστό στο μας, είναι σημάδι ότι αυτός ο άνθρωπος μπορούσε να μας βοηθήσει να τακτοποιήσουμε τη ζωή μας από τη μια ή την άλλη άποψη. ΚΡΥΟ: Το κρύο είναι από τις μεγαλύτερες ένοχες των μεγάλων θρησκειών έγχρονο του ανθρώπου. Ένας έγχρος συνώνυμος με το θάνατο. 'Αν περπατάτε μόνοι, σε μια τοποθεσία σκεπασμένη από χιόνια και από πάγο, το όνειρο σημαίνει μια απειλητική ψυχική μοναξιά. Το κρύο στο εσωτερικό του σπιτιού, ένα τζάκι που δεν ζεσταίνει, πάχος σκεπασμένου στο πάτωμα, μιλούν για τον θάνατο του έρωτα, που θα έπρεπε να είναι η

ΝΕΡΟ: Είναι ένα σύμβολο σημαντικότητας, με πολλές σημασίες. Σύμφωνα με μερικές έρμηνείες είναι το ίδιο το σύμβολο του υποσυνείδητου. 'Αλλες έρμηνείες το φέρνουν σαν σύμβολο της ηπρότητας. 'Αν όνειρευθήτε έρσιες, που δαίνουν αφονο καθαρό νερό, το όνειρο είναι καλό, συμβολίζει πραγματοποιητέ επιθυμίες, αλλά και εκφράζει μια ανάγκη για ψυχική και πνευματική ανέλιξη. 'Αν, όμως, η πηγή δαίνει νερό λασπώμενο, το όνειρο συμβολίζει έναν κίνδυνο. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ: 'Αν δρεθώμε, στο όνειρό μας, σ' ένα νοσοκομείο, είναι φανερό σημάδι ότι κάτι σε μας δεν πηγαίνει καλά. Μ' αυτό το όνειρο, το υποσυνείδητό μας θέλει να μας συμβουλευτεί να προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε από τι ακριβώς πρέπει να προφυλαχτούμε. Π. ΠΑΙΔΙΑ: Τα παιδιά, που παρουσιάζονται στα όνειρα των γονέων τους και ανάλογα με τον τρόπο που παρουσιάζονται, εκφράζουν τα πραγματικά αισθήματα, που συνδέουν τους γονείς με τα παιδιά. 'Αν το παιδί είναι άγνωστο, το όνειρο δείχνει ότι μια καινούργια πλευρά της προσωπικότητάς εκείνου, που όνειρευόμαστε, προσπαθεί να εκδηλωθεί. Πολύ συχνά, τα όνειρα αυτού του είδους μάς παρουσιάζονται σε δύο κολές στιγμές, σε στιγμές που μένουμε διαταρακτικοί μπροστά σε ένδιαφέροντες αποφάσεις, που θα μπορούσαν να προσδιορίσουν το μέλλον μας. 'Όταν τα παιδιά παρουσιάζονται στα όνειρα μιας γυναίκας χωρίς παιδιά, ή σημασία του όνειρου είναι τόσο φανερό που δεν υπάρχει ανάγκη από εξήγηση. Το όνειρο, αποκάλυπτει τη βαθειά, πολλές φορές, σκληρή, ανάγκη της ηπρότητας, στις γυναίκες εκείνες, που η ζωή δεν τους έδωσε αυτή την ικανοποίηση. ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ: Τα παπούτσια έχουν πολλές φορές, στα όνειρα, μια σημασία σεξουαλική. Μάς μπορούν να δείξουν και την πραγματική ψυχική μας κατάσταση. Τα στενά και άβολα παπούτσια είναι σημάδι ότι είμαστε ψυχικά άνευκαταστατοι. κουρασμένοι, καταπονημένοι. 'Αντίθετα, τα άνετα παπούτσια ή ακόμη και τα γυναικεία, φανερώνουν ψυχική ευφρορία και ελευθερία σκέψης. ΠΑΤΕΡΑΣ: 'Η μορφή του πατέρα, παρουσιάζεται συχνά στα όνειρα των νέων, όταν έρχονται να χωριστεί με έπαφή με τις πρώτες δυσ-

κολίες της ζωής στον επαγγελματικό και τον κοινωνικό τομέα. Παρουσιάζεται συχνά και στα όνειρα των νεαρών γυναικών, που έχουν μια δυστυχισμένη οικογενειακή ζωή ή έναν άτυχο αισθηματικό δεσμό. Σ' αυτές τις περιπτώσεις το σύμβολο του πατέρα είναι μια υποσυνείδητη ένδερση, που υποδεικνύει ότι έφτασε η στιγμή για έναν άγνωστο από αποφασιστικό, πιο δυναμικό, που θα έχει σαν αποτέλεσμα την πραγματοποίηση των επιδιωξών μας. ΠΗΓΗ: 'Αν τρέχει απ' αυτήν πλούσιο, καθαρό νερό, επιτυχίες και νέα ενδιαφέροντα. 'Αν το νερό είναι θρόμικο, συμβολίζει κίνδυνο και ανησυχία συνείδησης. 'Αν η πηγή είναι στεγνή, αποτυχία και ψυχική κατάπτωση. ΠΟΛΕΜΟΣ: Είναι ένα από τα κοινοίωδη σύμβολα, που εμφανίζονται στα όνειρα. Το αίσθημα του φόβου για τον πόλεμο, είναι στενά συνδεδεμένο με το ένστικτο του αν-

πλούσια και είναι μικρά και πετούν γύρω μας φτερουγίζοντας χαρούμενα και κεληδόν πάνω στα δέντρα. Μά υπάρχουν και όνειρα με πουλιά μαχητικά και δυσάρεστα. Αυτό συμβαίνει, όταν θα δοίμε στο όνειρό μας πουλιά μεγάλα με σκοτεινά χρώματα, που φτερουγίζουν γύρω μας απειλητικά και μας ραμφίζουν στο πρόσωπο και στα χέρια. Συμβολίζουν κίνδυνο, αλλά, ακόμη περισσότερο, αντιπροσωπεύουν τα συμπλέγματα και τις έμμενες ιδέες, που απειλούν την ψυχική μας ισορροπία. 'Ενα πουλάκι ψόφιο, ένα πουλάκι παγωμένο, σημαίνει ότι τα αισθήματά μας απειλούνται, από την ίδια αδιαφορία μας, να παγώσουν λίξη ένα πεδίο. Το κοράκι συμβολίζει ένα υποσυνείδητο ανήσυχο, ένα πανσλατημένο. Το περιστέρι είναι σύμβολο ενός έρωτα, που γεννιέται. Ρ. ΡΟΛΟΙ: Το ρολόι στο όνειρο,

καθαρό, το δείχνει και τον εαυτό σου. 'Αν δοίμε στο όνειρό μας ότι μας κυνηγάει ένας ταύρος, πρέπει να προφυλαχτούμε από κάποιο επικίνδυνο έξοπασμα των πρωτόγονων ένστικτων μας, που υπάρχουν μέσα μας και να προσπαθήσουμε να τα ελέγξουμε με τη συνείδηση, τη λογική και την έξυπνα. ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ: 'Η τοποθεσία, που δείχνεται στο όνειρό μας, έχει μεγάλη σημασία. 'Αν είναι μια τοποθεσία ευχάριστη, λουσμένη από το φως, με πλούσιες πηγές, ήσυχια, τακτική, πράσινα κλαδιά, δροσερά, τα όνειρα το όνειρο είναι θαυμάσιο και συμβολίζει την ευτυχία και την ψυχική πληρότητα. 'Αντίθετα, αν η τοποθεσία είναι θλιβερή, σκοτεινή, με δέντρα γυμνά, λουλούδια μαρομένα και στεγνά ποτάμια ή φουρτουλισμένα το όνειρο συμβολίζει απελπισία και έλπι. ΤΡΑΥΜΑ: Συνήθως, οι πληγές που βλέπουμε στο όνειρό μας να παρουσιάζονται στο σώμα μας, δεν μάς προκαλούν κανένα πόνο, αλλά το σώμα τρέχει άβυσσο. 'Η έλλειψη του πόνου δείχνει ότι η πληγή δεν αφορά το σώμα, μά το πνεύμα και την ψυχή. Και το σώμα μάς λέει ότι κάτι στο βάθος του εαυτού μας έχει τραυματιστεί. Αυτό το όνειρο πρέπει να μάς καθοδηγήσει να δοούμε την αιτία αυτή της εσωτερικής πληγής και να προσπαθήσουμε να την θεραπεύσουμε. 'Η παρουσία του γιατρού είναι πάντα ένα σημάδι έλπιδας. Φ. ΦΩΤΙΑ: Είναι η μεγαλύτερη ανάκαμψη του ανθρώπου και αντιπροσωπεύει τους σπουδαιότερους σταθμούς της ανθρώπινης στο μακρύ δρόμο της προς την πρόοδο και τον πολιτισμό. 'Η εμφάνιση στο όνειρο μιας μεγάλης και χαρούμενης φωτεινότητας συμβολίζει μια ευχάριστη ψυχική κατάσταση και μια θαυμάσια προοπτική τελειοποίησης και επιτυχίας. Μά όταν η ήσυχια και χαρούμενη φωτιά μεταβληθεί σε πυρκαγιά που καίει σπίτια, δέντρα και σπατάλη ή που έσπασε μέσα στο ίδιο σπίτι το σπεί, τότε το όνειρο έχει τη σημασία ενός κινδύνου ή συμβολίζει μια ανήσυχη και δυσάρεστη ψυχική κατάσταση. Ψ. ΨΩΜΙ: Είναι η κυριότερη τροφή του ανθρώπου και το αποτέλεσμα του μεγάλου του κόπου. Το ψωμί, στο όνειρο, συμβολίζει ότι έχουμε κάποιο αγαθό πολύτιμο, ζωτικό, που δεν πρέπει να το παραμελήσουμε. 'Αν όνειρευόμαστε ψωμί μυρωμένο, καμμένο, πεταμένο, είναι σημάδι ότι δειχνόμαστε έμπεδονόμο αδιαφορία για πολιτιστικά αισθήματα και άτομα που κινδυνεύουμε να χάσουμε.

“Αν όντε σ' όνειρά σας την κηλεια ενός φίλου σας ή ενός συγγενούς σας, μά αισθήματα που σας συνδέουν μαζί τους πρόκειται να πεθάνουν...

θρόπου. 'Οποιος όνειρευεται παλάνους, βασανίζεται συνήθως από προβλήματα και δυσκολίες. Τα παιδιά, που βλέπουν τους γονείς τους να μαλώνουν, όνειρευονται συχνά πόλεμους. Στους μεγάλους, αυτό το όνειρο μπορεί και να σημαίνει μια κρυφή σύγκρουση ανάμεσα στο συνειδητό και τον υποσυνείδητο εαυτό τους. Πρέπει να προσπαθήσουν να βρουν την αιτία της για να μπορούν να ξαναέρθουν τη γαλήνη τους. ΠΟΤΑΜΟΣ: Το ποτάμι είναι μια διαδρομή νερό, ξεκινά από την έκβολή και φτάνει στη θάλασσα. Και το υποσυνείδητό μας ακολουθεί ένα παρόμοιο ρεύμα. 'Αν το ποτάμι είναι ταρραμένο, βολωμένο και κυλά με θόρυβο, το υποσυνείδητό μας είναι άνησυχος και άνευκαταστατο. 'Αν το ποτάμι τρέχει ήσυχο, γαλήνιο και τα νερά του είναι διαυγή και καθαρά, συμβολίζει μια ψυχική κατάσταση, που είναι ευχάριστη και ικανοποιητική. 'Αν βλέπουμε την κοίτη του στεγνή, είναι κι' αυτό ένα σημάδι δυσάρεστο, όπως η έρημος και όπως όλα γενικά τα τοπία, που παρουσιάζονται στο όνειρό μας στερημένα από νερό. Συμβολίζουν ψυχική και πνευματική μοναξιά, υποσυνείδητη αγωνία, ζωή άδειαμένη από ενδιαφέροντα και αισθήματα. ΠΟΥΛΙ: Τα όνειρα στα όποια παρουσιάζονται πουλιά μπορεί να είναι ευχάριστα και εύνοικά, όταν τα

ΚΑΘΕ καινούργιο χρόνο, οι κάτοικοι της 'Αγκόλα πρόσφεραν στο βασιλιά τους 'Ομ Τάλι την ωραιότερη νέα.

Έτσι, οι γυναίκες του βασιλιά ξεπέρασαν σιγά - σιγά τις εκατό. Μερικές απ' αυτές ήταν παιδοφύλακες. Άλλες, όμως, είχαν γεράσει.

Μα κι' ο βασιλιάς 'Ομ Τάλι είχε γεράσει.

Πιο σοφός από πολλούς άλλους ηγεμόνες, ο 'Ομ Τάλι είχε χτίσει γύρω στο ανάκτορό του μικρά σπατάκια, όπου ζούσαν οι γυναίκες του. Έτσι, τις είχε πάντα στη διάθεσή του, από τ' άλλο μέρος, όμως, δεν τον ενόχλωναν με τις φλυαρίες, τα καριότσια και τις ζήλειες του, όπως γινόταν σ' όλα τ' άλλα ανατολίτικα χαρέμια.

Άλλα κι' οι γυναίκες του είχαν περισσότερη ελευθερία, πού, βέβαια, δεν την άφηναν άχρηστη. Άναιεσα σ' αυτές τις μαύρες 'Αφροδίτες ήταν πολλές που το αφοικάνικο αίμα τους έβραζε σαν τη λάβα του ήφαιστείου. Τι μπορούσαν να κάνουν γι' αυτές, τα σπάνια χάδια του 'Ομ Τάλι; Έτσι, τα μάτια τους έπεφταν στους

Η ΑΣΤΑΤΗ ΑΣΠΑ

νάτοσά του. 'Αν, όμως, υπέκυπταν στον πειρασμό, ο κίνδυνος δεν ήταν μικρότερος. Γιατί ο βασιλιάς είχε τους κατασκόπους του. Κι' αν μάθαινε το παραμικρό, είχε άμεσως στο στόμα του τη διαταγή που έδινε το θάνατο στους ενόχους.

Όλα αυτά τα ήξερε ο Τάς Μίτλο, όταν βοήθησε μπροστά στην ομορφιά 'Ασπα.

Ο Τάς Μίτλο ήταν άνηψος και διάδοχος του βασιλιά, πού, μ' όλες τις γυναίκες του, δεν είχε αποκτήσει ποτέ απογόνους. Σ' όλη την

ομορφιά του, από την προσπάθειά του, δεν πρόσφερε ποτέ ή ώρα περνούσε. Όταν τελείωσε, είχε συνρονώσει πιά.

Και τότε, σηκώνοντας το κεφάλι του, είδε την 'Ασπα, που είχε άνοιξη στο λυγρό κορμί της πάνω σ' ένα δέντρο κι' είχε στην λαική τα μισοκλειστά μάτια της πάνω του.

Αυτό το βλέμμα, πού το μάντεψε φλογερό και προκλητικό κάτω από τα μεγάλα γυριστά ματωσίνορα, τον αναστάτωσε.

Η 'Ασπα ήταν η μικρότερη από τις γυναίκες του βασιλιά κι' η πιο όμορφη. Το κορμί της έμοιαζε σαν λαξευμένο πάνω σε έβενο κι' η γλυκίστη επιδεξιότητα της ανατασσόταν από πόθος.

Τι γινόντουσε εδώ, 'Ασπα; είπε ο Τάς Μίτλο κι' η φωνή του ήταν βραχνή, έτσι πού έμοιαζε με μουγκρητό.

Ήρθα για σένα, του απάντησε χωρίς να σηκώσει το βλέμμα από πάνω του.

Ο Τάς Μίτλο ξανάφερε στο μυαλό του όλα όσα είχε ακούσει ως τότε και προσπάθησε να συγκρατήσει στον κατήφορο. Δεν ήταν σωστό, βέβαια, να προδώσει το θείο του. Κι' έπειτα, υπήρχε κίνδυνος να μαθευτεί το ειδικό του με την 'Ασπα. Στην περίπτωση αυτή, ο 'Ομ Τάλι δεν θα δίσταζε να τον παραδώσει και τους δύο στο δήμιο. Από τ' άλλο μέρος, όμως, ήταν περισσότερο επικίνδυνο να προκλήσει το μίσος της 'Ασπα.

Μα ο διαταγμός του δεν κράτησε πολύ. Η γυναίκα αυτή πού στεκόταν μπροστά του ήταν πολύ όμορφη κι' ολόγυρα είχε απλωθεί το σκοτάδι...

Ο Τάς Μίτλο άφησε το ακόντιο από τα χέρια του κι' ανασηκώθηκε.

— 'Ασπα! μούγγουσε.

Έλειπε από μια στιγμή, τα χέρια του σφιγγόνταν γύρω στο λαγυριστό αυτό κορμί...

Από τότε, σμίγανε κάθε βράδι μέσα στο δάσος και το σκοτάδι έκραζε από τα μάτια των ανθρώπων τα φλογερά χάδια και τα φιλήματα τους.

Άλλ' η 'Ασπα ήταν μια τρομερή γυναίκα. Την εποχή εκείνη, ένας νεαρός πολεμιστής, από τη φυλή των Ζέμπες μίλησε στην άκοινοβία του βασιλιά και τα μάτια της έπεσαν άμεσως πάνω του. Από εκείνη τη στιγμή, δεν σκέφτηκε παρά πώς να ξεφορτωθεί τον Τάς Μίτλο. Πήρε, λοιπόν, την απόφαση να πάει στο βασιλιά και να του πη πώς, καθώς γινόταν από έναν περιπατο στο δάσος, ο άνηψος του ξεροβάλε ξαφνικά από μια λόχη και σήκωσε πάνω της με καλούς σκοπούς...

Ο βασιλιάς 'Ομ Τάλι ήταν από χαίμαρες ημέρες άρρωστος και δεν σηκώνονταν από το κρεβάτι του. Η 'Ασπα μίλησε κείνο το βράδι λαχανιασμένη μέσα στο δωμάτιό του. Το φερόμα της ήταν ξεσηκωμένο σε πολλές μεριές και τα μαλ-

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

λιά της αναστατωμένα, σαν να βγαίνει από κάποια πύλη.

Τι κάθεται στο κρεβάτι σου; φώναξε με προσποιητό θυμό στο βασιλιά, Ποιός, λοιπόν, θα προστατέψει τις γυναίκες σου, αφού εσύ δεν έχεις πιά τη δύναμη; Είμαι το μοναδικό θύμα; Δεν το ξέρω. Μα να τί έπαθα...

Και του αφηγήθηκε πώς ένας από τους ανθρώπους του της είχε επιτεθεί μέσα στο δάσος.

— 'Αν γλύτωνα, το χωστόσω στα γερά μου μπράτσα, είπε τελειώνοντας την αφήγησή της.

— Και ποιός τόλμησε να σηκώσει τα μάτια του πάνω σου; ρώτησε ο άρρωστος βασιλιάς.

Η 'Ασπα έκαμε πώς δίσταζε.

— Δεν μπορώ να πω τ' όνομά του, γιατί θα ήταν σαν να σπέρνω ένα μαχαίρι στην καρδιά, πάντσης.

— Ο ένοχος θα μείνει, λοιπόν, ατιμώρητος; δονήθηκε ο 'Ομ Τάλι, πού έβραζε από το θυμό του.

Στο τέλος, η 'Ασπα αποφάσισε να μιλήσει.

— Ο ένοχος είναι ο άνηψός σου ο Τάς Μίτλο, είπε.

Ο βασιλιάς ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι του. Ήταν κατακίτρινος.

— Το δήμιο, είπε με ανυπόμονη φωνή.

Άλλ' όταν θέλησε να του δώσει τη διαταγή του, χαμιά φωνή δεν βγήκε από το στόμα του. Ήξεινο πού βρίσκονταν ολόγυρα, τον είδαν να ξαναπέφτει πάνω στο κρεβάτι. Έτρεξαν τότε κοντά και δεν άφηναν να καταλάβουν πώς δεν ζούσε πιά.

Το ίδιο βράδι ο Τάς Μίτλο αναγκάστηκε βασιλιάς. Ήταν τώρα η σειρά του να τιμωρήσει την 'Ασπα. Άλλά δεν θέλησε να της αφαιρέσει τη ζωή, μ' όλο πού είχε το δικαίωμα. Στο δήμιο πού παρουσιάστηκε μπροστά του έδωσε τη διαταγή να της κόψει μόνο τη γλώσσα.

— Έτσι δεν θα μπορούσε να ξανακάμει κακό σε κανένα, είπε.

Ο Τάς Μίτλο διέλεσε κατόπιν το χαρέμι του θείου του, απαγορεύοντας στους υπηκόους του να του στέλνουν για δώρο τα κορίτσια τους και παντρεύτηκε την κόρη ενός γειτονικού ηγεμόνα, πού του έδωσε πολλούς κι' αξίους απογόνους.

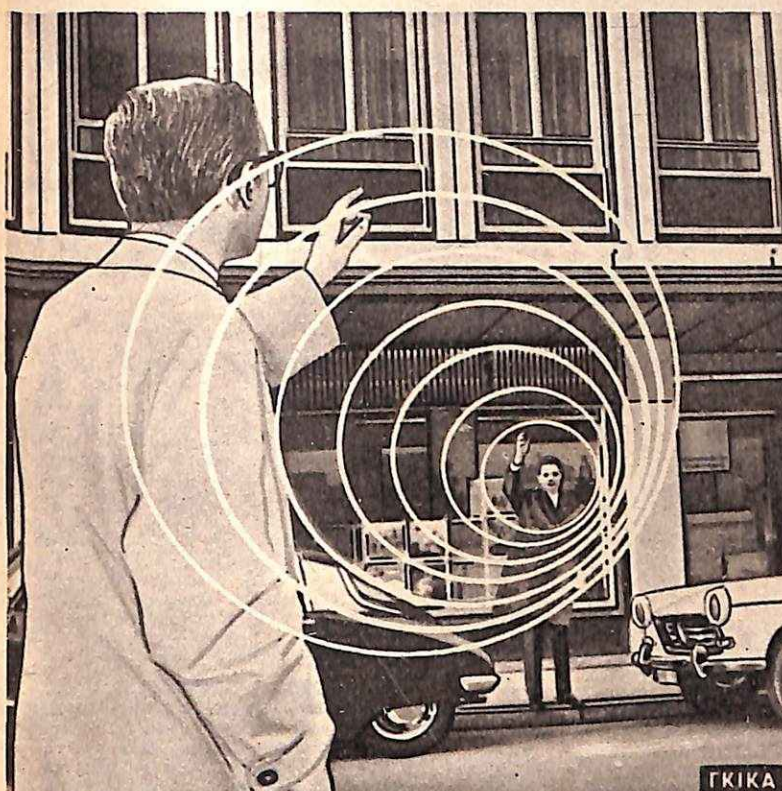
P. ΜΑΚ ΓΚΟΤΡΝΤ

♦♦

ΕΠΕΝΟΗΣΕ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Κατά μήκος του Πάλμ Σπρίνγκς (Φλορίδα) υπάρχουν 15 γηπεδά γκολφ. Πολλές φορές, οι μάλλες περνούν πάνω από τα σωματοπλέγματα και πέφτουν μέσα στη θάλασσα. Μια ωραία νέα, η Κάρεν Γκοντίν, ηλικίας 23 χρόνων, σκέφτηκε, λοιπόν, να τις ξαναφέρει στην πατρίδα και δημιούργησε έτσι ένα καινούργιο επάγγελμα. Κάθε φορά πού ξεφεύγει μια μπάλα, η Κάρεν βουτάει μέσα στη θάλασσα και την ξαναφέρει, εισπράττοντας γι' ανταμοιβή ένα δολάριο. Οι δουλειές της πληθαίνουν περιόχως, γιατί από τότε πού έχαναν τις μπάλες, οι μάλλες πού ξεφεύγουν από τα γηπεδά είναι πολύ περισσότερες από πριν...

Θροντίσατε την ΑΚΟΗΝ σας!

Δέν είναι διόλου εύχαριστο να μη μπορείτε να παρακολουθήσετε τους συνομιλητάς σας, το θέατρο, την εκκλησία, τις διαλέξεις κ.λπ. Σήμερα, όμως, με την ραχδαιοτάτην εξέλιξιν των 'Ακουστικών Βαρηκοΐας δέν υπάρχει κα- νέννας λόγος να στερήσθε τής ΑΚΟΗΣ.

ΣΤΗΝ «ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ» ΘΑ ΛΥΣΕΤΕ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΑΣ

Διαθέτομεν τὰ τελειότερα
Ευρωπαϊκά και 'Αμερικανικά
ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗΚΟΪΑΣ

εις όλους τους τύπους και δι' όλες τὰς περι-
πτώσεις — Μοντέλλα 1963. Μεγίστης έντάσεως

ΠΙΣΤΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΗΧΟΥ - ΚΟΜΨΟΤΗΣ - ΕΦΑΡΜΟΓΗ
ΠΛΗΡΗΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ - ΤΙΜΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ Ο.Ε.
ΔΩΡΟΥ 10 - ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 525-159

Ο ΜΟΝΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΟΙΚΟΣ Ο ΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΟΣ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΜΕ ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗΚΟΪΑΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ - ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

Άγαπώ πολύ
το γάλα
εις κόκκους
"ΡΕΓΚΙΛΕ",
αποβουτυρωμένον

Άγαπώ πολύ
το γάλα
εις κόκκους
"ΡΕΓΚΙΛΕ",
αποβουτυρωμένον

έν-δταν-τα-νέ!

Είμαι 81 ετών. Έχω γερά πόδια, καλή όραση, αλλά το στομάχι και η καρδιά μου είναι ευαίσθητα. Γι' αυτό άσυζητη- τή προτιμώ το αποβουτυρω- μένο γάλα REGILAIT.

Για το σукώτι του συζύγου μου, πού λατρεύει τόν κα- φέ με γάλα, γιά τήν δίαιτα μου, γιά τή σιλουέττα μου, χρησιμοποιώ το «ΡΕΓΚΙΛΕ». Δυναμώνει χωρίς να παχαίνει.

Το χρησιμοποιούμε κατόπιν διαλύσεώς του ως ρόφημα και διά τήν παρασκευήν φαγητών, γλυκισμάτων, κρεμών, κλπ. ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΣΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ ΣΑΣ ΤΟ ΓΑΛΑ

"ΡΕΓΚΙΛΕ"

ΑΠΟΒΟΥΤΥΡΩΜΕΝΟΝ ΣΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
Είναι το πιο πρακτικό... το καλλίτερο... το πιο οικονομικό

Ένα κουτί REGILAIT τών 300 γραμ. αξίας δραχ. 13.90
δίδει 15 μεγάλα ποτήρια υπέροχο γάλα.

ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΣΕ ΝΕΡΟ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ, ΠΑΓΩΜΕΝΟ ή ΧΛΙΑΡΟ

Είναι προϊόν του μοναδικού εις τήν Εύρώπην Έργοστασίου

FRANCE-LAIT

πού άποτελεί ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Γεν. Άντιπρ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, Αιόλου 78, Αθήναι, Τηλ. 226.383

**ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΠΙΜΟΝΩΣ "ΡΕΓΚΙΛΕ",**

νεαρούς άκολούθους του βασιλιά. Κάθε βλέμμα τους ήταν μία διαταγή. Άλλ' η διαταγή αυτή έφε- ρε πολλές φορές το θάνατο.

Οι νεαροί πολεμιστές βρίσκον- ταν, στ' αλήθεια, μπροστά σ' ένα σκληρό δίλημμα. Άν έκαναν πώς δεν χαλαβαίναν την έρωτική πρόσκληση, κινδύνευαν να προκα- λέσουν ένα άσπονδο μίσος, πού θα τους συνόδευε σαν τόν ίσιο τους, ως τη στιγμή πού θα ξεσπούσε ά- δικασία πάνω τους. Γιατί ήταν άρκετο μία από τις γυναίκες να πη πώς κάποιος άς αυτούς της είχε έπιτεθεί με κακούς σκοπούς, γιά να διατάξει άμέσως ο βασιλιάς τη θα-

Άγκόλα δέν υπήρχε κανένας έλ- λος, πού να ήταν πιο όμορφος και πιο καλοφτιαγμένος απ' αυτόν. Μα η σκέψη πώς μία μέρα θα διαδεχό- ταν το θείο του τόν έκανε ποσει- χτικό. Δεν έπρεπε γιά μία έφημε- ρη άπόλαση να καταστρέψει το μέλλον του.

Έκείνη τήν ήμέρα, είχε περι- πλανηθεί μέσα στο δάσος γιά να βρή μία πέτρα, άπου θα μπορούσε ν' άκονίσει τη σιδερένια αίχμη του άκοντίου του. Το κατάφερε, τέλος και βάλθηκε άμέσως στη δουλειά... Η αίχμη του άκοντίου του ήταν τριγωνική κι' έπρεπε να τήν άκο- νίσει κι' από τα τρία μέρη. Άπορ-

— Τι γινόντουσε εδώ, 'Ασπα; τής είπε ο Τάς Μίτλο με βραχνή φωνή.

Οι έγκυες δεν πρέπει να παίρνουν κανένα φάρμακο!

100

"ΣΕΡΡΥ" "Ενας χορός για τὸ καλοκαίρι

ΠΟΣΟ κρατάει ἡ ἐποχὴ ἐνὸς χοροῦ; Ἐνα χρόνος; Ἐξή μήνες; Λιγώτερο; Οἱ σημερινοὶ νέοι κουράζονται γρήγορα καὶ ζητοῦν πάντα κάτι καινούργιο.

Ἡ σάμπα δὲν εἶναι πιά στὴ μόδα, τὸ τουῖστ ἄρχισε νὰ κουράζει, τὸ μάντισον παραμερίστηκε ἀπὸ τὸ χούλυ-γκούλυ, πὺν εἶναι πρῶτος ἐξάδελφός του καὶ ὁ χορός, πὺν κυριαρχεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶναι ἡ Μπόσα - Νόβα, πὺν συγγενεὺν στενὰ μὲ τὴ σάμπα.

Μά, γιὰ τὸ καλοκαίρι πὺν ἔρχεται, λαοσάρετα τώρα ἕνας καινούργιος χορός, πὺν προορίζεται νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ λικνίσῃ τοὺς παρθενιστὲς στοὺς ζεστοὺς μῆνες τοῦ 1963. Ὁ καλοκαιριάτικος αὐτὸς χορὸς ὀνομάζεται «Σέρρυ» καὶ ὁ ρυθμός του ἔχει ἀρκετὲς ὁμοιότητες μὲ τὸ τουῖστ καὶ τὸ τσά-τσά.

Τὸ σέρρυ, ἔρχεται, φυσικά, ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μὰ δὲν ἔχει ἕνα ἐπίσημο προφῆτη, ὅπως τὸ τουῖστ εἶχε τὸν Τσούμπυ Τσέκερ καὶ ἡ Μπόσα - Νόβα τὸν Γιοάο Τζιλμέρο. Πρόκειται, ὅμως, γιὰ ἕνα χορὸ εὐκόλο, ὅπου ἡ μοναδικὴ δυσκολία βρίσκεται στὸ συγκεκριμένο πηδηματάκι, πὺν γίνεται στὸ τρίτο βασικὸ βῆμα.

Φτάνει, λοιπόν, νὰ προμηθευτῇ ἕνα δίσκο μὲ ρυθμὸ «Σέρρυ», νὰ τὸν βάλετε στὸ πικ-ἄπ καὶ νὰ ἀκολουθήσετε προσεχτικά τὰ σκίτσα τῶν βημάτων καὶ τίς ὑποδείξεις, πὺν σὰς δίνουμε πὺν κάτω.

Μὲ λίγη καλὴ θέλησι δὲ θὰ σὰς χρειαστῇ περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας γιὰ νὰ μάθετε τὸ Σέρρυ, τὸν χορὸ τοῦ φετινοῦ καλοκαιριοῦ.

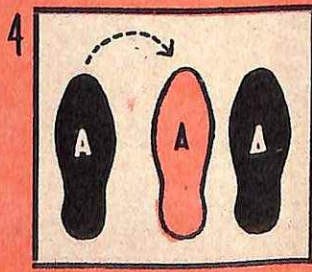
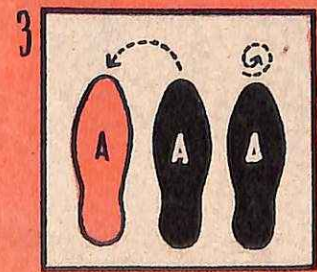
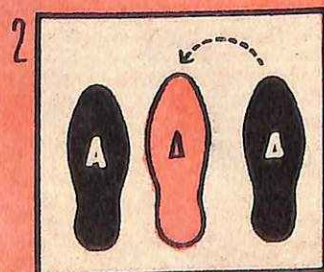
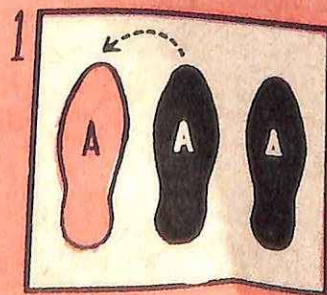
Τὰ βασικὰ βῆματα

1. Τὸ σέρρυ χορεύεται μὲ ξενάγια, πὺν κρατοῦν τὴν κλασσικὴ στάσι τῶν λατινο-αμερικανικῶν χορῶν. Ὁ καβαλιέρος ἀνοίμπα τὸ δεξιὸν χεὶρ στὸ πλευρὸ τῆς ντάμας. Ἀρχίζετε, ἀκολουθώντας τὸν ρυθμὸ καὶ φέροντας τὸ ἀριστερὸ πόδι στὸ πλάι (τὸ δεξιὸν μένει ἀκίνητο).

2. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἀκολουθώντας πάντα τὸ ρυθμὸ, μεταφέρετε τὸ δεξιὸν πόδι πρὸς τ' ἀριστερὰ, ἔτσι πὺν τὰ δύο πόδια νὰ πηδίσουν πάλι, σὲ θέσι «προσοχῆς».

3. Καὶ νὰ τὸ συγκεκριμένο βῆμα: Ἐνὼ φέροντε καὶ πάλι τὸ ἀριστερὸν πόδι στὸ πλάι, χτυπάτε ταυτόχρονα τὸ δεξιὸν στὸ πάτωμα. Μὲ ἄλλα λόγια ἐκτελεῖτε τὸ βῆμα αὐτὸ μ' ἕνα μικρὸ πηδηματάκι, φέροντας νὰ χτυπήσετε τὸ δεξιὸν πόδι, πὺν ξαναφέρεται στὴ θέσι του.

4. Ξαναγυρίζετε νὰ ἐνῶσετε τὸ ἀριστερὸν πόδι μὲ τὸ δεξιὸν, μέχρι νὰ βοεθῇτε στὴν ἀρχικὴ θέσι. Ἐνῶ ἐπόμενον ἐστὶν ὅτι ἡ ντάμα θὰ ἐκτελῇ τὰ βῆματα ἀντίθετα (μὲ τὸ ἄλλο πόδι). Τὰ βασικὰ βῆματα τοῦ σέρρυ τελειώνουν μ' αὐτὴ τὴν τέταρτη κίνησι.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ
ΧΑΡΡΥ ΟΥ'Ι'ΤΙΝΓΚΤΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΠΑΝΕΛΛΑΒΑ τὴ φράσι μου. Κι' ὅταν κατάλαβε πὺς τῆς ἔπιπυσα ἐλεημοσύνη, διάβασα στὴ ματιὰ τῆς ὅτι μ' ἔπαινε γιὰ τρελλό.

Στεκομῶν ἀντίκρυ τῆς. Γύρω μας ὑπνοῦνταν τὰ σκίττα τοῦ γετοικοῦ δρόμου τοῦ χωριοῦ, πὺν τὰδεονε ὁ ἥλιος καὶ λίγο μαζύτερα τὸ «σὺλ» τοῦ σταριοῦ, ἡ ἀπαραίτητη αὐτὴ «νότα» τῶν καμπῶν τοῦ Κάνσας.

Θέλετε 25 πέννες, γιὰ ἕνα φλιτζάνι καφέ; πρόφερε ἡ νέα γυναίκα.

Ἐλγε σταματήσε ἀμέσως, μὲ τῆς μίλησα... Τὸ πρόβλημα ἄλλωστε, γιὰ τὸ μοιρομνηστὴ ἕνος ἄντρα, ἔστω καὶ ἄγνωστου, στὸ πέρασμά τῆς, ἦταν φυσικὸ νὰ τοῦδῃ τὴν προσοχὴ τῆς. Τὸ ἴδιο συμβαίνει μ' ὅλες τίς γυναῖκες.

Κι' ἄλλωστε, δοιοζόμουν σ' ἕνα τόπο μικρὸ καὶ ἀπομονωμένο, ὅπου δὲ χρειάζονταν συστάσεις γιὰ νὰ μιλῇ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Κι' ἐκεῖνη ἦταν ὁ τύπος τῆς γυναίκας μὲ τίς μαζοριές γάμπες καὶ τὰ προκλητικὰ στήθη, πὺν ἀφίειν γὰ τὴν πλευροσί, ὁποιοσδήποτε.

Ἀρκοῦσε γάλη τὸ θάρος ν' ἀνοίξῃ τὸ στομάχι του, γιὰ νὰ τὴν σταματήσῃ. Κι' ἦταν τὸ μόνο εἶδος θάρρους πὺν μὲ ἀπομνηστικὸν ἀκούει.

Βλέποντας τὸ περιφρονητικὸ ὄφος τῆς καὶ τὸ συγκεκριμένο γέλιο τῆς, ἀπάντησα παγωμένα: — Μάλιστα. Σὰς ἔπιπυσα 25 πέννες. Ἄν δὲν τὰχετε δὲν πειράζει...

Κάτι σὰν σκιά πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς. Τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελό τῆς δὲ σβύστηκε, οὔτε καὶ ἡ περιφρονητικὴ πτυχὴ τῶν χειλιῶν τῆς, δοιοζόμουν, ὅμως, τὴν ἐντύπωσι πὺς μὲ μελετοῦσε. Φαίνεται πὺς ὁ τόνος μου τὴν εἶχε ξαφνιάσει. Δὲν ἦταν συνηθισμένη νὰ τῆς μιλάνε ἔτσι.

— Ἐχω 25 πέννες, εἶπε μὲ ἄγρομη φωνή. Μὰ δὲν προέκειται νὰ πᾶρετε ἔπιπυσε...

Ἀνασῆκωσα τοὺς ὄμους μου καὶ καὶ ν' ἀπομακρυνθῶ.

Ἄν θέλετε νὰ τὰ κερδίσετε, νηχίστε ἡ νέα γυναίκα, πρέπει νὰ νηχέφετε...

Ἀνοίξε μὲ καμψὴ τσάντα πὺν κρατοῦσε, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μὲ μεγάλη κάστα καὶ μὲ τὴν ἔδωσε, κρατώντας τὴν μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων τῆς, μὲ τὰ μακρομνηστικὰ νύχια.

— Πηγαίνετε νὰ δῆτε τὸν ἄντρα μου, σ' αὐτὴ τὴ διευθίσι πρὸςθεσε. Θὰ σὰς δώσι δουλειὰ πῆρα τὴν κάστα καὶ τὴν ἔβγαλε στὴν τσάντα μου, δίχως νὰ νὰ τὴν κινῇ.

— Ἐθαυρίστω, εἶπα. Ἐλλίξω ὅ μὲ νὰ μὴ θρεθῶ σὲ τέτοια ἀνάγκη...

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ νέα γυναίκα ἔσκασε στὰ γέλια. Ἐλγε τὸ θρασὺ ἐκεῖνο ὄφος τοῦ κακομαθημένου παιδιοῦ, πὺν ἔχει συνηθίσει νὰ παίρνῃ μὲ τὴ βία ὅτι δὲν τοῦ δίνουν μὲ τὸ καλὸ. Σκέφθηκα πὺς δὲ θὰ γελούσε εὐκόλα, ἐκτός ἂν ἐπρόκειτο νὰ δαγκώσῃ...

— Ἐγὼ εἶμαι οἰομένη γιὰ τὸ ἀντίθετο, ἀπάντησε. Δὲν ἔξερετε τὸ μέρος, ἔδω. Ἄν σὰς πιάσῃ ἡ ἀστυνομία γιὰ ἔπιπυσα, θ' ἀναγκαστῇτε νὰ δουλέψετε τῶμα γιὰ τὸν ἄντρα μου.

— Ἐθαυρίστω γιὰ τὴν προειδοποίησι, εἶπα εἰρωνικά.

Ἀνασῆκωσα περιφρονητικά τοὺς ὄμους τῆς καὶ ἔπιπυσα.

Δὲ μποροῦσα ν' ἀνθῶ πὺς ἦταν γοητευτικὴ. Τὸ θάρος τῆς γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς. Φαινόταν αὐτὸ ἀπ' τὸ παράσχη τῆς, ἀπ' τὴν στάσι τοῦ κεφαλοῦ τῆς, ἀπὸ τὸ ἀνθῶν στήθος τῆς...

Μὲ κῆτταξε ἀκόμη μὲ φορὰ ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ὑστερα στράφηκε καὶ ἀπομακρυνθῆκε, μὲ τὸ λικνιστικὸ τῆς περπάτημα.

Κῆτταξε γύρω μου. Ἐνα φράμακιο, ἕνα σιδηροπολεῖο ἕνα μπαλκόνι, ἕνα κινηματογράφος, διὸ πρᾶτηρα δεινίχης, ὁ σταθμὸς τοῦ τραίνου καὶ ὁ ἄλλος τῶν λεωφορείων. Αὐτὰ ἦταν ὅλα - ὅλα.

Δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα, ἀπ' τὸ νὰ ξεπῆσε ἀπέντα...

ΑΙΜΑ ΣΤΟ ΡΑΝΤΣΟ

ροὺ σὲ μὲ μικρὴ πόλι, μὲ κατοικοὺς εἰσποῦς, ἀλλὰ στομαχικοὺς καὶ καθυστερημένους. Καὶ τὰ πράγματα γίνονται ἀκόμη πὺν σοβαρά, ἂν τῆς γάλης μπλεξίματα μὲ τὴν ἀστυνομία.

Τέτοια, λοιπόν, ἦταν ἡ διζή μου περίπτωσι...

Θέλησα νὰ οἶξω μὲ τελευταία ματιὰ στὴν ὥρα ἀγνοήσι, μὰ εἶχε γὰρ καὶ ὅλας. Θάγε μὲ σὲ κανένα μαγαζὶ ἢ σὲ κανένα αἰτωκίτη.

Ἐσφῆξα τὴ ζώνη μου καὶ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, πὺς ἔξερετε γὰ φῶγο, ἔστω καὶ μ' ἀδειανὴ τὴν κοιλία, ἀπ' τὸ χωριὸ αὐτό, ὅπου ἡ ἔπιπυσα ἦταν ἀπαγορευμένη.

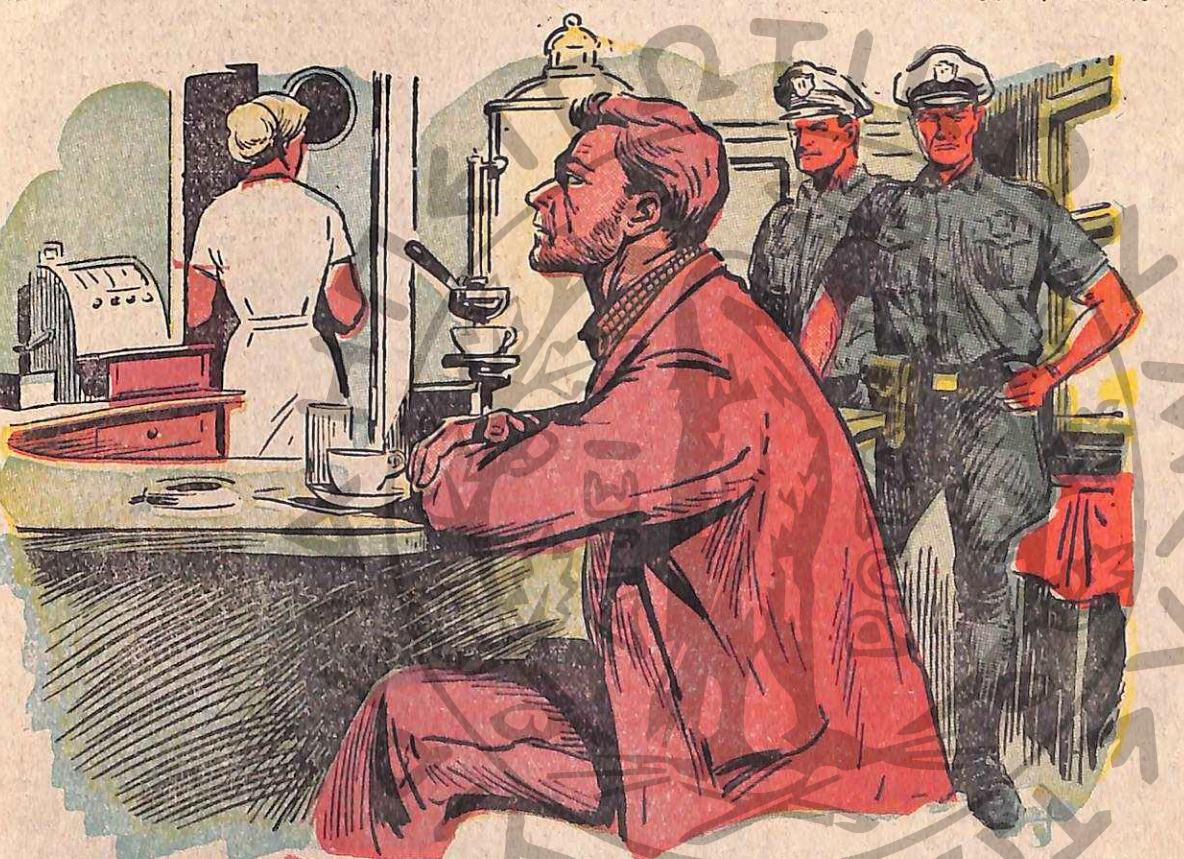
Ἐλγα ἔπιπυσα ἐλεημοσύνη ἀπὸ μὲ γινάδια μολοντὶ ἤξερα πὺς οἱ γυναῖκες γενικά εἶναι πὺν σφιγχοῦρες. Μὰ εἶπα τὸ λόγο μου: Δὲν ἤθελα νὰ μὲ κῆτταξουν ἀπὸ τὸν κορμὸ καὶ ἀπὸ τὸν ἄντρα.

Αὐτοὶ ἀκούνε τίς εἰδήσεις στὸ ραδιόφωνο, θημῶνται τὰ πρόσωπα πὺν βλέπουνε στὴν τηλεόρασι, προσέχουν τίς φωτογραφίες πὺν δημοσιεύουν οἱ ἐφημερίδες. Ἐνῶ οἱ γυναῖκες δὲν ἐνδιαφέρονται πᾶρα γιὰ τὴν μόδα, τὴν κομμικὴ ζήνη, τοὺς γάμους καὶ τὰ διαζύγια. Καὶ, ὅμως, οἱ στήλες αὐτὲς δὲν εἶχε καμμιὰ θέσι τ' ὀνομά μου...

Τοῦδῃσα σιγά - σιγά πρὸς τὴν δῆσι. Δὲν εἶχα κανένα ὀρισμένο λόγο πὺν διᾶλεξα αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι — ἐκτός μονάχα ὅτι, ἔδω καὶ τρεῖς μέρες, ταξίδευα συνεχῶς πρὸς τὰ δυτικά.

Ἐρρίξα μὲ ματιὰ γύρω μου

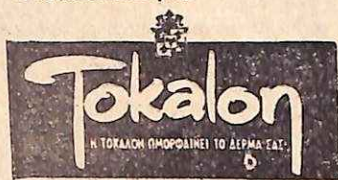
Ξεροκατάπι... Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ μὲ, νὰ φάω, γὰ τῆς ὁμολογήσω ὕστερα πὺς ἦμουν ἀπένταρος καὶ νὰ τὸ σκάσω πὺν προτάσῃ νὰ φωνάξῃ τὴν ἀστυνο-

— Δὲν εἶναι πολὺ εὐγενικὸς αὐτὸς ὁ τύπος, ἄντι, εἶπε ὁ πόλιςμαν στὸ σύντροφό του.

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ! ΜΙΑ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ!

Με μία καλή Πούδρα, το πρόσωπό σας δά είναι πάντα καθαρό και βελούδινο. Πρέπει όμως η πούδρα σας να κρατάει καί γι' αυτό δεν πρέπει να φράζει τους πόρους. Η νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι αεροποιημένη, δηλαδή ο κάθε πόρος πουδρός υπάρχουν μικρές φυσαλλίδες αέρος που την κάνουν απολύτως ελαφρά. Έτσι, η επιδερμίδα σας αναπνέει κανονικά και το πρόσωπό μένει όλη την ημέρα ματ και βελουδένιο. Δοκιμάστε την νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ και δά ενδουσιασθήτε.

ΠΑΓΚΡΑΤΙ. Πολυκατοικία επί πλατείας Βαρνάφα, αδών Πύργων, Έμπεδοκλέους, Πρόκλου. Ίδιωκτη τον οικόπεδον 800 π.χ. 72 μέτρα προσόψεις. Πωλούνται 38 διαμερίσματα 1-2-3-4-5 δωματίων, χωλ κλπ. Όλα τα δωμάτια επί προσόψεων. Ανατολικά, δυτικά, έξω-στοι, καλοριφέρ, ασάνισερ, θέρμανση, εσωτερικά τηλεφώνια. Παραδοσις Σεπτέμβριον 1963. Έπίσης πωλούνται καταστήματα μεγάλα, W.C., ντους, καλοριφέρ. Πληροφορίες: 8 π.μ. — 6 1/2 μ.μ. και 616-305 9 π.μ. — 2 μ.μ. και 6-8 1/2 μ.μ.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΝΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ**

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Η υπερτρίχωση διαρκώς επιτελείται. ΑΝΔΡΩΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Είμαστε άσυναντιστοι, μοναδικοί στο Βελόνιο.

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΙΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ ΡΙΛΑΝΤΑ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 4 - ΚΟΛΙΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΕΣ ΔΕΡΜΑΤΙΝΕΣ ΤΗΛ. 612010

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκαστην 9-3. Τα α. πογεύματα μόνον επί συνευθείας. Χαριλάου Τρικοπέτη 113. — Τηλέφ. 613.610. — Οικία 710.752.

μα! Δεν τ' είχα επιχειρήσει ποτέ. Μα, εδώ και μερικές μέρες, έκανα ένα σωρό πράγματα που δεν τ' είχα ποτέ δοκιμάσει.

— Αν μου λέγαγε, πριν από μία εβδομάδα, πως ένας άδελφός δραπέτης μοιάζει σε όλα μ' έναν ένοχο, πως μ' ο ένας κι' ο άλλος δοκιμάζουν τον ίδιο τρόπο, δε θα τ'όπιστα ποτέ. Τό ίδιο δε θα πίστευα ποτέ πως μπορούσα να φάω σ' ένα μπάο και να τ'ο σάσω δίχως να πληρώσω!

— Στιμάθηκα μάλιστα στη τζαμιά, διατάζοντας. Έτσι δεν ήταν μοναχική η σεβιτόρα. Μπορεί να υπήρχε ο άγαθος, η ο ιδιοκτήτης του μπάο μέσα στο γκαρβό του.

— Αν με πιάναγε, δε θα μ' αφήνανε να φύγω, θα με παραδίδανε στην αστυνομία, θα πήγαιναν χαμένοι όλοι οι κόποι μου, όλες μου οι προσπάθειες για να ξεφύγω. Θα με γύριζαν πίσω, με χειροπέδες, για να με παραδώσουν στο Φανάρι Πάμμερ. Άναστέναξα και κίτταξα αλλού.

Είδα τότε ένα αστυνομικό αυτοκίνητο σταματημένο 100 μέτρα από πέρα. Η πόρτα του προς το μέρος του σωφρό ήταν ανοιχτή. Κι' ένας αστυφύλακας με σπολή καθόταν να χειρίζεται μπάο στο δόλιν.

Δεν πρόσεξα να δω το σύντροφό μου. Έτσι να με είχε προσέξει και ναρχόταν προς το μέρος μου!

— Εροίξα μια ματιά γύρω... Δεν έπρεπε να πανικοβληθώ! Σίγουρα, αυτός ο πόλις μισοκοιμότανε στ' αυτοκίνητό του, μοναχικός από τη ζέστη.

— Όσο, δεν είχα, καμιά όρεξη να περάσω από κοντά του! Ήμουν άξιος από δύο μέρες. Τό ταξίδι με τό φορητό διαγόνι είχε στοιβαχθεί με λεωφορείο στο κοστούμι μου. Άρχιζα να μοιάζω πραγματικά μ' αυτό που ήμουν: ένας δοσάτης.

— Εροίξα μια γρήγορη ματιά πάνω απ' τον ώμο μου. Δεν βίπαμε κανένα μέρος για να κρυφτώ, πίσω μου! Δεν έμενε άλλη λύση, παρά να μπάο στο μπάο. Κι' αυτό έκανα πραγματικά.

Η σεβιτόρα σήκωσε τ'α μάτια της απ' τη δουλειά της και με κίτταξε, όταν σκαρφάλωσα σ' ένα ψηλό σκαμνί, μπροστά στον πάγκο. Βεβαίως πως υπήρχε και δεύτερη έξοδος: η διαύλη πόρτα της κουζίνας. Μπορούσα να φύγω από κει, σε περίπτωση ανάγκης.

Η σεβιτόρα έβαλε μπροστά μου ένα ποτήρι παγωμένο νερό και περίμενε. Με κίτταξε, με τ'α γαλάνα της ματιά, αλλά χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Θα είχε συνηθίσει, φαίνεται, να βλέπει νέους άξιους και με τσαλακωμένο παντελόνι.

— Ήμια μια γουλιά νερό και τό ένοιωσα να κυλάει παγωμένο μέσα στο φλογισμένο στομάχι μου. Η σάλλα στριφογύρισε για μία στιγμή μπροστά στα μάτια μου.

— Ακαμψία τό ποτήρι πάνω στον πάγκο και τ'αφείνα μέσα στη φορητό μου, σαν να γύρευα να γαντζωθώ απ' αυτό...

Η κοπέλλα περίμενε την παραγγελία μου, με τό μπλόκ και τό μολύβι στο χέρι.

— Είμαι αλένταρος, μίς, της θολόλογησα.

— Ανασκήνωσε τούς ώμους της, δίχως να δείξη καθόλου έπιληξη, και ξαναφύλαξε τό μπλόκ και τό μολύβι της στην τσέπη της μπλούζας της, που ήταν φουσκωμένη απ' τ'α πονηριό που είχε πάρει. Με πόση ζήλεια κίτταζε αυτό τό φουσκωτό!

— Ή, και τί να σάς κάνω, έγω; είπα η σεβιτόρα.

Μά η φωνή της ήταν μαλακή,

δεν έδειχνε νευριασμένη. Προσπάθησα να την καλοπιάσω.

— Πενάω, είπα. Τι μπορείτε να μου σεβιτόρετε τ'αυτά;

— Αυτό μόνο, απάντησε δείχνοντάς μου τό ποτήρι με τό νερό.

— Εσκήνω τό κεφάλι μου. Από καινούργιες πτυχές παλίας χαράχτηκαν σ'α γωνίες τών χειλιών μου.

— Άφησα τό ποτήρι, στράφηκα και κίτταξα έξω. Τό αστυνομικό αυτοκίνητο είχε πορτοφύγει λίγο, είχε σταθή μπροστά στο μπάο. Κι' οι αστυφύλακες που δρισκονταν μέσα — δύο τώρα — δεν με κίτταζαν καθόλου.

Τ'α γέλια μου κρεμάστηκαν δίπλα στο σώμα μου. Η ματιά μου πήγε, απ' τό κοστούμι της διτρίνας, στη διαύλη πόρτα της κουζίνας, αφού πρώτα σταμάτησα στη μηχανή του ταμείου και στη φουσκωμένη τσέπη της σεβιτόρας.

— Προέλει, να σάς πω κάτι... άρχισε η κοπέλλα, με ήσυχη φωνή.

— Ξέρω! "Οτι απαγορεύεται αυστηρά η ζητανία, σ' αυτή την πόλη.

— Αφού τό ξέρετε, γιατί κάνατε τό δοκιμή;

— Γελάστηκα. Άπ' έξω πού σάς είδα, μου φανήκατε πονετική...

— Καθένας μπορεί να γελαστή.

Η σεβιτόρα κίτταξε απ' τη διτρίνα τό αστυνομικό αυτοκίνητο.

— Θα μπόυνε εδώ, με προσειδοποίησε.

— Τό φαντάζομαι! Νά πούνε τό καφεδάκι τους και να φλυαρήσουν με τη σεβιτόρα.

— Άξοστε! Θα σάς φέρω ένα καφέ κι' ένα σάντουιτς... για να τελειώσετε γρήγορα.

— Πώς αυτό; άπόρησα. Σας είπα πως δεν έχω πενήτορα...

Δέ μείδωσε απάντησι. Άπομακρύνθηκε, με κινήσεις μετρομένης, χωρίς να β'αζεται.

— Όταν οι αστυφύλακες άνοιξαν την πόρτα του μπάο, αυτή είχε βάλει κι' ένας μπάο στο περσέτα, κονδέρ, τον καφέ, τό σάντουιτς και τη χαλαρή. Έτσι, έδινε την εντύπωση πως είχα καθήσει να φάω, έδω και πέντε λεπτά τό λιγότερο.

Δεν κοιμήθηκε ούτε ένας μίς από προσώπου της σεβιτόρας. Μ' άφησε και προχώρησε ως την άλλη άκρη του πάγκου, κοντά στο ταμείο, όπου είχαν καθήσει οι αστυφύλακες σε δύο σκαμνιά.

Δεν άκουσα τί τούς έλεγε. Φορούσαν κι' οι δύο ελαφρά παντελόνια, μπλέ πουκάμισα με κοντά μανίκια και με τό αστυνομικό σήμα στο στήθος. Είχαν σπρώξει προς τό σβέρκο τα θενάνα ην λικά τους.

Τό μόνο παρόξενο μ' αυτούς ήταν πως εξακολουθούσαν να μη μου δίνουν την παραμυθρή προσοχή! Δεν κίτταζαν καθόλου προς τό μέρος μου.

Η σεβιτόρα έβαλε μπροστά μου δύο καφέδες. Ο ένας αστυφύλακας την έπιασε τότε απ' τό χέρι και τ'α άδενε τό μπράτσο, άντ' άγοντας ως τόν άγκώνα. Έκείνη τσάβησε τό "οι της.

— "Οχι, τέτοια πράγματα, την ώρα της δουλειάς! τόν μάλασε.

Είδα κι' έπαθα για να κρατήσω τό "αλτάνι μου "οις να τρέμη τό "οι μου... Παρατήρησα πως ο πόλις μισο γύριζε έξω φρενών γιατί τούφερε δυσκολίες η σεβιτόρα. Ήθελε να δείξη στο συνάδελφό του πού είχε ιδιαίτερες σχέσεις μαζί τ'α.

Σίγουρα, για να διώχνη την πληξη, σ'ας ώρες της υπηρεσίας,

θά του δινηνιότανε όλες τις λεπτομέρειες απ' τ'α ραντεβού του με τη μικρή. Και να πού τώρα, με τη συμπεριφορά της αυτή, τόν έβγαζε φευγιά!

— Η Ντότ είναι σπουδαίο κορίτσι, Άρνι, είπε προσπαθώντας να χαμογελάσει. Και τεχνίτρια στόν έρωτα!

— Πούς τη χάρι σου, τυχερό!... παρατήρησε ο συνάδελφός του.

Η σεβιτόρα είχε χλωμάσει κι' έσφιγγε τ'α χείλη της, αλλά δίχως να μιλήσει.

— Ηοβε πάλι κοντά μου.

— Πάω να δω αν είναι έτοιμες οι τηγανίτες σας, κύριε, μου είπε. Και πέρασε πίσω απ' τόν πάγκο.

Κίττα κοινήματα, Άρνι! είπα πάλι ο πρώτος πόλις μισο. Και πού να τη δής πως κάνει, όταν την έχω στην άγκυλιά μου... Άλήθεια, Ντότ;

Η κοπέλλα δέ γύρισε καθόλου να τόν κίτταξη. Δέ φάνηκε καν πως τόν άκουσε. Όστόσο, είχε χαμουνιώσει λιγάκι, σαν να έτοιμαζόταν να δεχτή κάτι που θα της πετούσαν οι δύο αστυφύλακες... Επειτα πέρασε στην κουζίνα.

Οι δύο πόλις μισο άδειασαν τ'α φλυτζάνια τους. "Τότερα ο πρώτος — ο φίλος της Ντότ — γύρισε πάνω στο σκαμνί του και με κίτταξε.

Καταβρόχθιζε τό σάντουιτς. Ο καφές μου είχε κάνει καλό, με είχε δυναμώσει κάπως — τόσο ώστε να μην πανικοβληθώ.

— Καλημέρα, είπε ο αστυφύλακας.

— Ένοιωσα ένα σπρίζιμο στο στομάχι. Η λέξη εκείνη με χτύπησε σαν καμουρακιά. Ήξερα πως είχα μπει στο μπάο για μένα, αλλά μοναχά για ένα συνηθισμένο έλεγχο, επειδή δεν είχαν τί άλλο να κάνουν, τό ζεστό αυτό πρωινό.

Μά τώρα ο πρώτος αστυφύλακας ήταν θυμωμένος με τόν τρόπο της σεβιτόρας και, μη τολμώντας να τ'α βάλει μαζί της, ήθελε να ξεθιμάνει σε κάποιον άλλο.

Βοήθηκα έγω μπροστά του. "Ημουν ξένος, άγνωστος... κι' άξιος.

Καταλάβαινα πολύ καλά τί είχε στο νου του...

Βιάστηκα να τελειώσω τό σάντουιτς. Δεν έπρεπε να χάω καρό.

— Δεν είναι πολύ ευγενικός, άτός ο τύπος, Άρνι, είπε ο πόλις μισο στο σύντροφό του. Τόν καλημέρια και δεν έδωσε απάντησι.

— Έτσι να μη συμπαθής την αστυνομία, παρατήρησε ο Άρνι.

— Γιατί άραγε;... "Ε, έσείς έχει Άλήθεια, δέ χωνεύετε την αστυνομία;

— Δεν έχω απολύτως τίποτα εναντίον της, απάντησα. Φτάνει να μην άνακατεύεται σ' ό,τι δεν την άφορά.

— Μπά! Μπά! Είναι και «σκληρός άντρας», Άρνι!

Ο Άρνι έστρωσε τό άδειο φλυτζάνι του, σηκώθηκε, μ' ένα κακό χαμόγελο και ήθελε να σταθή μπροστά μου.

— Τ'α δονιά σας; είπα.

— Γιατί;

Είχα τελειώσει πιά τό σάντουιτς και τόν καφέ. Μά δε μπορούσα να φύγω, αφού με είχε προσειδοποίησε η σεβιτόρα πως θα "οι τ'α τηγανίτες...

— Σας ρώτησα τ'α δονιά σας, έπέμεινε ο Άρνι. Μήπως έχετε διάθεση να κάνουμε μια βόλτα σ' ό το τμήμα;

— "Οχι.

— Άρίστε λοιπόν τίς έξυπνάδες. Τ'α δονιά σας! Δείχτε μου τό πορτοφόλι σας.

Ο λαμός μου σφίχτηκε. Τ'α πόδια μου τρέμανε, όλοένα πύ πολύ.

Δέ σηκώθηκα. Γύρισα μοναχά λίγο, για να τούς κιντάξω. Τους

χαμογέλασα, δείχνοντάς τους τ'α δονία μου.

— Εύχαριστώ, απάντησα. Δείχτε μου όμως πρώτα έσείς τό ένταλμά σας.

Ο Άρνι έσκασε στα γέλια.

— Τόν άκούς, Κόττον; φώναξε. Θέλει να δ'η τό ένταλμά μας. Πώς σ'α φαίνεται;

— Έχετε ένταλμα; ρώτησα.

— Σας είπα να μην κάνετε τόν έξυπνο, παρατήρησε ο Κόττον. Την έχετε άσχημα!

Η καρδιά μου χτυπούσε τρελά... Μήπως με είχε καταγγείλει εκείνη η γυναίκα; Γιατί; Τί είχε να κερδίσει; Δέ θάταν καν μπροστά, όταν θα με πιάναγε...

Είσαστε ξένος, δήλωσε ο Άρνι.

— Μήπως τυχόν άπαγορεύεται; ρώτησα ειρωνικά.

— Έξαστάτα, είπε ο Άρνι άνασκήνωντας τούς ώμους του. Πού είναι τ'α αυτοκίνητό σας;

— Δεν έχω αυτοκίνητο.

— Πώς ήρθατε λοιπόν; ρώτησε ο Κόττον.

Με τό τραίνο.

Παραλείψα να τούς πω πως ήταν ένα τραίνο φορητό, που με είχε άφίσει εκεί κοντά κατά τίς 3 1/2 τη νύχτα.

— Ποιό τραίνο; έπέμεινε ο Κόττον.

— Ίδέα δεν έχω! Έβγαλα ένα εισιτήριο. Τό τρύπησε ο έλεγκτής. Περάσαμε ένα δάσος...

— Από πού ήρθατε αυτό τό τραίνο;

— Άπ' τό Κάνσας Σίτι.

— Ποιά ώρα φτάσατε εδώ;

— Όποτε κι' αυτό τό ξέρω! Είχα άποκοιμηθώ... Περάσαμε, σάς είπα, ένα δάσος... Υπήρχαν στο τραίνο ένα σωρό γυναίκες που θα σάς άρέσανε. Μα έμένα δε μ' ενδιαφέρει. Κι' άποκοιμήθηκα...

— Γιατί κατεβήκατε εδώ;

— Άναρωτήθηκα γιατί να πηδήσω απ' τό φορητό έξυπνο τραίνο, γιατί να χωθώ σ' αυτή τη σφηκοφωλιά... Και φοβήθηκα μήπως διαβαδύονταν στο ποσόφύ μου ή άπάντησι σ'ας έρωτήσεις έξυπνες...

— Άπορώ κι' έγω, τώρα πού είδα από κοντά αυτή την τούνα.

— Πόσον καρό σκαπεύετε να μέινετε;... Πώς μου είπατε τ'α δονιά σας;

— Δέ σάς τό είπα.

Ο Κόττον κίτταξε πάνω απ' τό κεφάλι μου, την πόρτα της κουζίνας. Τά δύο φύλλα της ήταν κλειστά, άκίνητα, σιασπλά. Σαν να μη συνέβαινε τίποτα, εκεί από πίσω... Η ματιά του ξανάπεσε ξαφνικά στον Άρνι.

— Δέξ να τόν πάρουμε μαζί μας, Άρνι; ρώτησε.

— Καί βέβαια!

— Για πού λόγος; Τί έκανα; διαμαρτυρήθηκα.

— Χρειάζεται να υπάρχη λόγος; είπα κοροϊδεντικά ο Κόττον.

— Ναί, απάντησα σταθερά.

— Εσκήνω μ' όλη μου τη δύναμη την άκρη τού πάγκου. Οι κλειδώσεις απ' τ'α δάχτυλά της ήταν κλειστά, άκίνητα, σιασπλά. Σαν να μη συνέβαινε τίποτα, εκεί από πίσω... Η ματιά του ξανάπεσε ξαφνικά στον Άρνι.

— Μια αστυνομική διάταξη, σ' αυτή την πόλη, άπαγορεύει τη ζητανία και την αλτρεία, μου είπε ο Άρνι.

— Διάταξη 718, παράγραφος 6', πρόσθεσε ο συνάδελφός του.

— Άκριβώς. Αυτό είναι! Προβλέπει τη ζητανία σε δημοσίους χώρους.

— Έγώ όμως δε βρίσκομαι σε δημόσιο χώρο, αλλά σ' ένα ιδιωτικό κατάστημα, παρατήρησα. Και δε ζητανεύω, αλλά τρώω, καθώς βλέπετε. Δέ μπορείτε δε να έχετε αν έχω 1.000 δολάρια στο πορτοφόλι μου.

έτοιμασθήτε καλοκαιριάζει

Η δαυραστή ποικιλία των ύφασμάτων μας, με τ'α υπέροχα και μοντέρνα σχέδια, ικανοποιεί τό φίνο γούστο και τις ιδιαίτερες απαιτήσεις κάθε γυναίκας.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
γίνε, σπλιξ, νομωυρεύει!

Βεβαιωθείτε ότι στην ούγια υπάρχει τό δνομα ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ Μόνον αυτό σάς έγγυάται άνωτάτη ποιότητα.

— Χά, χά! Έσείς δεν είχατε να πληρώσετε ένα ξύρισμα! φώναξε σαρκαστικά ο Άρνι.

— Αυτό είναι δουλειά δική μου. Πάντως, μπορεί να έχω 1.000 δολάρια.

— Νά τ'α δώσω! έκε ο Κόττον. Δείχτε μας τό πορτοφόλι σας.

— Προσπαθήστε να μου τό πάρετε δια τ'ας βίας, έδω μέσα, χωρίς ένταλμα, και σ'ας έγγυώμαι πως θα σάς πετάξουν την άλλη μέρα απ' την αστυνομία.

Ο Άρνι κι' ο Κόττον κιντάχτηκαν χαμογελώντας.

— Είναι ζώοι, ο φίλος! είπα ο πρώτος.

— Πολύ θα μ' άρεσε να τόν κλείσω μέσα, πρόσθεσε ο άλλος.

Ο Άρνι έβρεξε τη γλώσσα του με τ'α χείλια του.

— Δέ μάς αντίστρέφεται;... είπα.

— "Οχι και πολύ! Σπύξτε μοναχά τις γροθίες σας, σπρώξτε τό χέρι σου... Έλα, κάνε μας τ'α χάρι!

— Θα τό κάνω, αν δοκιμάσετε να μ' άγγίξετε, δίχως να έχετε δικαίωμα, απάντησα, προσπαθώντας να μη τρέμη η φωνή μου.

Ο Άρνι κι' ο Κόττον ξανακιντάχτηκαν και γέλασαν πάλι. Διασκεδάζανε μαζί μου — όπως τη μέρα που είχαμ συλοκοπήσει ένα μπροχ 60 γροώνων.

— "Οχι έδω! δήλωσε ο Άρνι. Δέ θα τολμήσουμε να σάς διακόψουμε τό φαγητό σας, κύριε... Άλήθεια, πως είπατε ότι σέ λένε;

— Δεν τό είπα, απάντησα ξερά.

Ο πόλις μισο άνασκήνωσε τούς ώμους του.

— Θα σέ περιμένουμε απ' έξω, στο πεζοδρόμιο. Κι' όταν βγής από δ'ω, θα τ'α πούμε... Σύμφωνοι; Δέ διαβόλασε.

Ο Κόττον κίτταξε πάντα την πόρτα της κουζίνας. Τη στιγμή εκείνη άνοιξαν τά δύο φύλλα της και φάνηκε η Ντότ. Έφευγε μια πατάλα με τηγανίτες, μια μπανάνα με σιρόφι, ένα κεσε με βούτυρο κι' ένα πιάτο μπέικον. Κρατούσε κι' ένα μπόλι, που τ' άκούμπησε σ' ένα οάρι.

— Ναί, βέβαια, απάντησε άφηρημένα ο Κόττον στο συνάδελφό του.

Η σεβιτόρα ήθελε ως τό τραπέζι μου. Δεν έδωσε την παραμυθρή προσοχή στους δύο αστυνομικούς.

— Με συγχωρήσε πού άργησα λίγο, κύριε, μου είπε.

Ήθελε τό άδειαν πιάτο μου κι' έβαλε μπροστά μου τις τηγανίτες και τό μπέικον. Ο έστος άνόχος τούς μούφερε άναγούλα. Έσφιξα τ'α δονία μου, για να κρατηθώ. Δέ φανταζόμουν ποτέ πως μπορούσε ν' αντιδούση έτσι βίαια ένα άδειαν στοιαχί στο άσωμα απ' τό μπέικον και τις τηγανίτες...

Εύχαριστώ... κατάφερα να τρανιάσω.

Καγείς απ' τούς δύο αστυνομικούς δεν είχε αντίληψη την κατάσταση μου.

Ο Κόττον κίτταξε έπιταχτικά τη σεβιτόρα σαν να προσπαθούσε να την άναγκάσει να τόν κιντάξη κι' εκείνη.

— Θα περιμένουμε έξω, ξανάπε ο Άρνι.

Τσάβησε απ' τό μπράτσο τό συνάδελφό του και στράφηκε προς την πόρτα. Άνέσασε τη ζωνή του, όπου κοσμούταν τό πιστόλι του.

Ο Κόττον διάταξε μία στιγμή. Φανόταν σαν γάις ξεχάσει την παρτίδα μου. Τόν άνασκήνωσε άποκλειστικά η σεβιτόρα.

— Ντότ!... πρόσθεσε διασταχτικά.

Εκείνη τούδριξε μία ματιά γενατή μίσος. Σίγουρα, δεν έχνοσε τ'α λόγια που είχε προσέξει ο αστυφύλακας, τη στιγμή που έβγαζαν αυτή απ' τη σάλλα.

ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Ευπρόσδεκτο σε μικρούς και μεγάλους θα είναι μία έγγραφη στην Α.Β.Σ. για σπουδή σχεδίου-ζωγραφικής, που θα γίνει στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε, χωρίς να παραμελήσετε τις άλλες σας ασχολίες. Είναι η πιο ωραία έσχατη για ένα τέτοιο ξεκίνημα. Αρχίζοντας Τ.Α.Ρ.Α., μέσα στο καλοκαίρι αυτό θα νιώσετε και σεις τη χαρά της δημιουργίας, γιατί θα είστε σε θέση να κάνετε σκίτσα το ίδιο εκφραστικά, όπως αυτό που έγινε από μαθητή μας. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας ή αν επιθυμείτε ελπίστε μενέστε σ' επαρχία, στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε δωρεάν και χωρίς υποχρέωσή σας, το αναλυτικό μας τεύχος με κάθε επεξηγητική για το σύστημα και για τον τρόπο της διδασκαλίας μας.

Σκίτσο μαθη-
τού μας εκ του
φυσικού.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 - Τηλ. 623.880
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

Κόψτε και στείλτε μας το παρόν για να λάβετε ΔΩΡΕΑΝ, και χωρίς καμιάν οικονομική αναλυτική τεχνική του LINGUAPHONE, με κάθε πληροφορία για το Σύστημα που σας μαθαίνει τις ξένες γλώσσες γρήγορα, εύκολα, τέλεια φέρνοντας στο σπίτι σας τους διασημότερους καθηγητές του Κόσμου.
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 10 - Αθήνα - Τηλ. 623.880
Θεσσαλονίκη: Κομνηνών 19

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΣΤΟΥ
Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρα-
την Ομόνοιαν) 9-2 και 5-7 μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

MENTIOUM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς α-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' έγκληση
9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. οδός Μετσό-
βου 25 Α' δρ.φ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνον 810.975.

Δεν τούδωσε καμιά απάντηση.
— Θα σε δω αύριο, Ντότ.
— Όταν τελειώσεις τη δουλειά σου,
της έλτε ο Κόττον.

Δεν του απάντησε και πάλι. Τον
χίταζε μες στα μάτια και φαι-
νόταν πως είχε σταματήσει η α-
νάσα της...

— Η πόρτα ξανάκλεισε, πίσω απ' το
δύο αστυνομικούς. Το στο-
μάχι μου είχε συνέλθει στο μετα-
ξύ. Αλειψα δούτιρο τις τρυανί-
τες και τις πόρτες με σοφίτι.

Μέσα στη σάλλα του μπάρ-
μπακούσε ησυχία και δροσισ-
μό. Απ' έξω, περιμένα ο δυο πόλι-
σμαν. Ακουμπώντας στα φτερά
του αυτοκινητού του.

— Ωραίο μέρος, αυτό!... Είπα
ειρωνικά, με γεμάτο το στόμα.
— Η σερίτιρα, γύρισε και με
κίταζε, σαν να μ' έβλεπε για
πρώτη φορά.

— Θανάσιμα, απάντησε.
— Γιατί μένεται εδώ;
— Ανασκήνωσε τους ώμους της.
— Έχω τη δουλειά μου. Έ-
σεις όμως, γιατί νάρθηκε;

— Δεν είσατε από δω; τη
ρώτησα.
— Όχι, αλλά...

Γέλασε με κάποια πικρία και
πρόσθεσε:
— Αλλά κι' η πόλι που γεννή-
θηκα...

— Είναι χειρότερη απ' αυτήν
έδω;
— Αν όχι χειρότερη, πάντως
ή ίδια.

Μοίρασε άλλο ένα φλυτζάνι
καφέ. Χαμογέλασε κι' έστρωσε
τά ξανθά μαλλιά της με το χέρι
της— μ' όλο που δεν είχε χαλά-
σει καθόλου το χτένισμά της.

— Πεινούσατε πολύ, μου εί-
πε. Απ' τότε είχατε να φάτε;
— Ανασκήνωσε τους ώμους μου.
— Έδειξα με το προουί μου τις
τρυανίτες, το μπέικον, τον καφέ.

— Γιατί βλ' αυτά; απόρησα.
— Ανασκήνωσε κι' απάντησε:
— Σας συμπάθησα... ή άλλον
σας ληψήθηκα.

Ξανάγινε το ξεσκόνημα του
πάγκου, ενώ εγώ είχα ριχτεί στο
φαινότο. Ένοιωθα σιγά-σιγά
να ξαναγίνωμαι άνθρωπος. Παρά-
τηρησα στο τέλος πως η Ντόν μι-
λούσε, περισσότερο για τον έαυ-
τό της παρά για μένα:

— Μία κοπέλλα φτάνει σε μία
άγνωστη πόλη... Κανείς δεν την
ξέρει, κανείς δεν την έχει ξανα-
δη. Όλα πάνε καλά, στην αρχή.
Βρίσκει δουλειά, πηγαίνει στην
εκκλησία, είν' ευγενισμένη απ' τη
ζωή της... Τότερα γνωρίζει
ένα νέο... Δεν είναι σπουδαίος,
έχει όμως μία καλή, κανονική
δουλειά...

— Και θα πάρη σύνταξη μία
μέρα, τη διεύση.
— Ικτίταζε απ' τη βιτοίνα. Ο
"Αρν", περιμένα υπομονετικά,
στον ήλιο, ακουμπώντας στ' αυτο-
κίνητο. Μία ο Κόττον φαινόταν
έκχειρισμένος, έτοιμος κάθε τόσο
μια ματιά στη Ντότ και δάγκανε
τά χείλη του.

— Ναι, θα πάρη σύνταξη μία
μέρα... πρόσθεσε η σερίτιρα γι-
αλκόντας τα μέταλλα του παγ-
χου. Μά αποδεικνύεται πρόστι-
τος, δάναρος, γυδαός. Κι' η
κοπέλλα, μετάνοιωσε πικρά...

— Κάθε άνθρωπος κάνει λάθη.
Δεν είσατε ή μόνη... την παρηγό-
ρησα.

Σήκωσε τα μάτια της, με κί-
ταξε και μου χαμογέλασε.
— Θέλετε κι' άλλο καφέ; μου
πρότεινε.

— Όχι. Έκείνο που θέλω, είναι
να βγω από δω και να τελειώνου-
με. Τώρα που έμαγα, πιστεύω πως
θα μπορέσω να είμαι πιο υπομονε-
τικός μ' αυτά τα κτήνη.

Δεν απάντησε. Πήρε το μπόλ,
που είχε αφήσει πάνω στο ράφι, και
μόλις τούρεσε.

Ήταν σχεδόν γεμάτο με νομί-
σματα των 10, των 25 και των 50
σέντες. Τίτηχαν και δυο δολάρια.
Κίταζε την τσέπη της μπλούζας
της, που φούσκωνε πριν από λίγο
απ' τα πορμυονά. Τώρα είχε α-
δειάσει. Μου πρόσφερε όλα τα λε-
φτά της.

— Μα γιατί... Γιατί; μου μού-
ρησα, αστασιμένος, νοιώθοντας έ-
να σφίξιμο στο λαιμό.
— Αποφύγε να μου απάντηση. Μου
είπε μοναχά:

— Είσατε τυχερός! Σήμερα το
πρωί πήρανε έδω τον καφέ τους
δυο... δυο κύριοι, που συνηθίζουν
να μου δίνουνε 1 δολάριο πορ-
μυονά, ενώ ο λογαριασμός τους
είναι μόνο 10 σέντες. Θέλουν να με
καλοπιάσουν έτσι...

Με την ελπίδα πως κάτι θα
βγύλ' συμπληρώσα.
Κούνησε κατακατικά το κεφάλι
της.

— Μου δώσατε να φάω, τζά-
μα, μου μούρησα αποφεύγοντας
να την κιντάσω. Δεν ήπηρε λόγος
να μου κάνετε από πάνω κι' ένα
τέτοιο δώρο!

— Μη λέτε κοιταμάρες! Με το
φαινότο μοναχά, δε μπορεί να σας
βοηθήσω να βγύτε από δω... Θα
σας πω κάτι που δεν το ξέρετε.
Έχετε ακούσει ποτέ για την "Αδ-
τοκρατορία του Κάμπου";

Κούνησα άρνητικά το κεφάλι
μου.
— Τι μελοδραματικός τίτλος
είν' αυτός;

— Είναι ένα απέραντο οράνσιο,
ως 250 χιλιάδες στρέμματα. Τό-
χει ένας κάποιος Κάσσελ. Βγάσει
στάρι, έχει άμετρητα κοπάδια...

— Τι μ' ενδιαφέρει; Δε γυρεύω
δουλειά σ' αυτή την περιφέρεια.
— Η Ντότ γέλασε χαλά.

— Μπορεί όμως να βοηθή, δι-
χως να τη θέλετε, απάντησε. Αν
ο Κόττον κι' ο "Αρν" σας πιάσου-
νε, με την κατηγορία της αλητείας,
θα καταδικασθήτε να δουλέψετε
ένα μήνα στην "Αδτοκρατορία του
Κάμπου".

— Μήπως ο Κάσσελ πληρώνει
το σερίφη, για να του προμηθεύη
κοιτάδες μ' αυτό τον τρόπο;

— Η σερίτιρα έγνεψε «ναί».
— Έχει μεγάλη ανάγκη από έρ-
γατικά χείρα. Αν παρουσιάστη-
ται του ζητήσετε δουλειά, θα σας
προσλάβη άμεσα. Θα μένετε σε
υποφωτισ, παράγκες και θα πλη-
ρώνεσθε. Αν όμως δουλέψετε έ-
κει ως κατάδικος, θα κοιμόσαστε
σ' άλλου είδους παράγκες, τρυγι-
ρισμένες με σωματοπλέγματα, και
θα παίρνη το μεροκάματό σας ο
σερίφης.

Θυμήθηκα τη γυναίκα με τίμα-
χοιές γάμπες και το προκλητικό
στήθος, καθώς και την κάρτα που
μου είχε δώσει. Έψαξα στην τσέ-
πη μου, τη βρήκα, την έβγαλα και
δίδαξα:

— Μπαρότον Μ. Κάσσελ. — "Αγρό-
κτημα "Αδτοκρατορία του Κάμ-
που". — "Εθνική οδός 40". — "Ανατολή"
και του Φόρτ Μάξ Κήνευ-Κάνσαι.
— Αριθμός τηλεφώνου 404.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
— Έδειξα την κάρτα στη Ντότ.
— Εξείνη της έδειξε μία αδιάφο-
ρη ματιά. Είχε δη τόσες όμοιες...
Πραγματικά, πήγε ως το ταμείο,
πήρε μία ίδια κάρτα και την άρι-
σε μπροστά μου.

— Εξείσα μία ματιά, μέσα απ' τη
βιτοίνα, στους δυο αστυνομικούς.
— Λογίαν τώρα ν' αντιπροσωπεύ-
ει. Ο "Αρν" σκούπα το ιδρωμένο μέ-
τωπό του και κίταζε προς το
μπάρ, με τραχεία έκφραση. Ο Κότ-
τον του μιλούσε, με παγωμένο ή-
φος.

— Ο κ. Κάσσελ είναι ένας απ' το-
ύς καλούς μας πελάτες, μου έ-
δειξε η Ντότ.

— Δίνει κι' αυτός 1 δολάριο
για πορμυονά; ρώτησα.
— Ανασκήνωσε τους ώμους της.
— Φτάνει μέχρι τα 5. Ίδιος έ-
ταιν έχη πύ. Κι' αυτό του συμβά-
νει συχνά... Κάθε φορά, ρωτάει
αν έχουμε έδω τέτοιες κάρτες του.
Θέλει να τις μοιράζουμε σ' όσους
ζητάνε δουλειά.

— Μιλάτε διαρκώς για δουλειά,
είπα. Έγώ δε γυρεύω να δουλέ-
ψω... τουλάχιστον στον τόπο σας!
Ποτέ δε θα ξεχώσω ό,τι κάνετε
για μένα, Ντότ. Θα σας επιστρέ-
ψω τα λεφτά σας, μόλις μπορέσω,
και πάλι όμως δε θάχω βγάλει εν-
τελώς την υποχρέωσή.

— Μα, έτσι είμ' εγώ... καλό-
καρδη! Σας έδωσα να φάτε, για
να μη σας πιάσουν οι αστυνομί-
κοι. Τώρα σας συμβουλεύω να πέ-
ρετε τα λεφτά και να πληρώσετε
μ' αυτά το αμοιβώτερο εισιτήρι-
ο λεωφορείου που θα βοηθή. Δεν έ-
χετε ελπίδα να βοηθή δουλειά στο
οράνσιο του Κάσσελ.

— Μά σας είπα πως δε σκοπεύω
ένα τέτοιο πράγμα! Γιατί όμως λέ-
τε πως δεν έχω ελπίδα;

— Γιατί δε θα σας το επιτρέ-
ψουν, αυτοί οι δυο. Έχουνε συμ-
πονη...

φύον να σας συλλάβουν, ώστε το
μεροκάματό σας να πηγαίνη στις
τσέπες τους... Πάρτε τώρα τα λε-
φτά. Πηγαίνετε στο ταμείο, πλη-
ρώστε μου 10 σέντες—έτσι, για να
σας δώσω αυτοί απ' έξω—πάρτε
τα ρέστα σας και φύγετε.

Έβανα όπως μου είπα. Έχωσα
στην τσέπη μου τα λεφτά και ση-
κώθηκα.

Η Ντότ είχε πληρώσει στο τα-
μείο και με περίμενε.

Προχώρησα σιγά-σιγά προς το
μέρος της. Δε μ' ένθουσίαζε καθό-
λου ή ιδέα ν' αντιμετωπίσω τους
δυο αστυφύλακες, άζομη και με γε-
μάτη την τσέπη...

Κίταξα στα μάτια τη Ντότ.
— Πιστεύω πως δεν πρόκειται
να μ' αφήσουν οι φίλοι σας να φύ-
γω απ' αυτό τον τόπο, της είπα.
Το καλλίτερο θα ήταν να βγώ απ' τη
πόρτα, της κούβισα, και να το
βάλω στα πόδια... Θα σας
γυάψω, θα σας επιστρέψω τα λε-
φτά σας... Μα ποιά είναι το έπι-
θετό σας; Έγώ λέγομαι Μίτς
Ουώλτερ.

— Τι να το κάνετε, το έπιθετό
μου; απάντησε ψυχρά.

Πήρε το νόμισμα που της έδινε,
πάτησε ένα πλήκτρο της μηχανής
του ταμείου και μούδωσε κάτι ρέ-
στα.

— Σας φτάνει το μικρό μου δώ-
ρο, πρόσθεσε. Δε χρειάζεται να
μείνετε τίποτ' άλλο.

— Μα γιατί αυτή ή ξαφνική ψυ-
χοτήτα σας; απόρησα. Έγώ νό-
μιζα πως ήμασταν φίλοι... Πιστεύε-
τε πως δε θα σας ξεφλήσω ποτέ;

— Πολύ άκριβόλα... αν έ-
παιρησέτε να βγύτε απ' την κου-
ζίνα! Δεν είσατε καθόλου έψυ-
χνο; Απορώ πως καταφέρατε να
φτάσετε ως έδω.

— Δεν ήταν εύκολο πράγμα...
— Το φαντάζεμαι... Τώρα ο
Κόττον κι' ο "Αρν" περιμένουν α-
κριβώς πως θα δοκιμάσετε να το
σκάσετε απ' την πίσω πόρτα. Θα
σας πυροβολήσουνε τότε από πλά-
κι, καθώς θα τρέχετε στο δρομά-
κι, και θα λοχνησθούνε πως σας
φώναξαν να σταματήσετε και σεις
δεν ήπακούσατε.

— Μα, αν βγώ από την εμπρός
πόρτα, θα με πιάσουνε, θα με κλει-
σουνε στο κρατητήριο, θα με δει-
ρουνε...

— Ε, μπορείτε ν' ανθέξετε σε
λίγο ξύλο. Νέος είσατε, δε θα
πάθετε τίποτα... Θα προσέξουν αλ-
λωστε να μη σας χαλάσουνε την
ορφή φάτσα σας.

Κούνησα το κεφάλι μου.
— Τι σά-έκανε, ή «όμοιο φά-
τσα μου»;... Με τάρσατε, μου γε-
μίσατε τις τσέπες κι' όμως δείχνε-
τε σαν να μη με πολυχωνεύετε.

— Το ξέρωμε πως είσατε ο-
μορφόπαιδο, απάντησε αχροντάς
μου μία παγωμένη ματιά. Και λοι-
πόν; Νομίζετε πως φτάνει αυτό,
για να γίνω «θύμα» σας; Νομίζετε
πως κάνω τα γλυκά μάτια σ' όλα
τά νέα κι' όμορφα παιδιά που μπαί-
νουν έδω;

Κίταξα γύρω μου σαν κυνηγη-
μένο ζώο. Κι' έννοιωσα ένα φρι-
χτό συναίσθημα ανακουφισέως, στη
σκέψη πως δε μπορούσα πιά να ξε-
φύγω! Οι δυο αστυφύλακες με πε-
ρίμεναν απ' έξω. Αυτό ήτανε... Έ-
φραγα τόσο καιρό, κορόβιμον έ-
δω κι' έκει, για να καταλήξω να
με πιάσουν στο Φόρτ Μάξ Κήνευ
του Κάσσελ.

— Πάρχει φάτσο κάποιος τρέ-
πος... είπε η Ντότ.

Σήκωσε το κεφάλι μου και την
κίταξα, δίχως να τολμώ να την
πιστέψω. Κι' είδα με την άκρη του
ματιού μου τον Κόττον να πλησιέ-
τη στη τζαμπατορία του μπάρ. Μά
ήξερα πως δε θα την έσπαρχνε,
δε θα την άνοιγε. Ήθελαν να με
πιάσουν έξω, στο δρόμο. Έκει, θα

PSYCHO-COLORIS
cristal color
Χουμοροσπουδούτ
ΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΤΟ
ΣΥΖΗΤΟΥΝ...
ΟΙ
ΑΝΔΡΕΣ
ΤΟ
ΘΑΥΜΑΖΟΥΝ!
GARNIER
PARIS
ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ: ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ. ΑΙΘΟΥΣΕΣ GARNIER
ΑΘΗΝΑΙ: ΠΕΤΡΙΑΣ 18 ΤΗΛ. 233-232, 232-422.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ν. ΜΕΓ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 71, ΤΗΛ. 25-515, 28-056
* ΞΑΝΟΙΓΕΙ * Β Α Φ Ε Ι * ΛΟΥΖΕΙ *

Υγεία και Κομψότητα
με τοαί
Warondo
Το ταί "Βαρόντο", είναι φυσικό
προϊόν αποτελούμενο από ειδικά
βότανα.
Αποτοξινώνει τον οργανισμό και
απαλλάσσει από την δυσκοιλιό-
τητα και όλα τα δυσάρεστα έντολη-
μάτα της.
Το ταί WARONDO εξαφανίζει φυ-
σιολογικώς την παχυσαρκία χω-
ρίς φάρμακα και εξαντλητική διαίτα.
Το ταί WARONDO
Warondo
Reinigungs
Tee
ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΤΙΡΡ. ΕΛΛΑΔΟΣ
"PHARMORIAN", ΣΟΦΡΑΤΟΥ 59 - ΤΗΛ. 574.488
"ΑΤΟΜ"

ήμιον στη διάθεσή τους, ανυπερά-
σπιστος...
— Απ' την τουαλέτα, πρόσθεσε
η Ντότ. Έχει ένα παρόμοιο που
βλέπει στο δρομάκι. Είναι κλειδω-
μένο, μα μπορείτε να το σπάσετε...
— Αν σας δώσω που θα μπαίνετε
έκει, δε θα υποψιαστούνε τίποτα
για δυο-τρία λεπτά. Θα νομίσουνε
πως πήγατε για φυσική ανάγκη
σας...
— Δυο-τρία λεπτά, της είπα χα-
μογελώντας. Μου φτάνουνε με το
παράπανο. Να σας έχη καλά ο
Θεός, για την έμπνευσή σας!
— Ο Θεός... μου μούρησε πικρά.
Δεν έχει καιρό ν' ασχοληθώ μαζί
μου.
Είχα σηκωθεί κι' όλας και πύ-
γανα προς την τουαλέτα. Απ' έ-
ξω, ο "Αρν" κι' ο Κόττον με κυ-
τάσανε με κάποια ανησυχία.
— Έτορξα, έτορξα στο στενό δρο-
μάκι. Τραβούσα ανατολικά, δίχως
να ξέρω το γιατί. Κανονικά, έτορ-
πε να τραβήξω προς τη δύση. Μά
προσαυθούσα νόθος στη θέση του
"Αρν" και του Κόττον...
— Όταν με είχαν προσέξει για
πρώτη φορά, πηγαίνα προς τη δύ-
ση. Καί, μέσα στο πιάτο, είχα όμο-
λογήσει πως έχομαι απ' το Κάμ-
σαι. Σίτυ, δηλαδή απ' την άνω-
τολή.
Τα όρια της κοινότητας δεν ά-
πειναν παρά 200 μέτρα, προς τη
δύση. Ένας ξένος ήταν λογικό να
σκεφθώ πως ή δικαιοδοσία τους θα
σταματούσε εκεί. Μα εγώ ήξερα
το λόγο που τους έστρωσε να με
πιάσουν όπωσδήποτε και πρόδραπα
πως θα με κυνηγούσανε κι' έξω
απ' τα σύνορά τους—σ' ένα γυμνό
κάμπο, που δεν πρόσφερε καμιά
κορυφήνα.
Μαζούνα, πίσω μου, στη δυτική
άκρη του δρόμου, είδα να ξεπρο-
βάλλη απ' τη στροφή το καπό της
μηχανής του αστυνομικού αυτοκι-
νητου. Έρχότανε προς το μέρος
μου.
Μόλις φάνηκε ο προσφυλαγμένος
και τα φανάρια, ώρησα έξω απ' το
δρομάκι κι' έπεσα γονατιστός α-
νάμεσα σε δυο ξύλινες παράγκες.
Η άριστη απ' αυτές άκουμπου-
σε σ' ένα τοίχισ από τούβλα, που
είχε ανοίγματα έδω κι' έκει.
Χόθηκα κάτω απ' την παράγκα,
στον κατασκότεινο έκκενο χώρο με
την λιγνίνη άμμοσαρκα. Αν κά-
ποιος γείτονας ή περαστικός με εί-
χε δη να κορόβιμαι έκει μέσα, θα
ήμιον χαμένος!
Μά δεν έχασα τον καιρό μου μ'
αυτή την ανησυχία. Δεν προσπα-
θούσα να ξεγελήσω τον έαυτό μου.
— Ηξερα πως ήταν άδύνατο να κυ-
φτώ στο μικρό έκκενο τόπο και
στην έντελώς γυμνή περιοχή του,
όπου δεν ήπηρε δέντρο ή βράχος.
Η σύλληψή μου ήταν ζήτημα χρό-
νου...
Ξαπλώθηκα χαμώ και προσάθη-
σα να ανίξω τον ήχο της αναπνοής
μου, βάζοντας το χέρι μου πάνω
στο στομάχι μου.
Τ' αυτοκίνητο πέτασε όλοταχώς
απ' το δρομάκι. Μπορούσα τώρα
να λογαριάσω πόσα λεπτά της ώ-
ρας μου μένανε... Οι αστυνομικοί
θα πηγαίναν ως την άκρη του οι-
κοδομικού τετραγώνου, ίσως και
ν' ακολουθούσαν ακόμη το δρόμο
μετά τη διασταύρωση, μα ύστερα
θα ξαναγύριζαν πίσω, σιγά-σιγά,
ψάχνοντας γύρω με τα μάτια.
Δεν είχα να κάνω τίποτ' άλλο
παρά να προηπέω. Ξαπλωμένος πά-
νω στην άμμο...
Δε μούμενε καμιά ελπίδα. Οι
δυο αστυφύλακες θα ξαναγύριζαν,
θα με ξετοπώνανε, θα με πιάνα-
νε... και τότε θα κάνανε ένα έλεγ-
χο στους φακέλους τους και στα
δελτία των καταζητούμενων.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια...

**ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΤΖΕΪΜΣ ΤΖΕΪΖ**

9ον "Εκλεισε το τηλέφωνο, πρὶν προλάβω να μὴ ἀπαντήσω. Ἐσθίσα το φῶς, βγήκα ἀπ' τὴ μπαλκονόπορτα, τὴν ἔκλεισα πίσω μου καὶ προχώρησα γογγίζοντα πρὸς τὸ δρόμο, ὅπου εἶχα ἀφήσει τὴ «Μπουζύ».

Στὸ δρόμο δὲ συνάντησα ἄλλο αὐτοκίνητο. "Ἐπασα στὸ σπῆτι μου κατὰ τὴς 10 καὶ τέταρτο. Κατεβαίνοντας ἀπ' τὴ «Μπουζύ», πρὸς ἕνα μὴ «Καντίλλα», σταματημένη λίγο πρὸ καὶ μετὰ τὴν οὐδία. Τὴν κίτταξε ἕνα λεπτό. "Τότερα ἀνέβηκα τὴ μικρὴ σκάλα καὶ ἔβγαλα τὰ κλειδιά μου. Μετάνιωσα ὅμως, τὴν τελευταία στιγμή, καὶ γύρισα πρὸς τὸ πύλο. Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Μπήκα στὸ σκοτεινὸ γυμναστήριο. "Ἀναβα τὸ φῶς, σταμάτησα καὶ ἀφουγκράστηκα, μὲ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου μου.

— "Εὐ εἶσα, Ἀλ; ρώτησε ξαφνικά ἡ φωνὴ τῆς Μάρκοτ ἀπ' τὸ λιβνγγ - ροῦμ. — Τὴ χάνεις ἐκεῖ, σὰ σκοτεινὰ; τῆς εἶπα, προχωρώντας πρὸς τὴν πόρτα. — Στὸ λυγρὸ φῶς πού ἔμπαινε ἀπ' τὸ γυμν., διεκρίνα πὼς ἦταν ἑστειλωμένη σ' ἕνα ντιβανζι, μπροστὰ στὸ παράθυρο.

— "Ἦθα πὺ νορεῖ, μὴ ἐξήγησε. Μὴν ἀναβῆς φῶς, Λιού. — "Απομακρύνθηκα ἀπ' τὴν πόρτα. "Ἐκρημα τὰ δύο πιστόλια μου στὸ σπῆτι ἑνὸς πορτομανῶ, πρὸς τὸν ἑξώπορτα. Μπήκα ὑστερα στὸ λιβνγγ - ροῦμ καὶ πλησίασα τὴ Μάρκοτ. Κάθησα κοντὰ τῆς. Μὰ ἡ ὁπτασία τοῦ νεκροῦ Τοῖσμου μὴ ἔδωκεν καθε κέρψ. Ἡ Μάρκοτ τὸ κατάλαβε ἀμέσως.

— Τὴ συμβαίνει, χουσεῖ μου; μὲ ρώτησε. — Μάρκοτ... "Ἦσαν ἐρωτευμένοι τὸν Τοῖσμου; — "Ενοίωσα πὼς ἀνακρίθηκε. — "Ε... ναι, ἀπάντησε μὲ διασταγμὸ. "Ἐδὼ καὶ πολὺν καιρὸ. Μὰ δὲν κράτησε πολὺ, ἐντυχῶς! — "Οἱ μὲς γάνουμε πράγμ. — "Ε... ναι, ἀπάντησε μὲ διασταγμὸ. "Ἐδὼ καὶ πολὺν καιρὸ. Μὰ δὲν κράτησε πολὺ, ἐντυχῶς! Μετάνιωσα γογγίζοντα γιὰ τὴ διακρίμα.

— "Οἱ μὲς γάνουμε πράγμ. — "Ε... ναι, ἀπάντησε μὲ διασταγμὸ. "Ἐδὼ καὶ πολὺν καιρὸ. Μὰ δὲν κράτησε πολὺ, ἐντυχῶς! Μετάνιωσα γογγίζοντα γιὰ τὴ διακρίμα.

— "Οἱ μὲς γάνουμε πράγμ. — "Ε... ναι, ἀπάντησε μὲ διασταγμὸ. "Ἐδὼ καὶ πολὺν καιρὸ. Μὰ δὲν κράτησε πολὺ, ἐντυχῶς! Μετάνιωσα γογγίζοντα γιὰ τὴ διακρίμα.

— Τὴ ἔγινε; μὲ ρώτησε. Πήγες ἐκεῖ;... "Ἐλαβε τίποτα ὁ Ζαν;

— Ναι. Πέθανε. Τὸν σκοτώσανε.

— Σώπασε καὶ ἔμεινε ἀκίνητη, μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα. "Εγὼ κίτταξε ἔξω, ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Ἡ Μπρίτζετ θὰ τὸν σκοτώσει, εἶπε ἐπιτέλους.

— Δὲν τὸ ξέρω.

— Μὰ δὲν ἔπρεπε ἀμφιβολία! Δὲν εἶχε ἐπιχειρήσει καὶ τ' ἀπογευμα νὰ τὸν πυροβολήσει; Θὰ τὸν σκοτώσει, ἂν δὲν τὴν ἐμποδίζεις. Μοῦ τὸ εἶπες ἐσὺ ὁ ἴδιος...

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΠΙΡΤΑ

Εἶδα ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦς προβολεῖς ἑνὸς αὐτοκινήτου, πρὸς ἑκτανε ὀλοταχῶς. Παρατήρησα πὼς εἶχε ἀπὸ πάνω ἕνα κοκκίνο φῶς. Σηκώθηκα καὶ εἶπα: — Δὲ μπορεῖς πιά νὰ ἐμποδίσῃς τὴν ἀστυνομία ν' ἀνακατευτῇ, Μάρκοτ. Νὰ τὴν, ἔρχεται καὶ ὅλας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Π'.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, εἶδα νὰ κατεβαίνουν ἀπ' τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ὁ Ράνιν καὶ ὁ Κάντυ. Βγήκα στὴν βεράντα καὶ φροντίσα νὰ κρύψω τὸ δρόμο τοῦ Ράνιν. — Ἐχω νὰ σὰς μιλῶ, μὴ εἶπε. Πάμε μέσα.

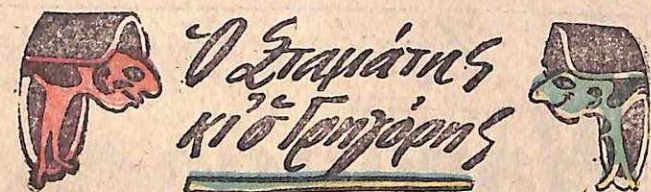
— Κυττάξτε πίσω σας! τοῦ ψιθύρισε τόσο σιγὰ, ὥστε δὲ μ' ἀκούσει ὁ Κάντυ. Θ' ἀλλάξετε τότε ἰδέα.

— Στράφηκα καὶ εἶδα τὴν Καντίλλα. Κίτταξε τὴ Μπουζύ καὶ ὑστερα ἐμένα.

— Τὴ θέλετε νὰ πῆτε; ἀπόρησε. — Μαντέψτε σὲ ποιὸν ἀνήκει ἡ Καντίλλα...

— Ἄν ἐπιμένετε νὰ μὴ πῆτε στὸ σπῆτι, βάζω στοίχημα πὼς δὲ θὰ γίνετε ποτὲ ἀστυνομός!

— Ἐβγάλε τὸ πηλίκιό σου, τὸ κίτταξε, τὸ ξαναφύρασε καὶ κατέβηκε τρεῖς σκαλοπατῖα.

Ὁ ὁ Γρηγόρης καὶ ὁ Σταμάτης, οἱ στήμιες ποὺ τερπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Σὰν χαμένοι, αὐτὲς τὴς μέρες, περπατοῦν πολλοὶ ἀσσοὶ καὶ ἔχουν μέσα σὲ σκοτούρες καὶ φουρτούρες βυσσῆς, γιὰτὶ σκέπτονται τὸ Πάσχα τ', ἀπαραίτητα τὰ ψώνια καὶ εἶναι ἀφόρητα, περὶπου, τῆς ἀκρίβειας τὰ... «καψόνια»! Λογαριάζουν τὸ μισθὸ τοῦς καὶ τὸ «ἔδαρο» τοῦς μαζύ, σταματοῦν μπρὸς σὲ βιτρίνες καὶ σὲ πάγκους σὰν χαροὶ καὶ ὅταν βλέπουν τὸ κόστος τῶν ποικίλων «ἀγαθῶν», ἐποχὴ ταραχῶν ἔχουν καὶ ἑβδομάδα «ἐτῶν... παθῶν»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Τὸ μυαλό τοῦς τριβερίζουν μαγειρίτσες καὶ ψιτὰ, τὰ τυριά καὶ οἱ σολάτες, τὰ γλυκὰ καὶ τὰ ποτὰ, τὰ δωράκια, τὰ ταχυρέκια καὶ τ' αὐτὰ τ' ἀνάλογα τοῦς καὶ κινεῖται νὰ χάσουν τὰ «καλάθια καὶ...» αὐτὰ τοῦς! Συλλογίζονται, ἀκόμα, στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸν, παπουτσιῶν παραγγελίες καὶ ἐνδυμάτων... ἑλαφρὸν καὶ τραβώντας καθ' ἑκάστην πρὸς τὴν «ἐλπίδα» ἀγορᾶν

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— "Οἱ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἄλλος λίγο, ἄλλος πολὺ, ἄλλουδ ἔχουν τὸ ὕψος καὶ τὴ σκέψι τοῦς δολή, γιὰτὶ ἄρουν τοῦ ἔθιμου, ἐπιβάλλεται καὶ πρέπει διαρκῶς νὰ μπαίνωδαίνη τὸ χερσὶ τοῦς στὴν τσέπη... "Ἀτελείωτες σπατάλες, δηλαδή, τοῦς περιμένουν καὶ τὰ... ἔσοδα, ἐν γένει, «ἐσθίεσθον» σημαίνουν!

Διὰ τὸ πιστόν: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Ἐλάτε νὰ μιλήσουμε μέσα στ' αὐτοκίνητο, εἶπε. Θὰ πάμε στὸν Τοῖσμου.

— Νὰ πᾶτε. Ἐγὼ ἔχω δουλειὰ. Ὁ Τοῖσμου δὲ μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Εἶμαι ἀπασχολημένος μὲ τὴν ιδιοκτήτρια τῆς Καντίλλας.

— Θάρθῃτε μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ ζορὶ; ρώτησε μὲ τόνο πρὸ τραγῶ.

— Καλὰ... ἀφοῦ ἐπιμένετε! εἶπα, κατεβαίνοντας τὴ σκάλα. Μὰ τί μὲ θέλετε;

— Ἐρχόμαστε ἀπ' τοῦ Τοῖσμου... δὲν εἶν' ἐτοί; — Θάνα λίγο δύσκολο νὰ τὸ ἀποδείξετε! ἀπάντησε εἰρωνικά.

— Ἀνέβηκα στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ Ράνιν μ' ἀκολούθησε, ἐνῶ ὁ Κάντυ καθότανε δίπλα στὸ σπῆτι.

— Τ' αὐτοκίνητο ἐκίνησε. — Ἄδωστε μου τὸ ρεβόλβερ σας, εἶπε ξαφνικά ὁ Ράνιν.

— Δὲν τυχὸ ἀπάνω μου. Τ' ἄφισα στὸ σπῆτι.

— Ὁ Ράνιν φώναξε στὸ σπῆτι νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω. — Ὅταν φτάσαμε στὴ βιλίτσα, διάταξε τὸν Κάντυ:

— Πηγαίνετε μαζί του. Θέλω τὸ πιστόλι του.

— Ἀνέβηκαμ στὴν βεράντα. Ἄναβα τὴν πόρτα, ἀναψα τὸ φῶς καὶ προχώρησα πρὸς τὸ πορτομανῶ. Προσπάθησα νὰ ἐμποδίσω τὸν Κάντυ νὰ πλησιάσῃ στὸ σπῆτι.

Μὰ ἐκείνος μ' ἐπορεύε, τ' ἀνοίξε καὶ πῆρε τὸ πιστόλι μου.

— Αὐτὸ εἶναι; μὲ ρώτησε. — Ναι.

— Ἐροῖσα μὰ ματιὰ μέσα στὸ σπῆτι. Ἦταν τώρα ἐντελὸς ἀδεανό! Ἀνατρίχιασα ἑλφρά... Τὸ πιστόλι τῆς Μπρίτζετ εἶχε χαθῇ!

— Ὁ Κάντυ ἀνοίξε τὸ ὄλο μου, ἐξέτασε τὴν κάρτη, τὴ μύρισε καὶ τὸ ἐκρυψε ὑστερα στὴν τσέπη του.

— Μὰ τί συμβαίνει; ρώτησα. — Μὴ κάνετε τὸ βλάχα, πρόφε-ρε κρὸς ὁ Κάντυ. Σὰς εἶδαμ νὰ μπαίνετε στὸ σπῆτι τοῦ Τοῖσμου καὶ νὰ ξαναβγαίνετε σὲ λίγο.

— Σοβαρὰ; Καὶ γιὰτὶ δὲ μὲ συλλάβατε;

— Δὲν εἶχαμ τέτοια διαταγή. Τώρα ὅμως ἔχομε.

— Ποιὸς σὰς τὴν ἔδωσε; — Ὁ ἀστυνόμος.

— Τὸ ξέρετε ὁ Χόλντινγκ; — Μὴ βιασίζεσθε πιά στὸ Χόλντινγκ... Σ' αὐτὸ τὸν τόπο, ἡ κατὰστα ἀλλάζει ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα...

— Ὅταν ξαναγυρίσαμ στ' αὐτοκίνητο, ὁ Ράνιν ρώτησε:

— Τὸ δοῦκατε; — Ναι, εἶπε ὁ Κάντυ δίνοντάς μου τὸ πιστόλι του. Ἐχε χρησι-μοποιηθῇ πρόσφατα.

— Θέλετε μῆπως νὰ μοῦ φορτώσετε τοὺς δύο φόνους; εἶπα.

— Δὲ θέλω νὰ σὰς φορτώσω τίποτα, ἀπάντησε ὁ Ράνιν μὲ φωνὴ κορυφαμένη. Σὰς πηγαίνω ἀπλὸς στὸν ἀστυνόμο, πού σὰς γύρισε.

— Σ' ὅλο τὸ δρόμο, σκεπτόμουν. Καὶ κατάλαβα ξαφνικά πὼς κρατοῦσα ἴσως τὸ κλειδὸ τοῦ μυστηρίου! Μὰ λάμψη εἶχε φωτίσει τὸ νοῦ μου... Μὰ δὲν πρόλαβα νὰ χαρῶ τὴν ἀνακάλυψί μου, γιὰτὶ

εἶχαμ φτάσει πιά στὸ σπῆτι τοῦ Τοῖσμου.

— Πᾶστε τὸ Τζάκσον καὶ τ' αὐτοκίνητο καὶ γυρίστε στὴ βιλίτσα, διάταξε ὁ Ράνιν τὸν Κάντυ. Βάστε παντοῦ καὶ φέρετε μου ὅ,τι δοῖτε.

— Ὅταν μείναμε μόνοι, ὁ Ράνιν μὲ ρώτησε:

— Λέτε νάχρ φύγετε τώρα... — Ναι, βέβαια... Μὰ τί συνέβη μὲ τὸ Χόλντινγκ;

— Ὁ Κόρντ συνεννοήθηκε μὲ τὸ δικαστὴ Χάρρισον, καὶ ἔτσι ὁ Χόλντινγκ εἶναι πάλι μὲ τὸ μέρος τοῦ δημάρχου. Δὲν ἔπαυσε πιά ἀντιπρόεδρος. Καὶ σὲς μείνατε ἐξεγέρματος!

— Αὐτὸ ἦταν κατὰ πού δὲν τὸ περίμενα καθόλου.

— Τὸ σπῆτι ἦταν κατὰφωτο. Τρεῖς ἀστυφύλακες φηλάγανε στὴν βεράντα.

— Μπήκαμ ἀπ' τὴ μπαλκονόπορτα. Τὸ λιβνγγ - ροῦμ ἦταν γεμάτο τεχνικούς τῆς ἀστυνομίας καὶ φωτογράφους.

— Ἀνέβηκαμ τὴ σκάλα, ὁ Ράνιν καὶ ἐγὼ, καὶ μπήκαμ στὴν κἀμαρα τοῦ Τοῖσμου.

— Τὸ πύμα τὸν βοισκὸταν πάντα ἐκεῖ πού τὸ εἶχα ἀφήσει. Ὁ ἀστυνόμος Κάττεν στεκόταν μπροστὰ σ' ἕνα παράθυρο. Ἀνὸ ντέτεκτιβ ψάχνανε τὰ συρτάκια.

— Ὁ Ράνιν ἀκούμπησε τὴν πλάτη του στὴν πόρτα, μὲ τὰ χέρια στῆς τσέπες, κυττάζοντας τὴν πλάτη τοῦ Κάττεν. Ἐκείνος ἐξακολούθησε νὰ κυττάξῃ ἀπ' τὸ παράθυρο. Τέλος, ἔβηκα ἀπὸ δύο-τόλα λεπτὰ μωήνους.

— Ἐχετε τὸ πιστόλι του; — Ὁ Ράνιν προχώρησε καὶ τοῦ-δωσε τὸ ὄλο. Ἐκείνος μύρισε τὴν κάρτη, τ' ἀνοίξε, ἔβγαλε τὸν γειμιστῆρα, ἐξέτασε τὴς σφαῖρες. Ὑστερα τὸ ἐπέστρεψε στὸ Ράνιν.

— Τοῦ φορέσατε χειροπέδες; ρώτησε. — Ὁχι, κύριε ἀστυνόμο.

— Γιατὶ; γαῖνους ὁ Κάττεν. Φορέσατε τοὺς τὴς ἀέσους.

— Ὁ Ράνιν ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ξυγυρὸ χειροπέδες, πῆ τὸν ἕνα ξυγυρὸ καὶ μὴς τὴς πέραςε. Μὰ ἐκείνος μὴ ἐπορεύε, τ' ἀνοίξε καὶ πῆρε τὸ πιστόλι μου.

— Αὐτὸ εἶναι; μὲ ρώτησε. — Ναι.

— Ἐροῖσα μὰ ματιὰ μέσα στὸ σπῆτι. Ἦταν τώρα ἐντελὸς ἀδεανό! Ἀνατρίχιασα ἑλφρά... Τὸ πιστόλι τῆς Μπρίτζετ εἶχε χαθῇ!

— Ὁ Κάντυ ἀνοίξε τὸ ὄλο μου, ἐξέτασε τὴν κάρτη, τὴ μύρισε καὶ τὸ ἐκρυψε ὑστερα στὴν τσέπη του.

— Μὰ τί συμβαίνει; ρώτησα. — Μὴ κάνετε τὸ βλάχα, πρόφε-ρε κρὸς ὁ Κάντυ. Σὰς εἶδαμ νὰ μπαίνετε στὸ σπῆτι τοῦ Τοῖσμου καὶ νὰ ξαναβγαίνετε σὲ λίγο.

— Σοβαρὰ; Καὶ γιὰτὶ δὲ μὲ συλλάβατε;

— Δὲν εἶχαμ τέτοια διαταγή. Τώρα ὅμως ἔχομε.

— Ποιὸς σὰς τὴν ἔδωσε; — Ὁ ἀστυνόμος.

— Τὸ ξέρετε ὁ Χόλντινγκ; — Μὴ βιασίζεσθε πιά στὸ Χόλντινγκ... Σ' αὐτὸ τὸν τόπο, ἡ κατὰστα ἀλλάζει ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα...

— Ὅταν ξαναγυρίσαμ στ' αὐτοκίνητο, ὁ Ράνιν ρώτησε:

— Τὸ δοῦκατε; — Ναι, εἶπε ὁ Κάντυ δίνοντάς μου τὸ πιστόλι του. Ἐχε χρησι-μοποιηθῇ πρόσφατα.

— Θέλετε μῆπως νὰ μοῦ φορτώσετε τοὺς δύο φόνους; εἶπα.

— Δὲ θέλω νὰ σὰς φορτώσω τίποτα, ἀπάντησε ὁ Ράνιν μὲ φωνὴ κορυφαμένη. Σὰς πηγαίνω ἀπλὸς στὸν ἀστυνόμο, πού σὰς γύρισε.

— Σ' ὅλο τὸ δρόμο, σκεπτόμουν. Καὶ κατάλαβα ξαφνικά πὼς κρατοῦσα ἴσως τὸ κλειδὸ τοῦ μυστηρίου! Μὰ λάμψη εἶχε φωτίσει τὸ νοῦ μου... Μὰ δὲν πρόλαβα νὰ χαρῶ τὴν ἀνακάλυψί μου, γιὰτὶ

εἶχαμ φτάσει πιά στὸ σπῆτι τοῦ Τοῖσμου.

— Πᾶστε τὸ Τζάκσον καὶ τ' αὐτοκίνητο καὶ γυρίστε στὴ βιλίτσα, διάταξε ὁ Ράνιν τὸν Κάντυ. Βάστε παντοῦ καὶ φέρετε μου ὅ,τι δοῖτε.

— Ὅταν μείναμε μόνοι, ὁ Ράνιν μὲ ρώτησε:

— Λέτε νάχρ φύγετε τώρα... — Ναι, βέβαια... Μὰ τί συνέβη μὲ τὸ Χόλντινγκ;

— Ὁ Κόρντ συνεννοήθηκε μὲ τὸ δικαστὴ Χάρρισον, καὶ ἔτσι ὁ Χόλντινγκ εἶναι πάλι μὲ τὸ μέρος τοῦ δημάρχου. Δὲν ἔπαυσε πιά ἀντιπρόεδρος. Καὶ σὲς μείνατε ἐξεγέρματος!

— Μὴ σὰς περῶν ἡ ἰδέα, πὼς θὰ μὲ ξεγελάσετε μὲ τὰ δεσμάτα σας! Αὐτὰ δὲν τὰ χάζει ὁ εἰσαγγελεῖς!

— Ὁ Κάντυ χαμῆθηκε καὶ ἔφυγε. Ὁ Ράνιν μωήννε γ' ἀνέβω σ' ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο.

— Πιάστε τὸ τιμὸν, μὴ εἶπε. Θὰ δὴνηστε σὲς.

— Ἐγὼ... ἀπόρησα. Ἐτσι, μὲ τὴς χειροπέδες;

— Τὴς ἐκλειδῶσε καὶ μὴς τὴς ἔβγαλε. Κάθησα στὸ δολάν καὶ ἔκρινος ὀπλά μου. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο παρατήρησα:

— Προσέχτε μὴν κάνετε καμ-μὰ γκάφα! Αὐτὸ τὸ πιστόλι εἶναι τῆς Χ. Κόρντ.

— Ὅα προσέξω, ἀπάντησε ξε-ρά ὁ Ράνιν.

— Μὰ... δὲν καταλαβαίνω! εἶπα. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, φαντά-ζομαι, πού ἕνας κρατούμενός σας ὀδηγεῖ τ' αὐτοκίνητο πού τὸν πηγαίνει στὴ φυλακή, μαζί μ' ἕνα ἀστυνομικό πού καπνίζει ὀπλά του!

— Δὲ σὰς πηγαίνω στὴ φυ-λακή... Ὁ Κάττεν σκέφθηκε πὼς θάχετε τόσο τοιαῦτα τώρα, ὥστε θ' ἀντιπονήτε νὰ φύγετε ἀπ' τὴν πόλιν μας. Ἐγὼ ἐντολή λοι-πὸν νὰ σὰς δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ σκάσετε.

— Εἶχα τόσο σαστίσει, ὥστε δὲ βοήθα ἀμέσως τὴν ἀπάντησά... Ἐπειτα ἔβγαλα τὰ γέλια.

— Ἀλήθεια, μὲ τρεμάσε, ἀ-πάντησα. Μὰ ὅχι τόσο, ὥστε νὰ τὰ παρατήρῃς διὰ καὶ νὰ φύγω... Τὶ ἀκριβῶς σὰς διατάξανε;

— Νὰ κυττάζω ἄλλο, ὅταν θὰ τὸ βάλετε στὰ πόδια. Σὰς τὸ φανερώσα ὅμως, γιὰτὶ εἶχα τὴν ἐντύπωσιν πὼς δὲ θὰ θέλατε νὰ φύγετε.

— Σωστά! Ποτὲ δὲ θὰ δια-κινδύνενα νὰ φάω μὰ σφαῖρα

στὴν πλάτη... Σίγουρα, ἡ ἰδέα αὐτὴ θὰ εἶναι τοῦ Κόρντ. Ἀφοῦ δὲν κατάφερε νὰ μ' ἐξαγοράσῃ μὲ 150.000 δολάρια, προσπάθει τώρα γὰ μὲ βοήθει... Μὰ πὼς ξέρατε ὅτι πῆγα στὸν Τοῖσμου; — Ὁ Κόρντ εἶχε δώσει κά-ποιον νὰ φυλάττῃ τὸ σπῆτι. Αὐτοῦ τοῦ τηλεφώνησε πὼς σὰς εἶδε νὰ μπαίνετε, καὶ ὁ Κόρντ εἰδοποίη-σε ἀμέσως τὸν Κάττεν καὶ τὸν διάταξε νὰ φροντίσῃ νὰ σὰς κα-τηγορήσῃ γιὰ τὴ διαφύλαξη. Τοῦ εἶπε νὰ σὰς φοβερίσῃ, νὰ σὰς κυττάξῃ καὶ νὰ σὰς διαψῇ ὑστε-ρα ἀπ' τὴν πόλιν.

— Ὅταν φτάσαμε ὁμοῦ, δὲ σὰς βοήκαμ πιά ἐκεῖ. Κι' ἀνακαλύ-ψαμ τὸ πύμα τοῦ Τοῖσμου. Ὁ Κάττεν σκέφθηκε τότε πὼς θάταν ἀκόμα καλλίτερο νὰ σὰς κατηγο-ρήσῃ γιὰ φόνον.

— Καὶ δὲν ἐνδιαφέρθηκε κα-θόλου γιὰ τὸν πραγματικὸ δολο-φόνον;

— Ὁ, θὰ φροντίσουμε καὶ γι' αὐτόν, εἶπε ὁ Ράνιν ἀνασηκώ-νοντας τοὺς ὄμους του.

— Μήπως τὸν εἶδε ὁ ἀνθρωπος τοῦ Κόρντ;

— Ὁχι. Φαίνεται πὼς εἶχε γί-νει πιά ὁ φόνος, ὅταν ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι γιὰ νὰ φυλάξῃ.

— Ἐβγάλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ πιστόλι τῆς Μπρίτζετ καὶ τὸ κίτταξε.

— Μ' αὐτὸ ἔγινε ὁ φόνος; ρώτησε.

— Ναι. — Αὐτὴ τὸν σκότωσε; — Ρώτησε καλλίτερο τὴν ἱ-δία. Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

— Δὲν κάνε τέτοιες ἐρωτήσεις στὴ γυναῖκα τοῦ Κόρντ, ὅποιος δὲ θέλει νὰ χάσῃ τὴ θέσι του!

ΠΡΟΣΟΧΗ

Προειδοποίησης του Έπιστ.
'Ινστιτούτου Αισθητικής

ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ

Προς το νυναικείον φύλον

Προειδοποιούμε τις υπερτριχωτικές «Αττίδες» μας ότι ανεύθυνά προσάγει προσόντων σε ασημένιες εντός κομμωτηρίων, μηδενισαν σχέσιν έχοντων με την αισθητική, μετατρέποντας αυτές σε πειραματόζωα ή εντός αμφιθέλων ποιότητας και προελεύσεως αυτοκαταπονημένων κατ'εμφανισμόν 'Ινστιτούτων. Δε έχομεν καταγγείλει ενώπιον του Έθν. χωράτου 'Υπουργού 'Υγιεινής, τσόν προφορικά όσον και έντυπαγράφω δι' άναφοράς, εύροντες πλήρη κατανόησιν, ως και διά του τύπου, τά άποτελέσματα της δραστηριότητος των άνω προσώπων είναι υπερπύργωσιν. Η αισθητική πρέπει να άσκήται όπερ θύνησ έντός των 'Ινστιτούτων Αισθητικής μερικά των οποίων είναι όντως έφάμιλλα των καλλιτέρων εύρωπαϊκών και όχι λάθρα και άνελέγκτα, άκόμη και με τό βαλυσάκι κατ' οίκον.

Είς την Γενικήν Αισθητικήν Προσώπων—Σώματος και είδικά ως προς την Άποτριχώσιν, το 'Ινστιτούτον μας θεωρείται έκ των πρώτων εις τά Βαλκάνια και Μέση Άνατολή, διότι άσκείται άυτόπρωτόν υπό πεπειραμένον διπλωματούχον έπιστήμονος Αισθητικού άπό 20 ετίας, με πλήρη έπιστήμη, εύσυνειδήσια. Η Άποτριχώσις είναι ΡΙ-ΖΙΚΗ 100%. Χωρίς να κάταλείπεται τό έλάχιστον έλχνος και ένεργείται με κατ'απλήσισσαν ταχύτητα, άνώδυνα, ώστε να καθιστάμεθα παντεώς άκαταγώνιστοι. Η πληθώρα των ενόχρων έγγραφων εύχαριστηρίων κατηχητόν (Παν) μίον, Ιατρών και άλλων έπιστημόνων, ως και έξεχουσών προσωπικοτήτων του τόπου μας είναι ό καλύτερος κριτής.

Δεχόμεθα: 9—1.30' και 4.30'—8 μ.μ. 'Ηρακλείτου 6 Κολωνάκι. Τηλ. 612.010. Αί συμβουλαι μας παρέχονται δωρεάν.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 — Αμφιλοχίας 1
*Επανεκάμψε έκ του ταξιδίου της και δέχεται ως και πρότερον 10—12 και 5—7 ως και επί συνεντεύξε. Τηλέφωνον 810.760.

Θέλω και εγώ τέτοιο

*Αποφεύγετε άπομιμήσεις μόνο το ΒΙΟΥ ΜΑΣΤΕΡ γράφει:

VIEW-MASTER

σετε τό πόδι σας έδώ!

Με χαρτί της. Έκανε μισή στοοφή και χάθηκε στό σκοτάδι.

Καθώς πήγαινα προς τη βιλίτσα, είδα τά φώτα ενός άλλου αυτοκινήτου πού έρχονταν.

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε κοντά μου και κατέβηκε ένας άντρας ψηλός κι' αδύνατος.

Στό φως του φεγγαριού, μου φάνηκε άρκετά νέος.

— 'Ο κ. Μπαράντον; μου είπε. Είμαι ό Φόανξ Χέπλ, οεπόττερο του «Ταγνιόροϊον». 'Ο κ. Τούτ μου άνέθεσε να επικοινωνήσω μαζί σας.

— Έλάτε μέσα, απάντησα. Μά πως έξορατε ότι είμαι έδώ; — Τόμαθα άπ' τόν ύπαστινόμο Ράβιν. Τού τηλεφώνησα...

— Έχω κάτι για σας. Και σκεφθήκα πως ήταν καλλίτερο να σας τό φέρω άμέσως.

Μπήκαμε στό σπίτι. Άναψα τά φώτα του λιβινγκ ρούμ.

— Έτοιμάσα δυο ούισκι και κάθισα άντίκρου στό Χέπλ.

— 'Ο δημοσιογράφος ήταν 30 χρονών, με συμπαιθιακή ευσιγνωμία.

— 'Ο κ. Τούτ μου είχε πη για ούίςκι μιά ματιά στό παρελθόν του Χάν, άρχισε. Άναγκάσθηκα λοιπόν κάτι το συνταρακτικό! Πά— τό καταφέρνεται! Πήγα σπίτι του και του ζήτησα συνέντευξη. Δούλεψε την εύκαιρία για να ξάνη δωρεάν οεγλάμα του μαγαζιού του... Τόν έβδαι να σφτιάξη προχώρα ένα μικρό ποτόλασμα άπό απλό, για να μου δείξη τάχα την τέχνη του. Μου τό πρόσφερε... Πάνω σ' αυτό, είχαν μείνει τά δακτυλίδια του άποτυπώματα! Τό πήγα λοιπόν στην Έφ— Μπ— Αι. στό Λός Άντλες. Έξέτασαν τά άποτυπώματα... και να τό άποτέλεσμα!

— 'Ο Χάν λέγεται πραγματικά Τζάκ Μπαράντον. Έφαγε δυο χρόνια φυλακή, τό 1941, για λαθρεμπόριο ναρκωτικών. Πήγε ύστερα στό Μεξικό. Η Έφ— Μπ— Αι τόν έχασε... Τέσσερα χρόνια άργότερα, τόν πιάσανε στό σύνορο, με δυο βαλίτσες γεμάτες ησιώνη. Απτή τη φορά, τού βάλανε όχτώ χρόνια. Όταν βγήκε άπ' τη φυλακή, φάνηκε πως έστρωσε, πως άλλαξε υναλά. Άνοιξε έδώ τη «Σχολή κεραμικής».

— Η Έφ— Μπ— Αι τού έγινε επανειλημμένες εφθόδους, αλλά δε βρήκε τίποτα τό ύποπτο.

— Άπό δω άρχίζει τό ένδιαφέρον για σας... Στη δεύτερη φυλακισί του, ό Χάν γνωρίστηκε με κάποιον Χούαν Τοναγόεζ, λαθρεμπόριο ναρκωτικών κι' αυτόν. Βγήκανε μαζί άπ' τη φυλακή... Ζήτησα άπ' την Έφ— Μπ— Αι μία φωτογραφία αυτού του Τοναγόεζ... Μαντέψτε ποιος είναι:

— 'Ο Κορντέζ! 'Ο Κορντέζ, της «Λέσχης Μουσικεταίω». Πως σας φαίνεται αυτό;

— Τό ξέρουνε, στην Έφ— Μπ— Αι;

— Φυσικά, αλλά δε μπορούν να τού κάνουν τίποτα, άφού δε δίνει άπορρη. Ρίχνουνε κάθε τόσο μιά ματιά στό κέντρο του. Είναι βέβαιον όμως πως έχει σταματήσει την παλιά του δουσία.

— Δεν άπορήσανε πού βόηξε τά λεφτά για ν' άνοίξη τη «Λέσχη»;

— Ναί. Τόν ρωτήσανε και τούς είπε πως συνεταϊόστηκε με κάποιον κεφαλαίου.

— Ποιος είναι ό κεφαλαίος; — 'Ο Κορντιν, δίχως άλλο.

— Δεν παρανεύνησε ή Έφ— Μπ— Αι πού έγκαταστάθηκαν κι' οι δυο στην ίδια πόλη;

— Τους παρακολούθησε κάμποσο καιρό. Μά ό Κορντέζ δεν πατάει ποτέ τό πόδι του στη

«Σχολή κεραμικής», ούτε κι' ό Χάν στη «Λέσχη». Άπό τότε πού έγκαταστάθηκαν έδώ, δε βλέπονται καθόλου.

Πέστε μου, έχετε στό γοαφείο σας κανένα καλό χαρματοκιώτιο;

— 'Ο Χέπλ με κούταξε, σαστισμένος, κι' έγνεψε «ναί». Έβγαλα άπ' τη θήκη τό πιστόλι της Μπρίτλετ και τού τόδωσα.

— Μπορείτε να τό φυλάξετε στό χαρματοκιώτιό σας, ώπου να σας τό ζητήσω;

— Άσφαλώς.

Έξέτασε τό όπλο, μύρισε την κάννη, με κούταξε και ρώτησε:

— Μήπως είναι τό όπλο πού σκοτώσε τόν Τρίσμιτ;

— Ίσως. Προέπει να βεβαιωθεί, Κι' ως τότε, δε θέλω να τό χάσω.

Φύλαξε τό όπλο στην τσέπη του.

— Έχω την έντύπωση πως ξέρετε περισσότερα άπ' όσα μου λέτε, παρατήρησε. Άν μου τά εμπιστευόσαστε δια, θα μπορούσα να σας βοηθήσω πού καλά!

— Δεν είμαι άκόμα έτοιμος. Έγώ συγκεντρώνω διάφορες ένδείξεις, αλλά καμιά άπόδειξη.

— Άκούστε! Άν σας τύχη κάτι, πού υποθέσετε να μιλήσετε;... Θα πάνε τότε χαμένοι όλοι οι κόποι σας...

— Όχι, όχι, μην έπιμένετε. Θα σας τηλεφωνήσω αύριο. Είναι τό μόνο πού μπορώ να κάνω.

— Μή μένετε μονάχος άπόψε! Τό σπίτι αυτό είναι άπομονωμένο. Μπορεί να σας συμβή διδιθήκη, χωρίς να πάρη είδησι κανείς...

— Έλάτε στό διαμέρισμά μου. Θα κοιμηθήτε στόν καναπέ.

— Έύχαριστώ, αλλά δε νομίζω ότι κινδυνεύω. Δεν προκείται να συμβή τίποτα πούν άπό αύριο. Κι' ως τότε, έλπίζω πως θάχω πιά έξασφαλιστή...

— Άνασκήσω τούς όμους του. Έβγαλε και μούδωσε την κάρτα του.

— Να ό άριθμός τηλεφώνου μου, είπε. Άν με χρεασήτε, θάμαι στό σπίτι ως τις 8 τό πρωί.

— Τότερα, θα βρούμε τον στό γοαφείο... Καληνύχτα λοιπόν! Και προσοχή... προσέχετε πολύ!

— Μην άνησυχήτε για μένα. Έχω συνθηήσει στις κακοτοπιές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Στεκόμουν στη βεράντα κούταζα τά μακρινά φώτα της πόλεως κι' άναρωτιόμουν αν δεν θάταν προτιμώτερο να είχα πάει στό σπίτι του Χέπλ... Πραγματικά, αν σκόπευε κάποιος να με ξεζάνη, ή ερημική έκείνη βιλίτσα ήταν ή δεινός για τό σχέδιό του...

Γύρισα και κούταξα τά φωτισμένα παράθυρα της «Σχολής κεραμικής» του Χάν. Είχα άνακαλύψει πιά τό μυστικό των άοιθυμένων σπύριτων. Άλλά αυτό δε με είχε οδηγήσει άκόμα στό δολοφόνο του Σέπευ...

Άποφάσισα επιτέλους να πάω να πλαγιάσω. Δε μπορούσα να επικοινωνήσω τίποτα, πρίν άπό την άλλη μέρα.

Μπήκα στό σπίτι. Έκλεισα καλά τις πόρτες. Έβδαι τά ποτήρια στη θέση τους, δεβαιώθηκα πως δεν έκαίγε άκόμα κανένα τσιγάρο στό τασάκι κι' έτοιμάστηκα να σβήσω τό φως. Την ίδια στιγμή όμως, ένας έλαφρύς θόρυβος μ' έκανε να καταλάβω πως δεν ήμουν μόνος μέσα στό σπίτι!

Έμεινα για ένα λεπτό καρφωμένος στη θέση μου. 'Ο λαμρύς μου είχε στεγνώσει. Σκέφθηκα πως ήμουν άσπλος. 'Ο Ράβιν μου είχε πάρει τό οεβόλβερ μου κι' είχα δώσει στό Χέπλ τό πιστόλι της Μπρίτλετ.

Θυμήθηκα τά λόγια του δημοσιογράφου, τούς φόβους του για την άσφάλειά μου...

Διά Ρευματισμούς 'Αρθρικά 'Ισχυαλγίαν...

...σας συνιστώ ύπευθύνως την συσκευήν:

ΦΙΛΙΠΣ
infraphil

Είς τας άνωτέρω περιπτώσεις ή έφαρμογή της θερμότητος έπιτρέπει την καταπαυσιν του πόνου και εύνοει την θεραπείαν. Η εύεργετική αυτή θερμότης σας παρέχεται με τόν άποτελεσματικώτερον τρόπον άπό την συσκευήν infraphil

Θεραπεία διά της θερμότητος

ΔΡΧ. 350

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ INFRAPHIL ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΦΑΡΜΑ Ε.Ε.

Συμπληρώσατε και άποστείτε μοι τό κάτωδι δελτίον

Πρόν την ΦΙΛΙΠΣ Ε.Ε. Τας Φυλ. 153 ΑΘΗΝΑΙ

Άποστείλατέ μου ΔΩΡΕΑΝ, δυνε μου βεβαιώσας, έμ μέρους μου, τό άναλυτικόν τεύχος διά της συσκευής infraphil.

ΟΝΟΜΑ... ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ...

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης 'Οκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οίκια 'Αγ. 'Αλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Δέχεται Πανεπιστημίου 46, γωνία Χαριλάου Τρικούπη, Τηλέφ. 614.620.

'Ο θόρυβος έρχόταν άπό την κρεβατοκάμαρα. Ήταν ένα τριζιμιό του πατώματος, άπό έλαφρά και προσεχτικά ήματα.

Έδωσα γρήγορα τό ηλεκτρικό. Τό φως του φεγγαριού, πού έμπαινε άπ' τό παράθυρο, με άφινε στό σκοτάδι.

Άφουγκράστηκα, με καρδιοχτύπι. 'Ο θόρυβος άνακουστήθηκε. Ύστερα έτρεξε έλαφρά ή πόρτα.

— Μην κουνιθήτε! Κρατάω πιστόλι! φώναξα.

Και γονάτισα άμέσως. Άντι όμως για τις πιστολιές πού περιμένα, άκούσα μονάχα μιά πνιγμένη φωνίτσα:

— Λιού!..

Ήταν ή φωνή της Μάργκοτ!

Σηκώθηκα κι' άναψα τό φως. Η Μάργκοτ στεκότανε στό κατώφλι, με γουρλωμένα μάτια. Φορούσε ένα διαφανέστατο νυχτικό άπό νάυλον. Ήταν όμορφη, σαν νεράιδα...

— Πως με φόβισα, Λιού!.. μουρμούρισε.

— Έγώ σε φόβισα, ή εσύ έμένα; Λίγο έλειψε να πάθω συγκοπή. Μά τί γυρεύεις έδώ;

— Σανατούρα, Άνησυχούσα για σένα, άγάπη μου. Δεν ήξερα τί να κάνω. Σανατούρα με τ' αυτοκίνητο και περμένα, κοιμμένη στό σκοτάδι. Είδα νάρχεται ή άστυνομία και να ξαναφύγει. Κούωνα έξω. Μπήκα, λοιπόν, για να σε περιμένω. Πλάγιασα και με πήρε ό ύπνος. Τώρα μόλις ξύπνησα, τη στιγμή πού έβδυνες τό φως. Τρόβησα πως πού ήσουν έσύ, αλλά δεν ήμουν σίθι ή σου είπα, αλλά δε σε φώναξα. Σηκώθηκα, γλύστρησα ως την πόρτα και κουνάχτηκα. Έπειτα με κατατρόμαξες, με τη φωνή πού έβγαλες.

— Ήθελε πού κοντά μου και μ' άγκάλιασε άπ' τό λαμύ. Ή έπαρή του κορμιού της έκανε να χτυπήσει ή καρδιά μου σαν σφυρί. Την έσφιξα πάνω μου και τό στόμα μου γύρεψε τό δικό της.

— Ω, άγάτη μου!.. δόγγησε με πάθος.

Χρειάστηκα μεγάλη δύναμη θελήσεως, για να τη σπρώξω μακριά.

— Πήγαινε να πλαγιάσεις, Μάργκοτ, της σύστησα. Θα κούωσεις.

— Ένιωσε πιά τό κεφάλι της και με κούταξε. Είχε στό μάτια της τη γνώριμη έκείνη έκφρασι... Ήταν στό άλήθεια ή ποθητότερη γυναίκα του κόσμου!

— Δεν έχω φόβο να κούώσω, μά θα πλαγιάσω, απάντησε. Έσύ;

— Θαρθώ κι' έγώ. Να κάνω όμως πρώτα ένα ντούς.

— Αλέ μου είπες, Λιού... Τί έγινε; Γιατί ήθελε ή άστυνομία;

Την πήρα στό χείρα και την πήγα στην κρεβατοκάμαρα. Την έβδαι στό κρεβάτι, τη σκέπασα κι' έσφιξα πάνω της. Η όμορφιά της υούζωδε την άνάσα.

— Με διάταξε ό άστυνόμος να φύγω άμέσως άπ' την πόλη, της έξηγήσα. Βρίσκει πως έχω στεινώξει πολύ τό δολοφόνο του Σέπευ.

— Θα φύγης, Λιού!..

— Προέπει. Προηγούμενος όμως, θα βάλω τέλος σε μιά δωμάκη «κομπίνια»... Άναγκάσθη να σημαίνω έκείνα τά φακελλάκια με τά σπύρια!

— Άλήθεια; Για πές μου!..

— Τά άρθριμαμένα σπύρια είναι «κουντόνια» για ναρκωτικό.

— Κουντόνια για ναρκωτικό; Τί θες να πής;

— Είναι πολύ απλό, απάντησα. 'Ο Κορντέζ κι' ό Χάν είναι λαθρεμποροι ναρκωτικών. Η Έφ— Μπ— Αι τούς έξέρι και τούς προσέχει.

Έχουν καταδικαστή δυο φορές και έξωσαν πως, την τρίτη, θα πάνε ισόβια. Συνεταϊοθήκανε λοιπόν κρυφά και σκαρώσανε μιά κομπίνια,

πού τούς φαινόταν σίγουρη. Έγκαταστάθηκαν σε μιά από τις πλουσιότερες πόλεις και, με τη βοήθεια ενός χαρματοδότη, άνοίξαν μιά λέσχη κι' ένα κατόστημα κεραμικής. Δυο δουλιές άπόλυτα νόμιμες και κανονικές. Η Έφ— Μπ— Αι τις εξέτασε, αλλά δε βόηξε τίποτα τό ύποπτο.

— 'Ο Χάν κι' ό Κορντέζ, φαινομενικά, δεν συναντιόνταν, δεν είχαν την παραμικρή σχέση. Κι' όμως συνεργάζονταν στενά: 'Ο πρώτος προμήθευε τό ναρκωτικό κι' ό δεύτερος τούς πελάτες. Άπ' τούς τσούσους πλούσιους πού σύχναζαν στη Λέσχη, όρισμένοι ήταν τοξικομανείς.

— 'Ο Κορντέζ τούς πουλούσε ένα φακελλάκι μ' άρθριμαμένα σπύρια. Πήγαιναν τότε στό Χάν, δίνανε ένα σπύριο, πού τ' άναβαν επί τόπου, και παίρνανε μιά

ποσότητα ναρκωτικού. 'Ο Χάν παρδινε έπειτα τά σπύρια στόν Κορντέζ κι' έπαιον τό μερτικό του άπό τά κέρδη.

— Τό σπίτι του Χάν βρισκότανε στην καταλληλότερη θέση, για τις παραλαβές. Ένα μικρό σκάφος πλούριζε τη νύχτα στην άκροαλία, χωρίς να τό πάρη κανείς είδησι, και ξεφόρτωνε τό «πράμα»... Κάθε πελάτης είχε μιά διαφορετική σειρά άριθμών, κι' έτσι, αν χανόντανε τό φακελλάκι, δε μπορούσε να τό μεταχειριστή άλλος...

— Ένα τέτοιο φακελλάκι λοιπόν έπεσε στό χείρα του Σέπευ. Γι' αυτό τόν σκοτώσανε κι' άναστατώνανε ύστερα τις κάμορές μας.

— Ότε έπαιον ναρκωτικό ό Ζάκ; ρώτησε ή Μάργκοτ.

— Πιθανόν. Πάντως, ήξερε τό σύστημα των σπύριτων. Όταν άνα-

ψα ένα, μπροστά του, παρδ λίγα να προοδθ. Ήξερε πως θα πείσει έτσι μερικά γοαμάρια ναρκωτικού... Άύριο θα τελειώσουν δια. Θα παραδώσω τό φακελλάκι στην Έφ— Μπ— Αι, κι' αυτή ξέρει πιά τί να κάνει.

— Κι' ύστερα θα φύγης; άναστέναξε, σφίγγοντάς μου τό χείρι. Δε θέλω να φύγης, Λιού.

— Μά δε μπορώ να μείνω έδώ. Η δουλειά μου είναι στό Σάν Φραντσίσκο... Γιατί δεν έρχεσαι και συ έκει;

— Δε θα μου τό έπιτρέψει ποτέ ό μπαπάς.

— Ά, φοβάσαι μή τά γαλάσια μαζί του να χάσης την καλοπέρασί σου!... Τελειοπατώνω, θα τά ξαναποίμε. Πάω τώρα να κάνω ένα ντούς. Δε θ' άργήσω.

Πέρασα στό λουτρό, άνοιξα τό ντούς, ύστερα πλησίασα κοντά στη χείσμη πόρτα, με καρδιοχτύπι. Περίμενα μερικά δευτερόλεπτα.

— Έπειτα γύρισα σιγά-σιγά τό πόμολο κι' άνοιξα λίγο την πόρτα, τόσο ώστε να βλέπω ότι γινότανε στην κάρτα.

Η Μάργκοτ είχε σηκωθεί άπ' τό κρεβάτι και στεκόταν κοντά στην καρέλα πού είχα άφίσει τά ρούχα μου. Ένιωχε τις τσέπες μου. Την είδα να βγάλλει τό φακελλάκι με τά σπύρια. Είχε μιά έκφρασι τρομαγμένη κι' άνακουφισμένη μαζί.

— Έκλεισε τό ντούς, έστρώσε την πόρτα και μπήκα στην κάρτα.

Η Μάργκοτ στράφηκε άπότομα, γούρλωσε τά μάτια της κι' έβγαλε μιά μικρή κραυγή.

Διέσχισα τό δωμάτιο, χωρίς να την κούταξω, πλησίασα στό κρεβάτι κι' άνασκήσω τό μαξιλάρι. Κάτω άπ' αυτό, ήταν κρυμμένο ένα σουβλί, με κίτρινη πλαστική λαβή!

★

Μέσα στη βαρειά σιωπή, κούταζα τη Μάργκοτ πού έμενε σαν άπολιθωμένη, με τά μάτια της μεγαλωμένα άπ' τόν τρόμο.

— Δεν περιμένες αυτό τόν άφηνγδιασμό, της είπα. Πίστευες πως θα τά κατάφερες και τρίτη φορά.

Τά χείλη της σάλεψαν, αλλά δε βγήκε κανείς ήχος.

— Έξέτασα τό σουβλί. Ήταν μντερό σαν βελόνα. Άνατριχάσα. Είχα γλυτώσει φτηνά!

— Είμαι καλή ήθοποιός, αλλά δεν ξέρεω να λές ψέμματα, της είπα. Προσπάθησε να με πείσεις πως τά σπύρια άνήκουν στόν Τρίσμιτ.

Και μου είπες πως είχατε φάει μαζί τό προηγούμενο βράδυ. Άλλ' έγώ ήξερα πως ό Τρίσμιτ είχε παει τότε με μιά κανονόγια του κατάρχει κι' ή Μπρίτλετ δοισκότιν έξω άπ' τό σπίτι του. Αυτό τό άδέξιο ψέμμα σου σε προδωσε.

— Τώρα έξηγώ γιατί μου διέθεσες αυτό έδώ τό σπίτι! Έπειδή είναι έρημικό κι' έτσι θα μπορούσες να με δολοφονήσεις με την ησυχία σου, αν γινόμουν ένοχλητικός.

Με κούταξε, με μάτια πού πετούσαν σπύρες.

— Έκρινες αυτό τό σουβλί κάτω άπ' τό μαξιλάρι σου... συνέχισα. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ή δολοφονία του Σέπευ είχε γίνει τόσο επιδέξια και της Τέλλας τόσο άδέξια! Όταν κρατάς έναν άντρα στην άγκαλιά σου, είν εύκολο να χάσης τό χείρι σου κάτω άπ' τό μαξιλάρι, να πάσης τό σουβλί να τόν χτυπήσει στό στήθος... Αυτό τό λογάκι έπαινε να κινής και σε μένα... Ένώ ή Τέλλα στεκόταν όρθια μπροστά σου, κι' έτσι δυσκολευόσουν να τη σκοτώσης... Έλα, λοιπόν, πές κατ! Γιατί σκοτώσες τό Σέπευ;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ!

Δώστε στο σώμα σας την ιδεατή γραμμή

Εξασφηνίστε την ΚΥΤΤΑΡΙΔΙΑ την ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ τό ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ

μέ τόν καταπληκτικό ΓΑΛΛΙΚΟ ΣΠΟΓΓΟ ΤΑΛ

Τό ΤΑΛ είναι πρότον του Γαλλικού οίκου I.F.A. (AVENUE SALVATOR-GOLFE-JUAN A.M. FRANCE)

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΔΙΝΕΤΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ. ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΠΟΘΕΤΕΤΕ ΨΥΧΙΚΑ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΑ

ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΕΣ ΕΠΙΛΕΙΨΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΤΑΛ Η ΚΥΤΤΑΡΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ ΕΞΗΘΑΝΙΣΘΕΙΣΑΝ

ΔΩΡΕΑΝ ΕΠΙΛΕΙΨΕΙΣ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΠΟΓΓΟΥ ΤΑΛ ΕΙΣ ΤΟ SALON DE BEAUTE «RUBIS» ΜΗΚΗΣ 11

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘ. ΔΕΟΛΑΓΕΙΣ ΑΝΤΙΛΕΙΑ

Γ. ΡΟΥΜΠΗΣ ΝΙΚΗΣ 12 ΤΗΛ. 234.976

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

Θα ένδουσιάζουν υιάδε νοικοκυρά

Για πρώτη φορά ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ Η ΑΡΩΜΑΤΙΚΗ ΒΕΝΖΙΝΗ

“ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ,”

Μοναδική! Καταπληκτική!

καθαρίζει, άρωματίζει, δεν άφίνει ίχνη, δεν φθείρε Ρούχα καθαρά, άρωματισμένα, χωρίς καθαριστήριο, σχεδόν δωρεάν.

Πωλείται εις όλα τά Παντοπωλεία & Φαρμακεία

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ “ΑΛΕΞ,” ΚΗΦΙΣΙΟΥ 38, ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥ, ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.417

ΤΟ διαστημόπλοιο «Πάξ Μούντι» των 'Ηνωμένων 'Εθνών, άρχισε να κατεβαίνει. Η ταχύτητά του λιγόστευε όλοένα, ώσπου, στο τέλος, κάθισε ελαφρά πάνω στο έδαφος. Η προσγειώσι ήταν τόσο μαλακή, όπως παρίαζε για το έκατοστό ταξίδι ενός διαστημοπλοίου, που το κυβερνούσε ένα έμπειρο πλήρωμα.

Τό πλήρωμα αυτό, τό άποτελούσαν οι πρώτοι άνθρωποι, που είχαν ριφκινδυνέψει μακρύτερα απ' τη Σελήνη κι' είχαν φτάσει τώρα στον 'Αρη. 'Ο συνταγματάρχης Μάξιμ Κρένιν, ό διευθυντής της άποστολής και πιλότος του «Πάξ-Μούντι», είχε κάνει τέσσερες φορές τη διαδρομή Γη-Σελήνη. Τό ίδιο κι' ό ταγματάρχης 'Ορας Τράς, ό μηχανικός. Αυτοί οι δυο δέν ήταν μόνο ένα ζωντανό παράδειγμα της ρωσσοαμερικανικής τεχνικής συνεργασίας, αλλά και στενοί προσωπικοί φίλοι.

Τά άλλα τρία μέλη της άποστολής — ό Βρετανός καθηγητής Μπέριναρ Τόμπσον, ό Γάλλος καθηγητής 'Υβ Φροντενέκ κι' ό Κινέζος δόκτωρ Τσάν Σή — είχαν κι' αυτοί άρκετη πείρα στο ταξίδιό του Διαστήματος.

Τώρα βρίσκονταν όλοι μέσα στη μακρότατη καμπίνα από «τιτάνιο», που φιγουράριζε σαν περίεργο μνημείο στη μέση της ίσημερινης έρημου του 'Αρη.

Έπί πολλές δεκαετίες, οι άστρονόμοι της Γης βεβαίωναν πως ή ζωή ήταν αδύνατη στον 'Αρη. Τόν θεωρούσαν σαν ένα πλανήτη σχεδόν δίχως όξυγόνο, νερό ή θερμότητα. Κι' υποστήριζαν, ότι οι περιφημες «διώρυγες» του δέν ήταν παρὰ σειρές από γεωλογικές ρωγμές.

Αυτό περίπου πίστευαν και τά μέλη της άποστολής των 'Ηνωμένων 'Εθνών, πριν να φθάσουν στον πλανήτη. Πριν όμως άκούμα απ' την προσγειώσι τους κι' ενώ έκαναν γύρους σε ύψος 100 χιλιομέτρων, μπόρεσαν να διακρίνουν πως οι διώρυγες ύπήρχαν πραγματικά και πως ή ατμόσφαιρα περιείχε άρκετό όξυγόνο για τη διατήρησι της ζωής.

Όταν κατέβηκαν ύστερα χαμηλότερα, κάναμε μία καταπληκτική ανακάλυψι: Έίδαν δέκα τεράστιες πυραμίδες, στήμενες σε μεγάλες άποστάσεις μεταξύ τους, στις γυμνές και έρημες πεδιάδες του πλανήτη. Και στεύσανε ν' ανακοινώσουν με τόν ασύρματο τη συνταρακτική αυτή είδησι στη Γη, πριν πρόσγειωθούν στον 'Αρη.

Η παρουσία αυτών των πυραμίδων, που ήταν ασφαλές σχεδιασμένες και χτισμένες από πλάσματα με αντίληψι και νοημοσύνη, λιγότευε αίσθητά τό καταθλιπτικό συναίσθημα της μοναξιάς, που νοιώθανε οι πέντε έξερευνηταί σ' όλο τό μεγάλο ταξίδι τους. Τους φαινότανε τώρα σαν να περίμενε ό 'Αρης τό «Πάξ Μούντι» και να τό καλωσώριζε με τις πυραμίδες του.

Η κοντινότερη απ' αυτές άπείχε περί τό 3 χιλιόμετρα απ' τό διαστημόπλοιο, ύψωνοντας τη μαύρη και συμμετρική σιλουέττα της πάνω από την έρημο.

Ό συνταγματάρχης Κρένιν της έρριξε μία γρήγορη ματιά, καθώς έβγαине απ' τό θαλαμίσκο κι' άρχιζε να κατεβαίνει τη σκάλα από ναύλον.

Η ιστορική στιγμή είχε σημαίνει: 'Ο πρώτος άνθρωπος της Γης πάτησε τό πόδι του στην άμμο του 'Αρη!

Έπειτα κατέβηκαν ό Τράς και οι υπόλοιποι.

— Κύριοι, είπε ό Κρένιν, πρέπει να μεταδώσουμε στη Γη μία

ΟΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΤΟΥ ΑΡΗ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

έπίσημη άναγγελία του μεγάλου γεγονότος. Νομίζω πως ή γαλλική γλώσσα είναι ή πιο κατάλληλη. Κι' επειδή εγώ δέν τά πολυκαταφέρνω σ' αυτήν...

Ό καθηγητής Φροντενέκ χαμογέλασε και παρατήρησε:

— Οι πυραμίδες αυτές είναι πιθανώτατα λείψανα ενός πολιτισμού, που ήταν ήδη αρχαίος, όταν οι άνθρωποι της Γης έζυσαν ακόμα στις σπηλιές και στα δάση. Μεταξύ μας, ό δόκτωρ Σή αντιπροσωπεύει ένα απ' τους παλαιότερους πολιτισμούς της Γης. Πιστεύω, λοιπόν, πως είναι ό πιο ένδειγμένος για να πάρη τό μικρόφωνο.

Ό Κινέζος ύποκλήθηκε και μίλησε ύστερα με συντομία για τό κοσμοϊστορικό γεγονός. Μία μικρή φορητή συσκευή, που κρατούσε ό Κρόνιν, μαγνητοφώνουσε τά λόγια του και τά μετέδιδε σ' έκατομύρια άκροατάς, στη μακρινή Γη.

Ενώ μιλούσε ακόμα ό Κινέζος, ό Τράς ξιανέβηκε στο διαστημόπλοιο κι' έβγαλε από ένα άνοιγμα τόν ελαφρό ηλεκτρικό γερανό. Έπειτα, αυτός κι' ό Φροντενέκ άρχισαν να κατεβαίνουν τά εξορτήματα του μονότροχου και έξαθέσιου οχήματος, με τό όποιο θα κυκλοφορούσαν στην επιφάνεια του 'Αρη. Σε λίγο, τά είχαν συναρμολογήσει.

Ό Τόμπσον σκίασε τά μάτια του με τά χέρια του και κύττα-

ξε την τεράστια μαύρη πυραμίδα. — Δέν τρώμε κάτι, πριν ξεκινήσουμε για την έξερεύνησι; πρότεινε.

— Θα πάρουμε μαζί μας κάτι πρόχειρο, έξήγησε ό Κρένιν. Μπορούμε να φάμε στην πυραμίδα... 'Η Γη θ' ανυπομονή για την πρώτη περιγραφή μας. Οι κινηματογραφικές μηχανές και οι πομποί τηλεοράσεως είναι έτοιμοι, εγκατεστημένοι στο μονότροχο. Έχετε καθένας σας τούς ραδιοφωνικούς πομπούς και τά μαγνητόφωνα σας; 'Ηραία... 'Ο Φροντενέκ θα μείνη εδώ, για να φυλάη τό διαστημόπλοιο.

Τά υπόλοιπα μέλη της άποστολής ανέβηκαν στο όχημα κι' ό Τράς έπιασε τό μοχλό οδηγησης.

Όσο πλησίαζανε στη βάση της μεγάλης πυραμίδας, τόσο αύξανε ή ανυπομονησία τους.

Τό μαύρο οικόδομημα, όχι μόνο κυριαρχούσε στο τοπίο, αλλά και φαινόταν από ότάνη ως τό ζενιθ του ούρανού. Φαινόταν φτιαγμένο από ένα είδος μαύρου βασάλτη. 'Η κάθε πέτρα του, καιτοι φαγμένη απ' την πολυκαιρία και τις καιρικές μεταβολές, είχε τέλει γεωμετρικό σχήμα.

Στό κέντρο κάθε μεγάλου σκαλοπατιού, ύπήρχε μία γυαλιστερή άσπρη πλάκα, με χρυσές, κόκκινες, πράσινες και άσημένιες ραβδώσεις, μ' ένα ιριδισμό κρυστάλλινου καθρέφτη. 'Η πρώτη απ' τις

πλάκες αυτές, καθώς και τό αντίστοιχο μαύρο σκαλοπάτι, είχαν μισοσκαλιστή απ' την κόκκινη άμμο του 'Αρη.

Οι τέσσερες άντρες κατέβηκαν απ' τό μονότροχο όχημα και πήγαν πού κοντά. Ξαφνικά, ή πλάκα του δεύτερου σκαλοπατιού άνοιξε άθόρυβα προς τά μέσα, άφίνοντας να φανή μία άπαλά φωτισμένη διαδασί. Μία μακρεία κι' ελαφρεία μεταλλική άνεμόσκαλα ξεπρόβαλε από κει και κατέδεξε ως τό έδαφος, δίχως τόν παραμικρό θόρυβο. 'Η άκρη της σταμάτησε ακριβώς μπροστά στα πόδια του Κρένιν.

— Διάβολε! μουρμούρισε ό Τόμπσον βραχνά. Τί είν' αυτό πάλι;

Ό Τράς ήταν ό πρώτος που συνήλθε απ' την έκπληξι. — Λειτουργεί με φωτοηλεκτρικό μηχανισμό, ή με τούς ήχητικούς κραδασμούς, είπε.

— Τί θα κάνουμε τώρα; ρώτησε ό συνταγματάρχης. Θα δειχτούμε την «πρόκλησι»;

— Μπορεί νάναι κομμία παγίδα... παρατήρησε δύσπιστα ό Τράς.

Ό Κρένιν ζάρωσε τά φρύδια του.

— Δέν ύπήρχε λόγος να ύποβληθώ σε τόσο κόπο, για να μάς παγιδέψουν. Μπορούσαν, αν θέλανε, να μάς ξεκάνουν ευθός άμέσως, με άλλους τρόπους, άποτελεσματικώτερους και πιο οικονομικούς... Λοιπόν, οι δυο από μάς θα μπουνε στην πυραμίδα κι' οι άλλοι δυο θα μείνουν εδώ.

— Να ρίξουμε κλήρο, πρότεινε ό Τράς.

Έβγαλε τέσσερα παγιάρα απ' τό πακέτο του. Έκοψε τά φιλτρα απ' τά δυο. Τάκρυψε όλα ύπώ απ' την πλάτη του κι' ύστερα παρουσίασε τις τέσσερες άκρες τους, που φαίνονταν όλες όμοιες.

— Σ' όποιους τύχουν τά πιο κοντά παγιάρα, θα μείνουν εδώ, είπε.

Ό Κρένιν πήρε πρώτος: Ένα παγιάρο μακρύ, όλοκλήρο. 'Ο Τόμπσον κι' ό Σή πήραν δυο κοντά. — Θ' άνεβούμε λοιπόν ό Τράς κι' εγώ, είπε ό Κρόνιν. Θα λείψουμε μία ώρα τό πολύ. Δέ θα μεταχειριστούμε τούς ραδιοπαπούς μας, παρά μόνο σε έσχάτη ανάγκη.

★

Οι έσωτερικοί τοίχοι της πυραμίδας ήταν ντυμένοι με τό ίδιο «μαρμαρο» της πλάκας της εισόδου και φωσφορίζανε μ' ένα ευχάριστο κι' αναπαιτικό πράσινο φως.

Ό διάδρομος έκτεινόταν ολόγισια, κατηφορίζοντας ελαφρά, σά να οδηγούσε στο κέντρο της βάσεως της πυραμίδας.

Στην αρχή, οι δυο άντρες προχωρούσαν άργά και σιωπηλά, σά να φοβόνταν κάθε στιγμή πως θ' άνοιγε μπροστά τους μία καταπκτή για να τούς καταπιή... Σε λίγο, γύρισαν και κτύπησαν πίσω τους. 'Η είσοδος φαινόταν σαν ένα μακρινό φωτεινό τετραγώνάκι.

Ξαφνικά, ό Τράς άρπαξε απ' τό μπράτσο τό συντρόφο του και τουδείξε τόν αντικρινό τοίχο. Μία μαύρη πλάκα βρισκόταν πάνω σ' αυτόν. Και στην πλάκα ήταν χαραγμένη μία συμβολική αναπαράστασι του ήλιακού συστήματος, με όλους τούς πλανήτες του. Στη θέση του τρίτου πλανήτη — της Γης — έλαμπε ένα μεγάλο πράσινο πετράδι, ενώ ένα πετράδι κόκκινο παρίστανε τόν τέταρτο πλανήτη — τόν 'Αρη.

Οι δυο άντρες έμειναν για λίγα λεπτά σαν ύπνωτισμένοι, κυτάζοντας τό διάγραμμα εκείνο.

— Μη χασομεράμε! είπε επιτέλους ό Τράς. Μας μένουν μόνο τρία τέταρτα.

Μερικά βήματα πιο πέρα, άντίκρυσαν κι' άλλη τέτοια μαύρη πλάκα. Σ' αυτήν ήταν χαραγμένα τά σύμβολα των άτόμων του ύδρογόνου, του όξυγόνου και του άνθρακος. Στην τρίτη πλάκα άπεικονίζονταν ή χημική σύστασι ενός μορίου πρωτεΐνης, και στην έπομένη ή μοριακή σύνθεσι του εντεροεπιμπανοκυκλικού όξέος, της χημικής ουσίας που είναι τό κλειδί της ζωής.

Τέλος, δυο παράλληλες πλάκες, δεξιά κι' άριστερά απ' τό διάδρομο, παρουσιάζανε, με θαυμαστή ανατομική ακρίβεια, δυο ανθρώπινα όντα — έναν άντρα και μία γυναίκα, αλλά έντελώς άτρίχους.

— Όποτε λοιπόν... ό άνθρωπος δέν είναι άποκλειστικό δημιούργημα της Γης! φώναξε ό Κρένιν. Σε μία στροφή του διαδρόμου άντίκρυσαν ξαφνικά μία τεράστια αίθουσα, φωτισμένη με τό ίδιο διαχυτό πράσινο φως. Όταν προχώρησαν μέσα σ' αυτήν, τούς φάνηκε πως βρίσκονταν στο ρυθό κάποιου μεγάλου ύπογειου όκεανού.

Όταν έφτασαν στο σημείο εκείνο οι δυο έξερευνητές, άκούστηκε μία φωνή που έλεγε: «Οι πεθαμένοι του τέταρτου πλανήτη καλωσορίζουν τούς ζωντανούς του τρίτου. Τό ξεράμε πως θαρήτε μία μέρα, σας περιμένουμε. Κι' είχαμε προετοιμάσει για σας αυτό τό χαίρεταισμο. Θα τόν άκούσετε, έπειτα από έκατοντάδες αιώνας.

»Μά τά λόγια μας αυτά δέν πρέπει να μείνουν για σας σαν ή ήχώ κάποιων μακρινών φωνημάτων, αλλά να γίνουν ό δεσμός που ένώνει άχώριστα τόν τρίτο και τόν τέταρτο πλανήτη.

»Στις πυραμίδες, που φτιάξα-

με, σας άφίσαμε τό μόνο δυνατό δώρο μας: την ιστορία του γένους μας. Κάποτε, έμεις οι κάτοικοι του τέταρτου πλανήτη ζούσαμε σ' ένα καταπράσινο και θερμό κόσμο. Ήμαστε πλούσιοι, δυνατοί, ευτυχισμένοι. Είχαμε τιθασέψει για τις ανάγκες μας την άνεξάντλητη ενέργεια του 'Ηλιου και των στοιχείων της Φύσεως. Είχαμε έμδαθύνει ακόμη και σά μυστικά της ζωής κι' είχαμε κατακτήσει την άθανασία... Βλέπετε όμως τί άπόμεινε απ' τό μεγαλείο μας: μία γυμνή έρημος κι' οι πυραμίδες, που διασώζουν τη μνήμη μας!

»Ναι, κατακτήσαμε την άθανασία. Άλλά τό πληρώσαμε πολύ ακριβά, γιατί στο τέλος γίναμε σχεδόν όλοι στείροι!

»Είχαμε στη διάθεσί μας άπειριόστες φυσικές δυνάμεις. Άλλά ή ψυχική και πνευματική μας δύναμι δέν ήταν όση έπρεπε. Και, μαλάνοντας πάνω στις φιλοσοφικές θεωρίες μας, καταλήξαμε να καταστρέψουμε τό γένος μας και τόν πλανήτη μας!

»Όσοστο, πριν θαούν όλα, και σε μία σύντομη περίοδο, που λογικευθήκαμε, μαζέψαμε τούς λίγους νέους και γονιμούς ανθρώπους, που μάς άπομένανε. Φτιάσαμε μεταφορικά μέσα, ικανά να φθάσουν από ένα σ' άλλο πλανήτη. Και μ' αυτά στείλαμε στο δικό σας κόσμο ό,τι είχαμε πολυτιμώτερο: τά παιδιά μας. Προηγούμενος όμως φροντίσαμε να άπαλλάξουμε τό νού τους απ' τη σοφία, που στάθηκε ή δική μας καταστροφή.

»Τ' άφίσαμε σά τά δάση του τρίτου πλανήτη, για να γνωρίσουν όλες τις περιπέτειες μιας καινούργιας πνευματικής και φυσικής αναπτύξεως, σ' ένα κόσμο νέο και άμολυντο.

»Εσείς, που μάς άκούτε τώρα, είσαστε οι άπόγονοί τους κι' οι δικοί μας!

»Εύχόμαστε να παραλάβετε αυτόν, τόν τέταρτο πλανήτη, και ένώνοντας όλοι την επιδεξιότητα και την ενεργητικότητά σας, να

άποκαταστήσετε την πράσινη γονιμότητα που ύπήρχε άλλοτε σ' αυτόν. Είσαστε τά παιδιά μας και τό μέλλον μας... Καλώς ήρθατε στο σπίτι σας!».

Η φωνή σάπασε. Οι δυο άντρες κυτάχτηκαν. Γονάτισαν ύστερα, σά να βρίσκονταν σε ναό και ν' άκούγε κάποιος τις προσευχές τους και τις ήσυχες εύχαριστίες τους στο Θεό...

★

Είχαν περάσει δέκα λεπτά παραπάνω απ' την ώρισμένη ώρα, όταν ό Κρένιν κι' ό Τράς βγήκαν απ' την πυραμίδα. 'Ο δόκτωρ Σή κι' ό καθηγητής Τόμπσον ήταν έτοιμοι να τούς κατακλύσουν με έρωτήσεις. Όταν όμως είδαν την έκφρασι της φλογισμένης τους, σάπασαν κι' αυτοί...

Βρήκαμε την άπάντησι... πρόφερε επιτέλους ό Τράς. Είναι ή σειρά σας τώρα. Πηγαίνετε μέσα, να ή μάθετε καί σας.

— Δέν ύπάρχει κίνδυνος; ρώτησε ό Τόμπσον.

— Άπολύτως κανείς, βεβαίως, σε ό Κρένιν.

Ό Τόμπσον κι' ό Σή μπήκαν στην πυραμίδα.

— Μά πως καταλάβατε σεις τί έλεγε ή φωνή; ρώτησε ό Τράς τόν Κρένιν. Άφου μιλούσε αγγλικά...

— Όχι, μιλούσε ρωσικά.

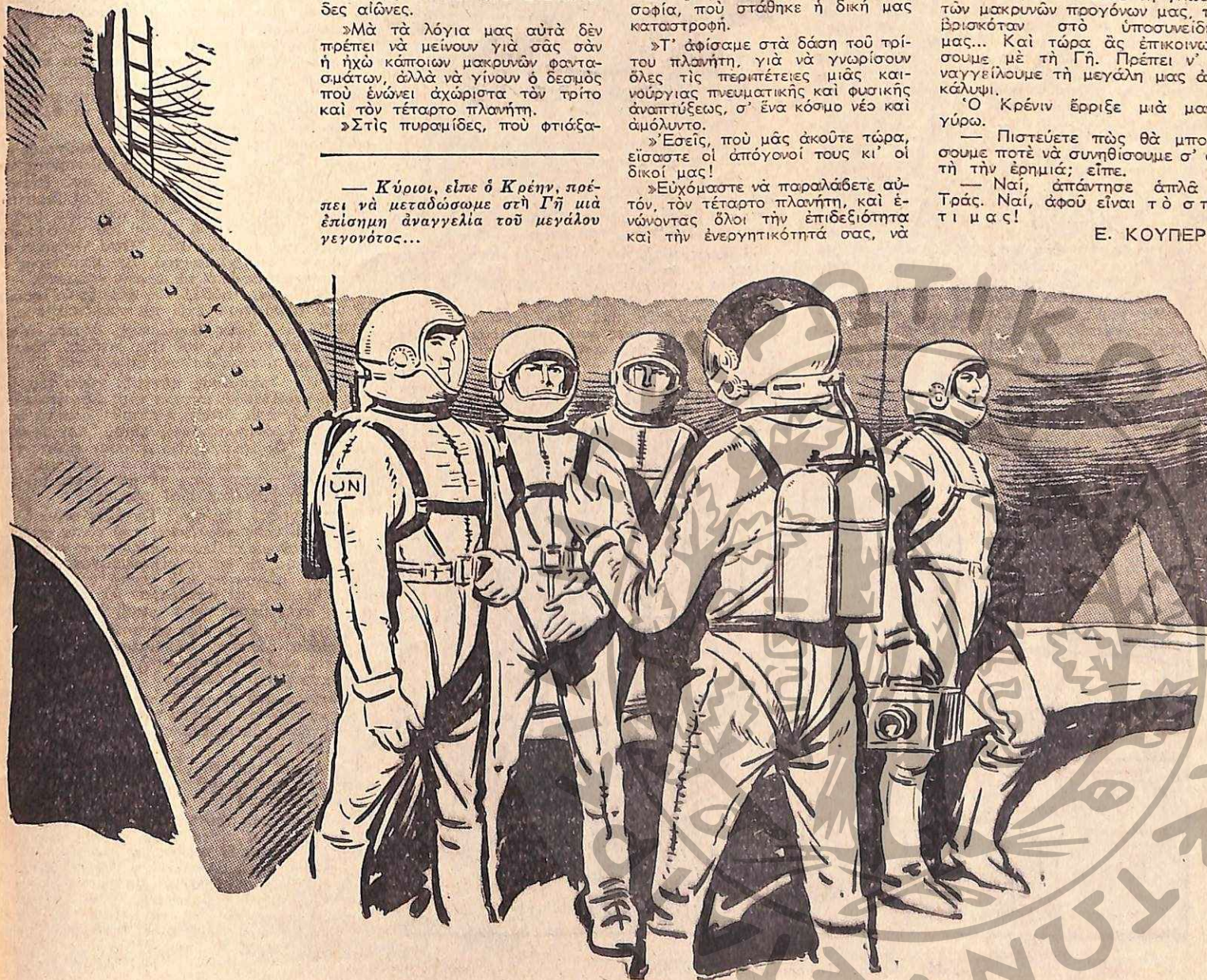
Ό Τράς σκέφθηκε ένα λεπτό. — Ότε ρωσικά ούτε αγγλικά, είπε ύστερα. Μιλούσε τη γλώσσα των μακρινών προγόνων μας, που βρισκόταν στο ύποσυνείδητό μας... Και τώρα άς επικοινωνήσουμε με τη Γη. Πρέπει ν' αναγγείλουμε τη μεγάλη μας ανακάλυψι.

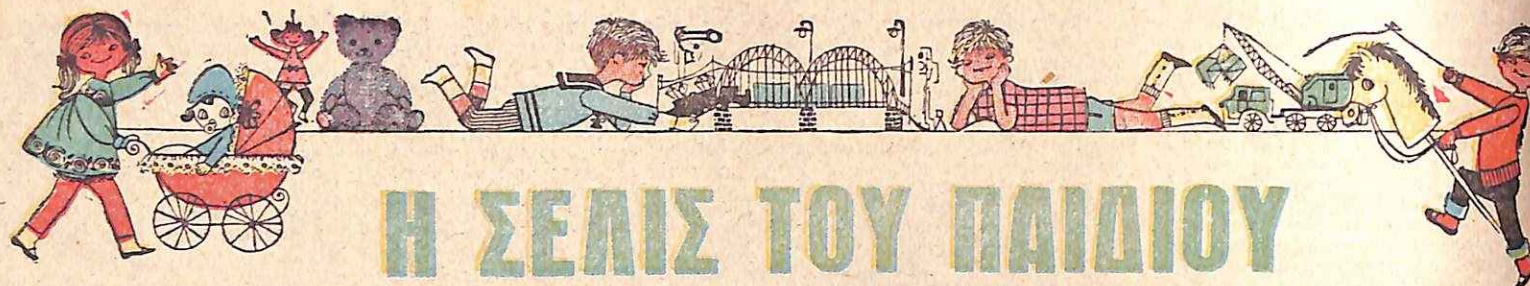
Ό Κρένιν έρριξε μία ματιά γύρω.

— Πιστεύετε πως θα μπουρέσουμε ποτέ να συνηθίσουμε σ' αυτή την έρημιά; είπε.

— Ναι, άπάντησε απλά ό Τράς. Ναί, άφού είναι τό σπίτι μας!

Ε. ΚΟΥΠΕΡ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΟΥΔΑΣ

ΤΟΝ καιρό, που ο 'Ιησούς ήταν πέντε χρόνων, έβγαίνει και καθόταν σαν ήσυχο και καλό παιδάκι, μπροστά στο ξυλουργείο του πατέρα του. Από εκεί παρακολουθούσε με προσοχή τον αντίκτυπο κανατά, που έπλαθε κανάτια και σταμνιά με τον πηλό.

Ο κανατάς ήταν άνθρωπος κακός. Τά παιδιά της γειτονιάς δεν τολμούσαν να τον πλησιάσουν, ούτε να του ζητήσουν τίποτα. Ο 'Ιησούς όμως δεν είχε χρειαστεί ποτέ να του ζητήσει κάτι. Ο κανατάς, λοιπόν, βλέποντάς τον να κάθεται ήσυχα και να παρακολουθεί την τέχνη του, τον συμπάθησε. Πήγε μία μέρα κοντά του και του δώσε μολικό πηλό, για να φτιάξει ό,τι του άρεσε. Έτσι, ο 'Ιησούς καθόταν από τότε στο κατώφλι του κανατά κι έπλαθε όμορφα πουλάκια.

Σ' ένα γειτονικό σπίτι κατοικούσε κι ο μικρός 'Ιούδας. Ήταν πολύ άσχημο παιδί. Είχε κόκκινα μαλλιά κι ένα πρόσωπο γεμάτο γρατσουνιές και μελανά σημάδια απ' τους καυγάδες του με τα παλιόπαιδα της γειτονιάς. Εκείνη όμως τη μέρα δε μάλωνε, αλλά έπαιζε μ' ένα κομμάτι πηλό, που του τον είχε δώσει ο 'Ιησούς. Ο 'Ιούδας ούτε να παρουσιάσει δεν τολμούσε στον κανατά. Γιατί αυτός τον κατηγορούσε πως πετούσε πέτρες και έπαιζε τα κανάτια του.

Τά δυο παιδιά, λοιπόν, καθόντουσαν κι έφτιαχναν τα χωματένια πουλιά τους, που είχαν κοντή ούρα και φτερά, που δεν πολυφαίνονταν. Στο τέλος, τ' αράδιαζαν όρθια γύρω τους, μ' ένα κομμάτι χοντρό πηλό στη βάση τους. Τά πουλάκια, όμως, που έπλαθαν τά δυο παιδιά, δεν ήταν όμοια. Τού 'Ιούδα ήταν κακοφτιαγμένα κι' όλο έπεφταν. Τά σκληρά δάχτυλά του δεν κατάφεραν να τ'ά πλάσουν καλά. Έτσι, έριχνε κρυφές ματιές ζηλειας στα καλοφτιασμένα πουλάκια του 'Ιησού.

Κάθε φορά, που τελείωνε ένα πουλάκι ο 'Ιησούς, πετούσε από τη χαρά του. Τό τελευταίο του φαινόταν ωραιότερο από τ' άλλα. Και τ'ά κύταζε όλα με αγάπη και θαυμασμό. Μία στιγμή πέρασε από εκεί ο νεροκουβαλιτής, σκυφτός απ' τ'ό βαρύ άσκι του. Και

Ο μικρός 'Ιησούς καθόταν στο κατώφλι κι έπλαθε όμορφα πουλάκια...

πίσω του ήρθε ο μανάβης. Στη ράχη του γαϊδάρου του κρέμονταν δυο αδειανά κοφίνια.

Ο νεροκουβαλιτής χάρωσε με τ'ό χέρι του τις χρυσές μπούκλες του 'Ιησού και τον ρώτησε για τ'ά πουλάκια του. Εκείνος τ'ά πάντησε πως είχαν όλα όνοματά, πως ήξεραν να κελαϊδούν, πως είχαν έρθει από μακρινά μέρη και πως του διηγόντουσαν διάφορες ιστορίες, που μονάχα αυτά κι' εκείνος τις ήξεραν.

Ο 'Ιησούς μιλούσε τόσο όμορφα, που ο νεροκουβαλιτής κι' ο μανάβης ξεχάσαν για

πολλή ώρα τη δουλειά τους. Μά, καθώς απομακρύνονταν, ο 'Ιησούς τούς έδειξε τ'ό μικρό 'Ιούδα και τούς είπε:

— Κυττάχτε τί ώραία πουλάκια, που φτιάχνει ο 'Ιούδας!

Ο μανάβης σταμάτησε τ'ό γαϊδάρο του και ρώτησε τον 'Ιούδα, με καλωσύνη, αν τ'ά δικά του πουλάκια είχαν κι' αυτά όνοματά κι' αν κελαϊδούσαν. Μά ο 'Ιούδας δεν ήξερε τί ν' αποκρίθη. Καθόταν αμίλητος, κατσοφιασμένος κι' ούτε σήκανε καν τ'ά μάτια του. Θυμωμένος τότε ο μανάβης, έδωσε μιά κλωστή σ' ένα άπλο τ'ά πουλιά του κι' έφυγε.

Τό απομεινέρο πέρασε κι' ο ήλιος ήταν τόσο χαμηλά στον ορίζοντα, που τ'ό τριανταφυλλένιο του φώς, σαν ανακατεμένο με αίμα, χυνόταν στο στενό δρομάκι κι' έντυνε ό,τι αγύριζε. Τά κανάτια και τ'ά σταμνιά του κανατά πήραν τ'ό χρώμα του, καθώς κι' ή σανίδα, που έτριζε κάτω απ' τ'ό πριόνι του ξυλουργού 'Ιωσήφ, ακόμη και τ'ό άσπρο πέπλο, που στόλιζε τ'ό πρόσωπο της Παρθένου Μαρίας. Μά ο ήλιος έλαμπε περισσότερο στις μικρές λακκούβες του νερού, άνομεα στις πέτρες, που μ' αυτές ήταν στρωμένος ο δρόμος. Άξαφνα, ο 'Ιησούς βύθισε τ'ό χέρι του σε μιά λακκούβα, που ήταν κοντά του. Τού είχε έρθει ή ιδέα να βάψει τ'ά πουλιά του μ' αυτή την άσπραφερή λάμψη, που έδινε τόσο ώραία χρώματα στο νερό.

Έπαιρνε έτσι τ'ό νερό με τ'ή χούφτα του και ράντιζε μ' αυτό τ'ά πηλινά πουλάκια, που φάνταζαν άμέσως από τ'ό κεφάλι ως τ'ά πόδια με διάφορους χρωματισμούς.

Ο 'Ιούδας, που κάθε τόσο κρυφοκύτταζε τον 'Ιησού, ξεφώνισε με θαυμασμό, βλέποντάς τον να τ'ά ζωγραφίζει με τον ήλιο, που έπαιρνε από τις λακκούβες του νερού. Και βιάστηκε να βυθιστεί κι' αυτός τ'ό χέρι του μέσα στο ήλιολουστο νερό. Μά ο ήλιος του γλιστρούσε άνομεα απ' τ'ά δάχτυλα. Όσο γρήγορα κι' αν κουνούσε τ'ά χέρια του, δεν κατάφερε να κρατήσει κανένα από τ'ά ώραία χρώματα.

Περιμενε, 'Ιούδα! τ'ό φώναζε ο 'Ιησούς. Θά σου χρωματίσω εγώ τ'ά πουλάκια σου. Ο 'Ιούδας, όμως, θυμωμένος, άρχισε να ποδοπατά τ'ά πουλιά, που είχε φτιάξει. Έπειτα πάτησε και μερικά απ' τ'ά πουλιά του 'Ιησού.

Εκείνος, λυπημένος, κύτταζε γύρω του, μήπως δ'ή πουθενά τ'ή μητέρα του. Δεν ήτανε μακριά... Μά, πριν φτάσει ή Μαρία, όλα τ'ά πουλάκια θά γινόντουσαν κομμάτια. Άρχισε τότε να κλαίει. Ο 'Ιούδας είχε σπάσει κιόλας τ'ά σ'ερα πουλάκια. Δεν έμεναν πιά παρά τρία. Κι' ο 'Ιησούς χτύπησε τότε τ'ά χέρια του σ'ά νά-θελε να τ'ά ξυπνήσει. Και φώναξε:

— Έμπρός! Πετάρτε! Πετάρτε ψηλά όλα! Τότε τ'ά τρία πουλάκια, που είχαν άπομεινέ, άρχισαν να σαιεύουν τ'ά φτερά τους. Δεν ήταν, βέβαια, αν θά τούς βοηθούσαν να πετάρουν. Μά, ριχνοντας μιά ματιά στον 'Ιησού, πήραν θάρρος και κατάφεραν να φτάσουν π'ό τ'ά τ'ά στην άκρη των κεραμιδιών.

Ο 'Ιούδας, όταν είδε τ'ά πουλιά του 'Ιησού να πετάνε, έσπασε σε κλάμματα. Άρχισε, μάλιστα, να τραβά τ'ά μαλλιά του και, ξαφνικά, ρίχτηκε στα πόδια του 'Ιησού.

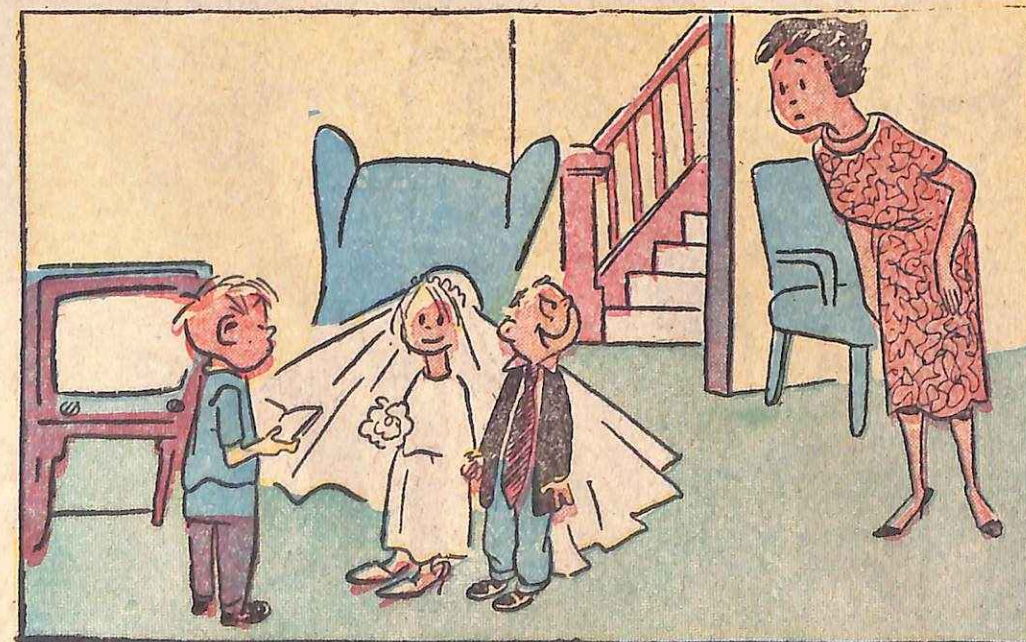
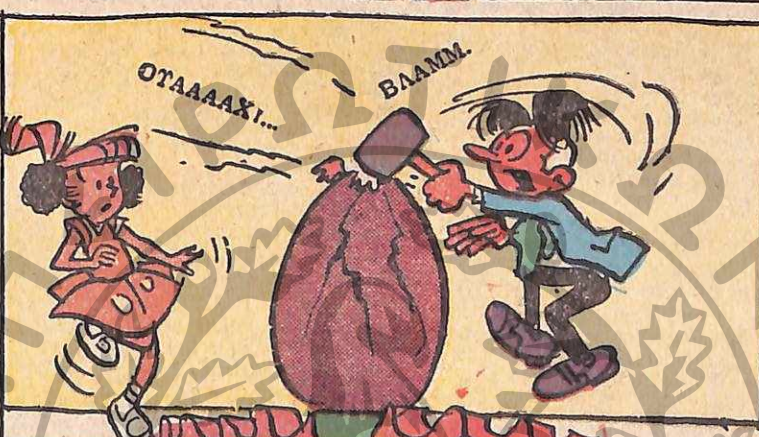
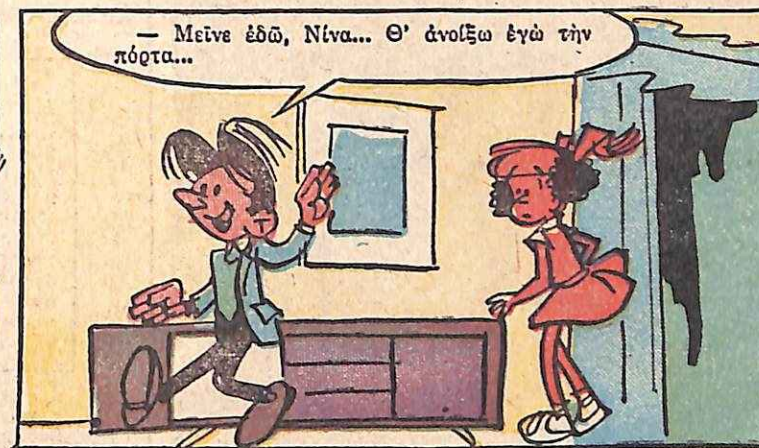
Κυλιόταν στο χώμα σ'ά σκύλος, φιλούσε τ'ά πόδια του 'Ιησού και τον παρακαλούσε να τον ποδοπατήσει, όπως εκείνος είχε ποδοπατήσει τ'ά πουλιά του.

— Η Μαρία, που τ'ά είχε δ'ή όλα, πλησίασε σ'ά παιδιά, πήρε στην άγκαλιά της τ'ό μικρό 'Ιούδα και τον χάρωσε.

— Παιδί μου, τού είπε, δεν καταλαβαίνεις, ό,τι κύτταξες να κάνεις κάτι, που κανένα ανθρωπινό πλάσμα δε μπορεί να καταφέρει; Μην επιχειρήσεις ποτέ άλλοτε ένα τέτοιο πράγμα, αν δε θέλεις να γίνεις ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος. Μπορείς έσυ να παραβγής με 'Εκείνον, που ζωγραφίζει με τ'ή λάμψη τ'ό ήλιου, που απλώνεται στο νερό και που δίνει πνοή στο άψυχο χώμα;

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΘΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΧΑΛΙΝΟ ΑΥΓΟ

— Δεν παίζω. Παντρεύομαι σ'ά άλληθεία!

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΓΩ ΠΑΙΔΕΥΕ ΤΟ ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΕΚΔΟΡΜΗ, ΠΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΕ.

— Νά χαλάσω ό κόσμος, θά κάνω με φέτος Πασκαλιά στή Στυλίδά, τούλεγε μέ άκατανόητη κι' ένκυστική έπιμονή. 'Η άδερφή μου θά τό πάρη κατάκαρδα, άν τής άρνηθούμε ξανά. Πέρσυ, θυμάμαι, μάς περιμένε, μά έσύ Λουκά μου φαγώθηκες νά μείνης στήν 'Αθήνα γιά νά δής τά πασχαλιάτικα μάτε...

Ο φανατικός τήν άκούγε μέ φανερή δυσφορία.

— Μά πού θές νά πάμε, κυρά Μαριγώ, χρονιάρες μέρες;

— Θά θυμάσω στ' άλήθεια Λουκά μου, γιατί δέν έχεις καθόλου δικιο. 'Η άδερφή μου, ή κυρά Πηνελόπη είναι χρυσή καρδιά. Τό ίδιο κι' ό παντζανάκης σου ό Μήτρος. Μού γράφανε πάλι προγρές. «Σάς περιμένουμε τό δίχως άλλο γιά τό άρνι τής Λαμπρής. Μή μάς γελάσετε σάν πέρσυ. Θά μάς κακοφάνη, όσο δέν παίρνετε».

— Κι' έπειδή θά κακοφάνη στό σιόρ Μήτρο Παλιόρη και στήν άδελφή σου Μαριγώ μου, έγώ πρέπει νά τραβήξω, κατόπιν άπό τό πρωί μέχρι τό θράδυ και νά κοπανώ κοκινέλι;

— Τιποτε δέν άκούω πιά, Λουκά μου. Πήρα τήν άπόφασή μου κι' άν δέν θέλεις νάρθης στό χωριό γιά τό Πάσχα, θά πάω μονάχη μου μέ τή Βασούλα κι' άμα νά κινής έσύ Πασκαλιά στό γήπεδο Ποδαράδες.

— Καλά Μαριγώ μου, θά πάμε, μά θά πάω μαζί μου και τό θεηθό μου τό Μέγγουλα ένεκα, πού δέ μπορεί ν' άπομεινεί ό έμμος σάν καλαμιά στόν έρημο κάμπο.

Νά τότε φέρης, Λουκά μου γιά συντροφιά. 'Ο Νώντας είναι σιμόν και καλό παιδί. Μονάχα πού...

— Τι θέλεις νά πς και κουμπιάξεις, Μαριγώ μου;

— Μονάχα πού ή μεγάλη κόρη τής άδερφής μου, ή Θεοδωρούλα, είναι πολύ όμορφη, τεφραχί, είο, λέτα και μπορεί... άνθρωποι είμαστε...

— Κι' άν είναι τεφραχί Μαριγώ μου, μέ γεια τής μέ χαρά τής. Φοβάται μή τή μεταλλάσσει;

— 'Η κυρά Μαριγώ θυμάσε. Συγγνώμη πέρα-δωθε στήν κάπναση.

— Τι νά σοι πώ, Λουκά μου. Τό μυαλό σου κλωβιάσε. 'Ο Νώντας, μωρέ είναι λεζεντιάς νέος. Είναι κινδύνος γιά τήν άμοιρη Θεοδωρούλα.

— Μη φοβάσαι, Μαριγώ. 'Ο Μέγγουλας σέβεται και τόν έαυτό του και μένα...

— Κι' έτσι μέ τήν διοιστική άπίστας έσκίνησε ή φαμίλια τού μπαρμπα Λουκά μέ τό Μέγγουλα, ή Μεγάλη Πέμπτη πού μέ τό ύπερστικό λεωφορείο τ' άπόγευμα έβρισκόνταν στή Στυλίδά. 'Ο καιρός ήτανε χατίσει τό πρόσωπο, τά μαλλιά σάν φίλι! 'Η Βασούλα άναστήναε σάν τήν όμορφιά στή κι' ό Νώντας έλεγε νά τραγουδήση μή τούδρη κανέναν ταμπλάς άπό τό μεράκι.

Στό σπίτι τού Μήτρο Παλιόρη, τούς ύποδέχτηκαν μέ πολλή συνήνηση. 'Η κυρά Πηνελόπη, μεγαλύτερη τέσσερα χρόνια άπό τήν άδελφή τής, στίβαρη γυναίκα μέ χοντρά δολερικά χέρια κύτταγε ή Μαριγώ και καμάρωνε ή δροσιά τής. 'Ο Μήτρος πεινιγιάτης άντρας μέ όλα τά δόντια του, πυκνοφρονιμένα μαλλιά, τετράγωνο σαγόνια και κοφτό μάτι, φαινόταν άρχοντάδρα.

— 'Ο μπαρμπα Λουκάς συγκέντρωσε τήν προσοχή του στίς δύο κοπέλλες τού παντζανάκη του. 'Η Θεοδωρούλα ήτανε πραγματικά άγροτική ζωγραφιά. Άγερή, σταβάτη μέ όλόγλυκο στόμα, λολούδιμένο κόρφο. 'Η μικρότερη, ή 'Ελένη, άγριοκάτσικο. Σπυή, τετραπέρατη!

Τό θράδυ στό καφεείο ό μπαρμπα Λουκάς μέ τό Μέγγουλα μιλήσανε μέ τούς συντοπίτες, γιά τόν καιρό, γιά τά γεννήματα, γιά τήν 'Αθήνα. Ξαφνικά ένας νέος άπό τήν παρέα, έίπε:

— Και γιά νάχουμε καλό ρώτημα, κύριε Λουκά, τί λές νά γίνη μέ τό φετινό πρωτόσθλημα; 'Ο «Παρθενιακός» λένε πώς θά τους κατακώση ξανά και θά τους στείλη

νά κουρεύονται μέ ψιλή μηχανή.

— Μπορεί και νά γίνη άλλωστε, παιδί μου! 'Η μπάλλα γυρίζει κι' έκει πού λές πώς τήν πιάνεις, σοι ξεγλυστράει και παίρνει τόν κατήφορο. Δέ λέω πώς ό «ΠΑΟ» δέν είναι άξιος, μία και πριναί τούς άλλους δύο-τρία γράβας. Μά νά δούμε, λέω, ή συνέχεια. Μπορεί νά σκοντάψη και νάρθη άλλος, ό «Ολυμπιακός», ή όμάδα τού Δικέφαλου νά τού πάρη τή θέση, όποτε χαίρετα μάς τόν πλάτανο...

— Δύσκολο, πολύ δύσκολο, πρόσθεσε μέ πάθος ό χωρικός νέος. Μέ λένε Ζήση Καπλάνη και θά μέ θυμηθής. Μά θέλω νά σέ ρωτήσω, μπαρμπα. Ξέρεις καλά τό ποδόσφαιρο; Τους κανονισμούς μαθές;

— Άν τους ξέρω, λέει; 'Απέχω κι' άνακατωτά, παιδί μου. Μά γιατί ρωτάς; Μού φαίνεται περίεργο.

— Τιποτα... Τιποτα... Έτσι ρώτησα, γιά νά γίνετα κουβέντα.

Δύο-τρεις άλλοι τής παρέας τόν κύτταξαν σημάδιακά, ώστόσο ή κουβέντα γιά τή μπάλλα και τό πρωτάθλημα, κόπηκε εκεί.

Τό Μεγάλο Σάββατο τό πρωί, ό Ζήσης Καπλάνης έρόνησε τήν πόρ-

τα τού Μήτρο Παλιόρη και ζήτησε τόν 'Αθηναίο μουσαφίρη. Παρουσιάστηκε ό μπαρμπα Λουκάς.

— Τι μέ θέλεις, παιδί μου; ρώτησε. Τρέχει τιποτε;

— Ένα μικρό πεσκέσι, κύριε Λουκά γιά τή Λαμπρή, άπό τό μαντρί τού γονιού μου. Ένα μαναράκι γιά τήν σούδα...

— Μά τήνουμε τό δικό μας έτοιμο, παιδί μου. 'Ο παντζανάκης μου τάχει δεμένο κάτω άπό τή μουριά.

— Καλά, τό θέλω, κύριε Λουκά. Μά έδώ πέρα τά πεσκέσια είναι σιγήσεια. Μονάχα νά θυμώσαι τή Δροσοπηγή. Τούτο σοι λέω μονάχα.

— Τ' είναι ή Δροσοπηγή, Ζήση παιδί μου;

— Όμάδα, κύριε Λουκά, μέ φανελλικό και μέ άρβιλο. Θά χτυπήθ στά γεμάτα αύριο μέ τήν όμάδα τού 'Εχ'νου, έδώ, μέ μπαξίσι στό νικητή μία προβατίνια.

— Έδώ πέρα στή Στυλίδά;

— Άμή στόν Περαιά; Έδώ στό χωριό μας... 'Η μπας κι' άπαγορεύεται;

— 'Οχι, δέν είπα τέτοιο παιδί μου. Μά είναι καλό τό γήπεδό σας; Άν είναι καλό; Χωράει ν' άγωνίζουν τριάντα ζευάρια καματερά...

— 'Ο Μήτρος Παλιόρης δέν άκούσε μ' ένδοξαση τήν έπισήμη τού Ζήση, μονάχα πού έίπε σάν μουσαφίρη τού:

— Τό νοι σου, Λουκά μου και κύτταξε μή σέ μπλέξουν. Κάτι θά σχεδιάζουν.

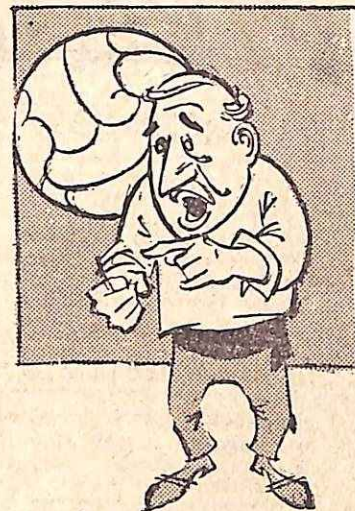
— Τ' άπόγεμα τής ίδίας μέρας ζήτησε τό φανατικό ό Κίτσος Πουρνάρης, μεσόκοπος άντρας. Τούφερε κι' αυτός τό πεσκέσι τού, ένα μεγάλο καλάζι μέ δέκα κεφάλια άν-γυρίομελο.

— Είμαι ό πρόεδρος τής όμάδας τ' 'Αχινού, συστήθηκε, και γκαρδιακός φίλος τού παντζανάκη σου, τό όποιον καλή Πασκαλιά και τό χρόνο μέ ύγεια.

— Μωρέ, κάτι τρέχει μέ δούτους, συλλογίστηκε ό Μήτρος Παλιόρης. Γι' άρξε νά δούμε τή συνήεια.

Στήν άκολουθία τού Μεγάλου Σάββατου πού γινότανε στό ύπαιθρο στήν αύλη τής έκκλησίας, ό μπαρμπα Λουκάς κύτταξε μέ τρόπο κι' είδε τό θεηθό του τόν Μέγγουλα ν' άνταλλάξη ματιές μέ τή Θεοδωρούλα. «Έχει γούστο, συλλογίστηκε, νάχουμε σύντομα έδώ τόν 'Αγασπητικό τής Βοσκοπούλας» και τή «Γκόλφω».

Ωστόσο, όμως, κάπου έκψε τό μάτι του τόν Ζήση, πού κύτταγε μέ τήν ίδια λαχτάρα τήν πεντάμορφη Θεοδωρούλα. Ζύγωσε ή εύλογη μέν ώρα τού Χριστός 'Ανέστη. Χιλιάδες κριά. 'Ο χρυσοστόλιος παπάς τού χωριού ξερόδρε νά καθαρίση τή φωνή του κι' άρχισε νά ψέλλη τό άναστάσιμο τροπάρι...

ΤΑ ΧΑΛΚΟΥΝΙΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Χριστός 'Ανέστη...

— 'Ο μπαρμπα Λουκάς ήτανε πολύ συγκινημένος. Οι μυρουδιές άπό τ' άνθισμένα δέντρα, ό έσπερος ούρανος, τά κεράκια, τά χλωμά βασανισμένα πρόσωπα τών χωρικών, ή ταπεινή τους εύλάβεια... Ξέχασε γιά μία στιγμή τήν 'Αθήνα, τή μπάλλα, τό φανατισμό του. Φίλησε τή Μαριγώ τού, τήν κόρη του, τήν κουινάδα του, τά κορίτσια τής. Τό ίδιο κι' οι άλλοι. Μία στιγμή, τό ό Μέγγουλας κύτταξε μέ λαχτάρα τή Θεοδωρούλα...

— Έχεις τό λεύτερο, τού έίπε ό Μήτρος Παλιόρης. Είναι τό φιλι τής Λαμπρής.

— 'Ο Μέγγουλας έκανε ν' άσπαστή τή Θεοδώρα στό μάγουλο όποτε ξαφνικά έσκασε μ' έκκωφαντικό πάταγο άνάμεσα στά πόδια του ένα τετραδύλο χαλκούνη. 'Ο καφερός πρόμαξε... Γίνηκε σαματάς... Βροντήσανε κι' άλλα χαλκούνια, θερελάτα, πιστολές... Χάλασε ό κόσμος άπό βροντές και έκρήξεις γιά τή δέξα τού άναστημένου Χριστού!...

Κι' έτσι δέ μπόρεσε ό φουκαράς ό Νώντας νά δώση τό φιλι τής αγάτης...

— 'Ο Ζήσης έάρεσε τό μεγάλο χαλκούνη στά πόδια σου τού έήγησε στό γυρισμό ή Θεοδωρούλα... 'Ο Θεός νά δάλη τό χέρι του.

Τήν άλλη μέρα, Κιτσακή τού Πάσχα, ξαναήρθε στό σπίτι τού Μήτρο Παλιόρη, ό Ζήσης Καπλάνης. Τόν κεράσανε, τσουγγρίσε τό κόκκινο αυγό του μέ τή φαμίλια και στερνά έίπε:

— Θά σέ περικαλέσω, μπαρμπα Λουκά, νά μάς κάνης τό διατητη αύριο στό μάτε Δροσοπηγή—'Εχ'νι. 'Όλο τό χωριό έξένα θέλει μία και γνωρίζεις καλά τους κανονισμούς κι' είσαι ξένος, άμεσώστιος.

— 'Ο μπαρμπα Λουκάς πρέβαλε άντηρήσεις, ώστόσο μία και δέχτηκε τό πεσκέσι τού Ζήση, τό καλοερεμένο μαντάρι δέ μπόρεσε ν' άρνηθ. 'Η κυρά Μαριγώ κύτταξε νά τόν μεταπειλή, μά ό Ζήσης έπέμενε:

— Μή μάς χαλάσης τό χατήρι κυρά, ένεκα πού δέν έχομε άλλον. Τό μάτε άχ'νι γένετανε τό άπόγεμα. 'Όλο σχεδόν τό χωριό μαζεύτηκε στό χωράφι πού διεκδικούσε τή δέξα γήπεδο. Δύο γκολπόστ κι' ένα καλούδι γι' άποδυτήρια. Οι χωρικοί ζώσανε γύρω-γύρω τό στρωμένο χωράφι.

— 'Ο Μέγγουλας θά ήτανε λάτση, άκρη, άκρη στό γήπεδο.

— 'Ο Μήτρος Παλιόρης μέ τή φαμίλια του, τήν κυρά Μαριγώ, τή Βασούλα κι' άλλους συγγενείς σταθώκανε ξερεά, κοντά σέ μία λολούδιση θραγιά. Μπήκανε οι δύο όμαδες στό γήπεδο. 'Η πρώτη τής Δροσοπηγής μέ πράσινη ραβδάτη φανέλλα. 'Η άλλη τού Κίτσου Πουρνάρη, μέ κόκκινη ραβδάτη, έμοια κι' άπαράλλακτη μέ τού 'Α.

λυμπιακού» τού Περαιά. 'Η καρδιά του μπαρμπα Λουκά γιόμισε μυρουδιές και λολούδια. Θυμήθηκε τήν όμαδάρα του. «Καλή τής ώρα είπε στό νοι του... Κι' άρχισε τό μάτε. Σκληρό, πάλληκαριάτικο. Τά χωριατόπαιδα και τών δύο όμαδών κλωτσάγανε όπως τούς έργότανε βολικό. Ψηλοκρεμαστά, ζόρικα, μέ σκόπιμα τράκα. 'Ο μπαρμπα Λουκάς σφύραγε όλοένα φάουλ. Οι μπαλαδόροι τής Δροσοπηγής φαινότανε περισσότερο ζόρικοι.

Δύο φορές οι κυνηγοί τού 'Εχ'νου Κουντουράς και 'Αλέκος, φτάσανε στήν μικρή περιοχή τής Δροσοπηγής κι' έκει τους έουτήσανε άπό τή φανέλλα και τους ξαπλώσανε στό χώμα μέ τρικλοποδιά. 'Ο μπαρμπα Λουκάς έίπε νά δώση πενάλτυ, μά μετάνοιωσε. Δέν ήθελε νά ζορίση τά πρόμαξα. Στό έικοστό λεπτό ό Κουντουράς άπό τριάντα τόσα μέτρα, μ' ένα στριφτο-κεραυνό πού θά ζήλευε ό Σιδέρης ή ό Τουμπέλης, κάρφωσε τή μπάλλα στά δίχτυα τής Δροσοπηγής.

Χάλασε ό κόσμος άπό τής φωνές και τά ζήτω. 'Η όμάδα τού 'Εχ'νου τεχνική και δεμένη κυριαρχούσε στό γήπεδο-χωράφι. 'Ο Κίτσος Πουρνάρης μία στιγμή έφώναξε:

— Νά μάς ζήσης, θρε 'Αθηναίε ρέφερη! Μερακλή και λεβέντη!

Οι άντιπαλοί τόν προγκήσανε... Στό τεσσαρακοστό λεπτό σ' ένα δυνατό σουτ τού Μηλιώνη τής Δροσοπηγής χάθηκε ή μπάλλα στά γύρω σταρμένα χωράφια. Τή ζητήσανε τά παιδιά, μά λές και τήν κάταπτε ή γή. 'Ο Ζήσης Καπλάνης μπήκε στ' άποδυτήρια δηλαδή στό καλόι νά φέρη μία άλλη μπάλλα.

Σέ λίγο φάνηκε μέ τή δεύτερη μπάλλα στά χέρια. Προχώρησε και τήν έδωσε στό μπαρμπα Λουκά.

— Μάς άδικείς σήμερα, μουσαφίρη, τού έίπε, μά ό Θεός θά σέ κρίνη. Φαίνεται πώς ό Κίτσος Πουρνάρης σέ λάδωσε.

— 'Ο μπαρμπα Λουκάς θυμάσε. Νά τού πη πώς ή όμάδα τού 'Εχ'νου μέ τήν κόκκινη ραβδάτη φανέλλα άγωνίζεταν καλύτερα; Νά τού έομολογήθ πώς τού θυμίζε τόν 'Ολυμπιακό του;

— Έκανε νά πιάση τή μπάλλα. 'Ο Ζήσης πσιωπλάτησε κι' έπροχώρησε νά ξαναπιά στή θέση του, στίς όρθιους, γύρω άπό τό χωράφι.

— Δοκίμασε τή μπάλλα, τού σύστησε, μού φαίνεται κάπως θαραία. 'Ο μπαρμπα Λουκάς τή έάρεσε μέ δύναμη στό ξερό χώμα. Τ' ήταν αυτό... Μήτε θυμάται τή συνέχεια. 'Η μπάλλα παραγοιμομένη χαλκούνια και μπαρούτια έσκασε σάν τορπιλάλα. Χίλια κομμάτια! Μ' έκκωφαντικό πάταγο. Οι φωτιές τινάχτηκαν άπό παντού. Πυρωμένα σίδερα και κάθε λογής σιρόματα τών κτυπημένων σάν χαλάς στό πρόσκοπο, σάν χέρια, στό στήθος, σάν όμορους, έουτηγμένους στήν κανιάρια στό αίμα. Άπό μία μεγάλη πληγή στό δεξί του μάγουλο έτρεχε σάν θρύση τό αίμα. Τήν ίδια στιγμή θρονήσανε στά πόδια τού Μέγγουλα τριάντα χαλκούνια. Χαλασμός κυρίου. 'Ο Ζήσης Καπλάνης μέ τήν παρέα του γελάγανε, σκούζανε, παίζογελοδσαν.

— 'Η κυρά Μαριγώ, ό Παλιόρης, ή Θεοδωρούλα χυθώκανε νά τόν σώσουν. Σκουπίζανε τά αίματα άπό τό μούτρο του μέ τά μαντήλια τους... Ζητούσαν γιατρό. Κλαίγανε καταριόντανε τή μοίρα τους. Μία στιγμή ό Λουκάς άνοιξε τά μάτια του, ζήτησε νερό, ψιθύρισε, ξεφυγισμένα:

— Μαριγώ μου, πού έβρισκομαι; Είμαι ζωντανός ή μακαρίτης;

— Είσα ζωντανός, άκρη, Λουκά μου. Δέν σταλάει νά ξεχάσης έδώ στό χωριό τή μπάλλα... Δέν σουλέγα νά μη μπλέξης μέ τόν Καπλάνη...

— Κι' έγώ σουλέγα, τήν έκοψε ό λαβωμένος, νά μη έρώ στο καταρμένο χωριό. Νά πού τήν έπασα... 'Ο Ζήσης Καπλάνης... φονιάς! Θά τού κάω μήνυσι...

— Έγώ φταίω, κλαψούρισε ή Θεοδώρα... 'Ο Ζήσης μ' άπατάει και ζήλεψε τό θεηθό σου... γιά τούτο σέ μακέλλεψε... 'Ο κακούργος...

— Τ' άλλο πρωί, ό μπαρμπα Λουκάς μέ τό θεηθό του πήσανε τό λεωφορείο γιά τήν 'Αθήνα κι' έκειδσά στόν χάρτη πούγραφε Στυλίδά ό Μέγγουλας τράβηξε μία χοντρή μολυβιά νά τή διαγράψη άπό τόν κόσμο.

— Κι' άν σ' άρέση, μπαρμπα Λαμπρο, ξαναπέρασε σ' τήν 'Ανδρο, μουμούρισε στό μπαρμπα Λουκά...

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

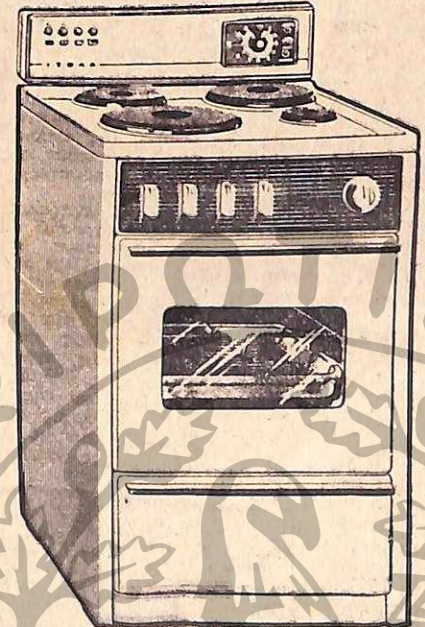

Τήν Ξέρετε;

"Αν όχι, κάποιαν άλλη θά Ξέρετε άπ' τις

120.000 *

νοικοκυρές πού μαγειρεύουν μέ κουζίνα ΙΖΟΛΑ

ΡΩΤΗΣΤΕ ΤΗΝ

Ζητήστε τή γνώμη τής, άκούστε τις έντυπώσεις τής, πάρτε τή συμβουλή τής, και τότε, όπως όλοι έτοι κι έοείς, δ' άποκτήσετε

ΚΟΥΖΙΝΑ ΙΖΟΛΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

* Ός τήν 31/12/62

Η αλληλογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α.Λ. απάντησε ταχυδρομικώς στους: Δημόκριτον Μάρκον, Τρίκων, Άσπρουλην Δημήτριον, Μεγάλο Πεύκο, Γεωργίου Μαρίας, Ένταυθα και Ανώνυμον, Ένταυθα.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στους: Απόστολον Βερκοκκάκη, Πάτρας, Χαρούλαν Βασιδρή, Θεσσαλονίκη, Καίτην Παπαζογλου, Πειραιά και Μαρικαν Κακλαμάνου, Καλάμας.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Δέσπω Μαρκίδου, Πυθαγόρα Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Δύο φίλες, η Εύριδίκη Κ ακούλα και η Μάρω Ιωάννου, (13 χρόνων), Δημοτικής Άγορας Νο 4, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με μαθήτριες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 13-16 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Ρέα και η Ρίτα Πετρίδου, (19 χρόνων), οι φίλες Λιάννα Γεωργιάδου και Μαρίνα Μιχαηλίδου, Διαγόρου Νο 1, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική και ιταλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας άγνης και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Άλμα Νικολαΐδου, Αρμενικής Εκκλησίας 8, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσχημάτων.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Χρηστάκης Ιωάννου, Διόριος, Αρμενία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 15-18 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Γεώργιος Λουκαΐδης, Αγίας Παρασκευής Νο 9, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ράκης Παναγίδης, Ταχ. Κιβ. 339, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό ότι ήθελε επακολούθησει.

Ο Αντωνάκης Γρηγορίου και ο Γεώργιος Σταύρου, Άχαρών Νο 2, Αγίου Μένων, Βαρώνια, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14-20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς επίσης και την ανταλλαγή γραμματοσχημάτων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Γεώργιος Στεφανάκος, (18 χρόνων), Αγίας Φυλάξεως, Κάψαλος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17-20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Περίδου, Πηγή, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Κύπρο, κατά προτίμηση από την Αμμόχωστο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ιωάννης Κουρκού, Αγίου Σάββα Νο 1, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλο-

γραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κωνσταντίνος Βελούδος, POSTE RESTANTE, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ότι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία εφ' εφόδου.

Ο Ανδρέας Τοπακούδης, Έμποι, Πάφος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσχημάτων και τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γιώργος Κώστα, Ταχ. Κιβ. 93, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Χαράλαμπος Φουδός, Μπουμπουλίας Νο 17, Μόρφου, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άκης Παπαμιχαήλ, (19 χρόνων), Έσπερίδων 185, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη

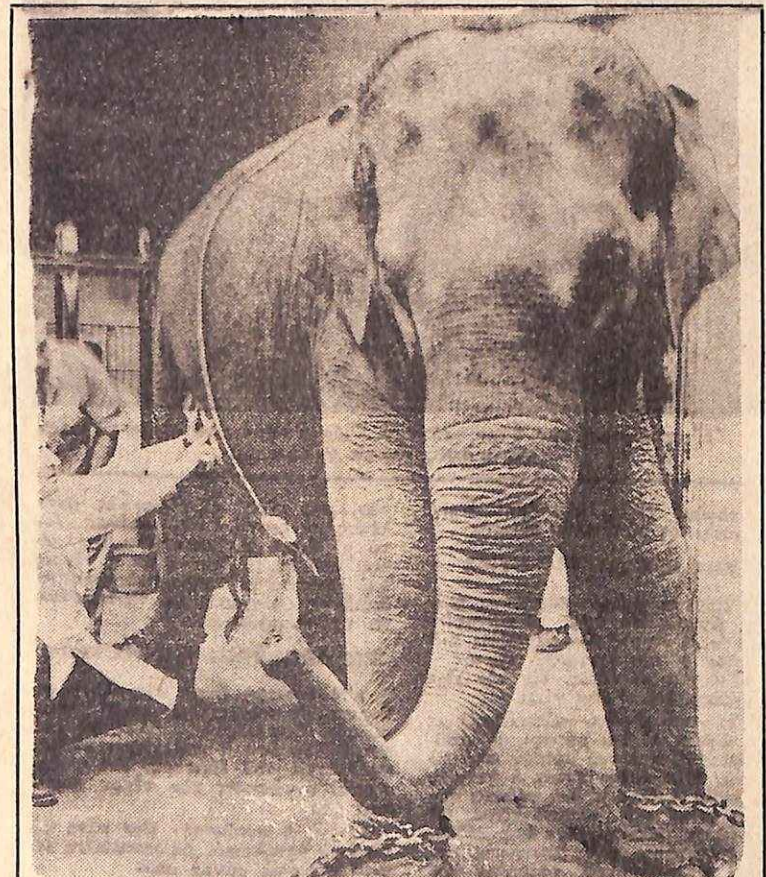
σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. Παπαδημητρίου, Παρόδος 'Αγάθωνος Νο 4, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, με μοναδικό σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσχημάτων.

Ο Δημητράκης Σιακαλλής, (16 χρόνων), Μιά Μηλιά, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γιαννάκης Αντωνιάδης, ο Φ. Καζαντζίδης και ο Σταυράκης Κωνσταντίνιδης, Γεωργίου Δρουσιώτη Νο 3, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Μάριος Κωνσταντίνου, Κοκκινότριμβιά, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εξωτερικό, κατά προτίμηση από την Πτολεμαίδα της Μακεδονίας, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΕΝΑ... ΕΛΕΦΑΝΤΑΚΙ

Η Άνικα, ένας από τους θηλυκούς ελέφαντες του Ζωολογικού κήπου της Ουάσιγκτον, πρόκειται να φέρει στον κόσμο ένα ελεφαντάκι. Δεδομένου ότι στους ελέφαντες η περίοδος της κύησης διαρκεί 21 μήνες, η άναμνη εύτυχους γεγονότος εξακριβώνεται με ηλεκτροκαρδιογράφημα, για τη λήψη του οποίου απαιτούνται, φυσικά, ειδικά μέτρα. Στη φωτογραφία μας, ο διάσημος κτηνίατρος Τζότζεφ Πριντνιάτο εξετάζει το παχύδερμο, που πρόκειται να χαρίσει στο Ζωολογικό κήπο ένα καινούργιο τρώγλειο. "Αν και η Άνικα φημίζεται για τον ήπιον χαρακτήρα της, ελήφθησαν, καθώς βλέπετε, μερικά μέτρα ασφαλείας."

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 300
Εξάμηνος » 150
Τρίμηνος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Λίρες Άγγλιας 7
» Δολάρια 20
» Φρ. Βελγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 100
» Φρ. Έλδ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έξωτερικού διά τραπεζικής τούτατης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνου 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος), Αθήναι.

Διευθυντής-Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΑΤΖΗΣ
Εκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»
Διηγήτης και υπεύθυνος Ιδιογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Πατάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΑΘΑΝΑΣΣΙΟΣ ΤΣΑΤΣΑΡΟΝΙΣ, M/V MISS CHANDRIS Co CHANDRIS LTD, 5 ST. HELEN PLACE LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΕΛΙΝΙΣ, S/T OLYMPIC CHALLENGER Co OLYMPIC MARITIME S.A., 17 AV. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες Έλληνίδες, ηλικίας 17-20 χρόνων, σε οποιαδήποτε ευρωπαϊκή γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, S/S COMORANT Co GOULANDRIS BROS 61 ST. MARY DRIS E.C. 3, LONDON, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ, S/T ALEXANDRA I. Co N.J. GOULANDRIS BALTIC HOUSE 27, LEADENHALL ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα.

Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΟΥΤΣΙΝΟΣ, M/V IOANNA, MICHAEL KARAGIORGIS SHIP. CHAMBER OF COMMERCE BUILDING PIREUS, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Ελλάδα, στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία εφ' εφόδου.

Ο ΤΖΩΝ ΝΟΥΜΑΣ και ο ΣΤΕΒΕ ΚΟΝΤΑΝΙΝΙΔΗΣ, S/T S MELITI Co STATHATOS 51 BISHOPSGATE LONDON E.C. 2, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας 17-25 χρόνων, ιδιαίτερος από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΕΛΙΑΣ ΚΟΥΝΙΑΣ, M/V GRECIAN ISLES Co GOULANDRIS BROTHERS LTD, 61 ST. MARY AXE, LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Τ. ΒΑΖΕΟΣ, M/V BOLIVIA, JOHNSON LIME, STOCKHOLM SWEDEN, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18

—20 χρόνων, με σκοπό ότι ήθελε προκύψει.

Ο ΝΙΚΚ ΚΑΡΙΜΙΣ (22 χρόνων) και ο G. TAMPAKIS, (21 χρόνων), M/V REDESTOS Co FAFALIOS LTD, DUNSTER HOUSE, 37 MINCING LANE, LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΝΙΚΟΣ ΦΩΤΙΟΥ, (26 χρόνων), S/T WORLD INDUSTRY Co NIARCHOS LONDON LTD, 41/43 PARK ST. LONDON W. 1, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα, ηλικίας κάτω των 23 χρόνων, με σκοπό ότι ήθελεν επακολούθησει. Φωτογραφία εφ' εφόδου.

Ο ΗΡΑΚΛΑΜΠΟΣ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΣ, M/T MELITI Co ANDREADIS U.K. LTD, 52 LIME ST. LONDON, E.C. 3, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΙΛΛΙΔΗΣ, S/T OLYMPIC ICE, CENTRAL AMERICAN AGENCY INC 655, MADISON AV. NEW YORK 21, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ (26 χρόνων) S/S WHITE STAR MARITIME BROKERS LTD, 52 BROADWAY ST. NEW YORK N.Y. 4, USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από το εξωτερικό και το εσωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γράμματος-ποστού.

Ο Π. ΚΙΡΙΤΣΙΣ (23 χρόνων) και ο Ε. ΚΟΥΒΑΡΙΣ (24 χρόνων), TRITON SHIPPING INK, 26 BROADWAY 4 N.Y., NEW YORK, USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας 19-25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, S/S COMORANT Co GOULANDRIS BROS 61 ST. MARY DRIS E.C. 3, LONDON, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό 25 χρόνων, με σκοπό ότι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Λ. ΚΟΥΓΕΛΙΣ και ο Ρ. ΠΑΧΙΝΟΣ, S/T OLYMPIC CHALLENGER, S/T OLYMPIC Co LINGER, S/T OLYMPIC MARITIME S.A., OLYMPIC DE MONTE CARLO 17 AV. DE MONTE CARLO MONACO, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας 17-22 χρόνων, από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό την ανταλλαγή σχέσεων και μισθών δόσεων.

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΔΗΣ, M/V MARIA HATZIPATERA Co HATZIPATERA 9, CAMOMILE STREET LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από την Ελλάδα, την Αμερική ή την Αυστραλία, ηλικίας 18-23 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

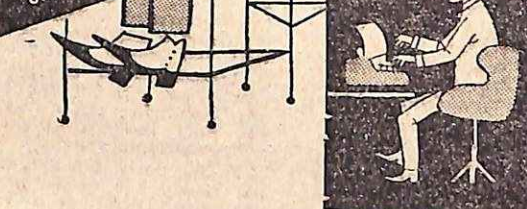
Από φίλοι, ο Ρ. Ζ. και ο Γ. Κ., S/S KANARIS PATERAS LTD, LLOYDS FRIARS LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζη-

ΔΕΝ
ΖΗΤΕ
ΣΤΟ
1900

ΔΩΡΕΑΝ!

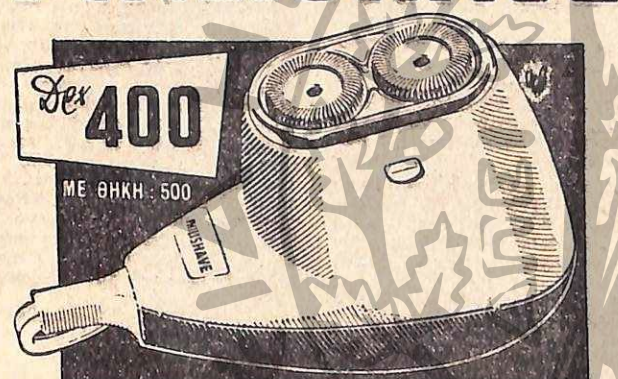
Από 1-30 Απριλίου 1963 κάθε αγοραστής ξυριστικής μηχανής PHILISHAVE θα λαμβάνει ένα απαραίτητο βοήθημα ως ΔΩΡΟΝ σπιτι, στο γραφείο, στο ταξίδι.

Τό 1963 όλες οι έκδηλωσησις της ζωής φέρουν την σφραγίδα του πολιτισμού. Τό καθημερινό ξύρισμα είναι καθήκον και με PHILISHAVE καθήκον εύχαριστο.

Κερδίζετε χρόνο • Κερδίζετε χρήματα
Χαίρεστε τό τέλειο ξύρισμα με

ΦΙΛΙΠΣ
PHILISHAVE

Η PHILISHAVE ξυρίζει χαϊδεύοντας

Και μη ξεχνάτε: ΜΙΑ PHILISHAVE ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

τούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Αθήνα και την Χίο, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. ΒΑΡΤΖΙΣ, ο Ν. ΝΙΚΟΛΑΟΥ και ο Λ. ΚΑΜΒΑΝΙΣ, M/V AEGEAN MARINER, Co COULOUTHROS LTD, 51-54 FENGURCH STR. LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τοίς φίλες, η Χ1, η Χ2, και η Χ3, ΗΛΙΚ FENER, TILDIRIM CAD. No 32, ISTANBUL, TURKITE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας άνω των 25 χρόνων.

Η ΕΛΕΦΤΕΡΙΑ ΡΑΠΔΟΠΟΥΛΟΥ, 3 ORPEN RD. LONDON No 16, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό ότι ήθελεν επακολούθησει.

Η ΝΙΤΣΑ ΠΑΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΗΛΙΚ FENER USTURUMCA SOK. No 8, ISTANBUL, TURKITE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να εσπεύσιν στο γραμμάτιο μία φωτογραφία τους.

Η ΕΛΕΝΑ, η ΑΝΝΙΤΑ και η ΜΑΝΙΑ FENER RESTANTE, RUE BOSTA, HELIOPOLIS, EGYPT, UAR, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20-26 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας άγνης και σταθερής φιλίας.

Η ΑΝΝΑ ΑΧΙΛΕΟΣ, 19 CARBURTON STREET W. I., LONDON, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΤΙΟΛΑ, KURTULUS BOZKURT CAD. 169/4, I-STANBUL, TURKITE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΚΑΤΙΑ ΜΕΛΑ (32 χρόνων) POSTA KUTUSU 719 GALATA, ISTANBUL, TURKITE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ευκατάστατους και αξιοποιήσιμους νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο.

Η ΛΙΖΑ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ, BEYOGLU HAMALBASI KORTANBUL, TURKITE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από ΔΕΛΛΑ ΣΟΚ, No 39/12, Ι-την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΜΠΡΚΑ ΛΟΤΖΟΥ (19 χρόνων) και η ΑΛΕΚΑ ΛΟΤΖΟΥ (21 χρόνων), 21 CANOPE ST. CAMP CAESAR, ALEXANDRIA, EGYPT, UAR, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο.

Η ΑΝΔΡΟΥΛΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, 28 WOPPLE RD., EPSON SURREY, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20-25 χρόνων, με σκοπό ότι ήθελε προκύψει.

Η ΙΩΑΝΝΑ ΛΑΓΑΔΑ, YENIKOY BASI CAD. No 7, BOGAZICI ISTANBUL, TURKITE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αθήνα και την Ήφο, ηλικίας 14-

105

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕΓΑΛΟ Σάββατο!

Βιαστική η κυρά Μαρία κατέβηκε τις σκάλες, με τα κλειδιά στο χέρι, για ν' ανοίξει εκείνο το πρωί, το μαγαζί.

Είχε αφήσει με το σιδερώμα και με το σιγούρισμα του σπιτιού. Μάμπως κοιμήθηκε κι' όλη τη νύχτα. Ζήτημα είναι αν πλάγιασε στο κρεβάτι της δυο ώρες...

Είχε και τον Τάκη, που γκρίνιαζε. Το παιδί άκουγε τις καμπάνες κι' ήθελε να πάνε το βράδυ στην Άντασσι, όπως κάθε χρόνο κι' όλος ο κόσμος.

Κουράστηκε πολύ μέχρι να πείσει το παιδί της πως δε μπορούσαν να πάνε στην Άντασσι, δίχως το μπαμπά του.

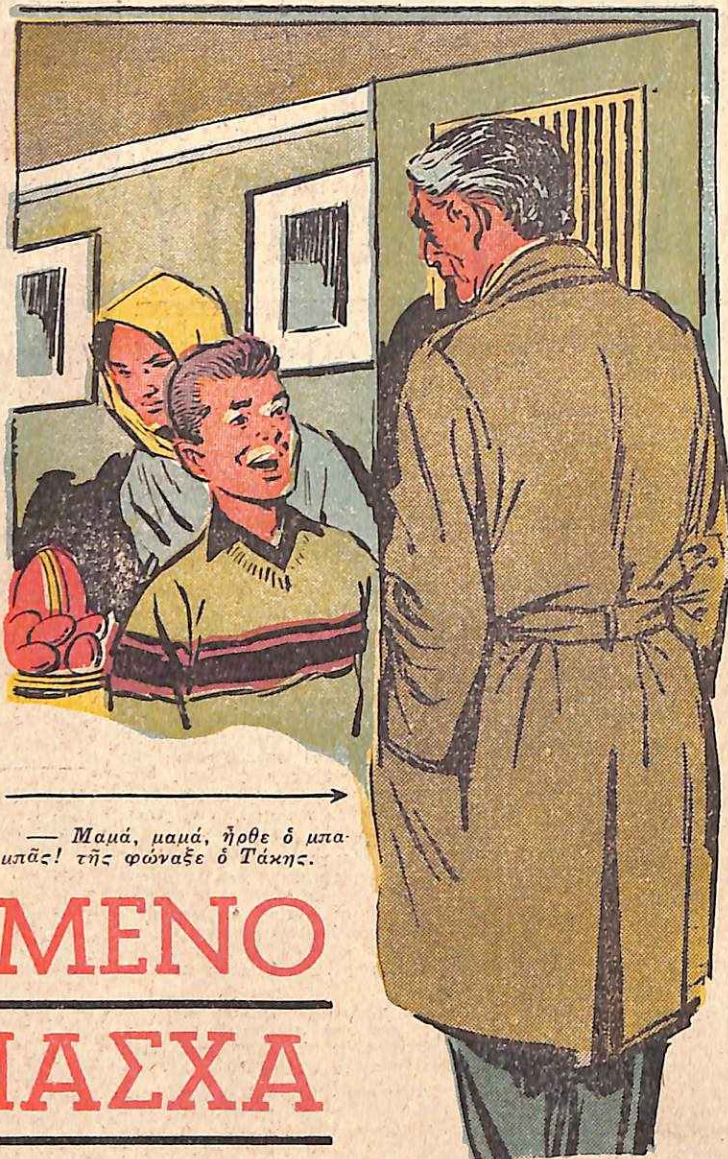
Ευτυχώς που ο Τάκης ήταν πιά δώδεκα χρόνων και καταλάβαινε μερικά πράγματα.

Έτσι σταμάτησε τη γκρίνια του και για τα κουλουράκια, καθώς και για τα κόκκινα αυγά, που της ζητούσε.

Ναί, θάφτιαχνε — τον βεβαίωσε — και κουλουράκια και θάβαφε και μερικά αυγά, έτσι λίγα, για το καλό. Μά και θα πήγαιναν, ανήμερα του Πάσχα, να βρουνε το μπαμπά του. Το μαγαζί βρισκόταν κάτω από το σπίτι. Ήταν ένα ψηλό τριώροφο σπίτι, προίκα της κυρά Μαρίας.

Εκτός από το πρώτο πάτωμα, όπου καθόταν με την οικογένειά της, νοίκιασε δυο άλλα διαμερίσματα. Όσο για το μαγαζί, είχε πόρτα κι' από την αυλή.

Ο Τάκης κοιμόταν ακόμη. Με

— Μαμά, μαμά, ήρθε ο μπαμπάς! της φώναξε ο Τάκης.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΠΑΣΧΑ

κι' αν ζητούσε, ήθελε να ντυθεί και να σιγουριάσει, όπως κάθε μέρα. Γι' αυτό ήταν ήσυχη η κυρά Μαρία.

Εκλειδώσε, λοιπόν, κι' άνοιξε τις πόρτες, κι' άρχισε να σκουπίζει και να ξεσκονίζει τα ράφια.

Ήταν ένα φιλικατζήδικο ανάμεσα στ' άλλα πέντε της γειτονιάς και δεν κατάφερε να βγάλει πολλά πράγματα, εκτός από το καθημερινό και τα έξοδα για τις απόλυτες ανάγκες τους.

Μά τι να κάνουν; Άλλη δουλειά δεν έκαναν από εδώ και δεκαπέντε χρόνια, από τότε που ο κύριος Φώτης παντρεύτηκε τη Μαρία. Στην αρχή δούλευε το μαγαζί, έπαιρναν και δυο νοίκια και τα βόλευσαν. Περνούσαν με αξιοπρέπεια.

Τώρα τελευταία, όμως, τα πράγματα είχαν στραβάσει. Η δουλειά μοιράστηκε με τ' άλλα μαγαζάκια, που άνοιξαν στη γειτονιά και το ένα διαμέρισμα έμενε ξενοικιαστό. Έτσι, εδώ κι' ένα χρόνο στενοχωρήθηκε πολύ ο Φώτης.

Όσες, όμως, οικονομίες κι' αν έκαναν τα χρέη μεγάλωναν. Άρχισε να χρωστάει εδώ κι' εκεί. Μόλις, λοιπόν, βούλωνε τη μιά τρύπα, άνοιγε η άλλη. Πολλοί από τους προμηθευτές του τοίκοσαν την πίστασι. Κι' όμως το μαγαζί έπρεπε να τροφοδοτηθεί, γιατί ό,τι δεν είχε αυτός, ο πελάτης θα τοπαιρνε από τον άλλο και θα τον έχανε.

Μά, σά να μην του έφταναν αυτά, είχε και δυο μεγάλες υποχρεώσεις μέσα στο χρόνο ο Φώτης.

Η αδελφή του — μιά γεροντοκόρη — βρήκε επίτελους γαμπρό στο χωριό και ζητούσε τη βοήθειά του.

Ήταν μιά ευκαιρία να παντρευτεί έναν ηλικιωμένο, ένα συνταξιού-

χο, πούχε έρθει από την Αμερική. Μά όσο κι' αν δε γύρισε προίκα ο γαμπρός, ένα σπιτάκι έπρεπε να του το δώσουν.

Είχε, λοιπόν, μιά παλιά κατάθεση στο όνομα της γυναίκας του ο Φώτης κι' έπεισε τη Μαρία να σηκώσουν τα λεφτά, με την υποσχέση ότι θα τα ξανάδαν σιγά-σιγά στη θέσι τους.

Έτσι, πάντρεψαν την αδελφή του Φώτη, της έδωσαν έναν όμορφο, ξεδιάντροπο και για φορέματα, καθώς και για τα ταξίδια τους στο χωριό, για να παραστούν στο γάμο. Έξοδα, έξοδα ένα σωρό...

Κι' η έφορία; Διαρκώς ανάβαλλε ο Φώτης την πληρωμή της. Τα έντάλματα πήγαιναν κι' έρχονταν κι' άλλο υποσχέσεις έδινε ο Φώτης. Και μέσα σ' όλα αυτά τα έξοδα, πέθανε κι' ο γέρος πατέρας του. Άλλα έξοδα, λοιπόν, άλλες φασαρίες...

Πνίγηκε στα χρέη κι' έτσι, μιά μέρα, εδώ κι' ένα μήνα, τον έκλεισαν στη φυλακή.

Ήταν η χαριστική βολή, γιατί με τους πτωχότες του, τους εμπόρους, κατάφεραν να τα βολέψουν, με την έφορία δεν τα κατάφεραν.

Όσο κι' αν προσπάθησε, όσο κι' αν παρακάλεσε για να δανειστή χρήματα, δεν πέτυχε τίποτα.

Ένα δάκρυ πίκρας κύλησε στα μάτια του, όταν ήρθαν και τον έπιασαν...

Η κυρά Μαρία εξήγησε στον Τάκη ότι ο μπαμπάς του δεν ήταν κακός, ότι δεν είχε κάνει καμμία άσχημη πράξη, μά έπρεπε να πληρώσει τα χρέη του, και δεν είχαν λεφτά.

Άλλη περιουσία δεν είχαν εκτός

από το μαγαζί κι' από το σπίτι. Το μαγαζί έπρεπε να το κρατήσουν, γιατί όσο λίγα κι' αν έβγαζε ήταν η δουλειά τους, το καθημερινό τους. Μά ούτε το σπίτι έπρεπε να πουλήσουν, γιατί ήταν η στέγη τους, το ασύλο τους.

Αυτά εξηγούσε η κυρά Μαρία στο παιδί της, μά έκείνο ρωτούσε με την παιδιαστική α-έλειά του:

— Κι' ο μπαμπάς τι θ' απογίνει;...

Και του εξηγούσε πάλι η κυρά Μαρία:

— Έχω μαζέψει πέντε χιλιάδικα. Δέ θα πληρώσουμε κανένα. Ως τον άλλο μήνα θα μαζέψουμε κι' άλλα πέντε και θα πληρώσουμε για να βγίη ο μπαμπάς σου από τη φυλακή.

Κι' αλήθεια, η κυρά Μαρία προσπαθούσε, πουλώντας φτηνότερα από τους άλλους φιλικατζήδες της γειτονιάς να συγκεντρώσει πελατεία και να μαζέψει τα χρήματα, που χρειαζόταν.

Όσο για το σπίτι, ούτε κουβέντα δεχόταν.

— Το σπίτι είναι πατρικό, δεν πουλιέται! Έλεγε.

★

Έκείνο το Μεγάλο Σάββατο, το μαγαζάκι είχε εξαιρετική κίνηση. Μπιογιές και χαλκομανιές για τ' αυγά, κόλλες χρωματιστές για τα ράφια και για τα ντουλάπια κι' άλλα ένα σωρό πράγματα, πουλούσε συνεχώς η κυρά Μαρία. Οι γείτονες, από συμπόνια λές, συγκεντρώθηκαν στο μαγαζί της για να την ενισχύσουν και να βγίη ο αν-

τρας της από τη φυλακή μιά ώρα αρχύτερα.

Μά παλιά της φίλη της της έφερε ένα πιάτο με αυγά κόκκινα και μιά σακούλα νάυλον με κουλουράκια.

Δάκρυσε η κυρά Μαρία. Συλλογιζόταν ακριβώς εκείνη τη στιγμή πως δε θα πρόφτανε να φτιάξει δυο κουλουράκια και να βάψει μερικά αυγά, για να τα πάη ανήμερα του Πάσχα στον άντρα της, στη φυλακή.

Το σαρτάρι, μάζευε λεφτά κι' άλλο έκανε λογαριασμούς με το νού της η κυρά Μαρία για όσα θάπιανε την ημέρα εκείνη, για να τα πάν στο ταμείο να πληρώσει.

Άναστέναζε κάθε τόσο, καθώς συλλογιζόταν πως την ημέρα του Πάσχα, θα την περνούσε ο άντρας της στη φυλακή.

Μά λίγο πριν το μεσημέρι μπήκε ένας κύριος στο μαγαζί. Τον πήσε για πελάτη κι' έτρεξε να τον περιποιηθεί. Έκείνος όμως τη ρώτησε:

— Έδώ είναι ο κύριος Φώτης;

— Όχι, απάντησε η κυρά Μαρία, έχει πάει ταξίδι, για δουλειά. Τι θέλετε;

— Έρχομαι να του κάνω μιά καλή πρόταση, για το σπίτι.

— Το σπίτι είναι δικό μου. Τι πρόταση έχετε;

— Τόσο το καλύτερο που είναι δικό σας. Μπορώ να συζητήσω μαζί σας. Λοιπόν, ακούστε...

Ο άγνωστος ήταν ένας εργολάβος και φρόντιζε για κάποιο αρχιτέκτονα. Της ζητούσε, λοιπόν, το σπίτι να το γκρεμίσει και να χτίσει μιά πολυκατοικία.

— Αδύνατον! φώναξε η κυρά Μαρία.

Μά όταν άκουσε πόσα διαμερίσματα της έδινε, καθώς κι' ένα μαγαζί, τα μάτια της βούρκωσαν. Έκανε το σταυρό της και του είπε:

— Ελάτε την Τετάρτη, που θα γυρίση ο άντρας μου από τό... ταξίδι και θα τα συζητήσουμε καλύτερα...

Δέ φαντάστηκε ποτέ η κυρά Μαρία πως το σπίτι της είχε τόσο αξία! Μ' αυτή την αναπάντεχη πρόταση έλυνε το οικονομικό πρόβλημα. Θα είχε τα διαμερίσματα και το μαγαζί της στη θέσι του πάλι. Έτσι η γειτονιά μεγάλωνε με την πολυκατοικία και θα είχε καινούριους πελάτες στο φιλικατζήδικο.

Τόσος ήταν ο ενθουσιασμός της, που αποφάσισε να μην ανοίξη το μαγαζί της το απόγευμα.

Πήγε στο χασάπη, στο μπακάλη, στο φούρνο και ψώνισε ό,τι θ' χρειαζόταν για ένα χαρούμενο Πάσχα, για το παιδί της. Ζύμωσε κουλούρια, έβαψε αυγά. Τώρα μπορούσε να πουλήσει και δυο τρία χρυσαστικά, πούχε κρυμένα. Θα συμπλήρωνε το ποσό και την Τρίτη θάδινε όλα τα λεφτά στην έφορία.

Θάδινε την Τετάρτη τον άντρα της από τη φυλακή και θα συζητούσαν την πρόταση με τον εργολάβο...

Αυτά συλλογιζόταν η κυρά Μαρία, όταν ο Τάκης πήγε ν' ανοίξει την πόρτα, ακούγοντας το κουδούνι.

Μά, εφάνηκε, άκουσε τις φωνές του παιδιού:

— Μαμά, μαμά, ήρθε ο μπαμπάς!

Η κυρά Μαρία καθίσε στην καρέκλα, γιατί λυγισαν τα γονάτα της.

— Μαρία!

— Φώτη! Πώς βγήκες;

— Δώσανε άμνηστία, για να μην περάσουμε το Πάσχα στη φυλακή...

Η οικογένειά είχε τώρα συγκεντρωθεί στην τραπέζια κι' η κυρά Μαρία διηγόταν στον άντρα της την πρόταση του εργολάβου.

Δακρυσμένος τον άκουγε ο Φώτης κι' όλοχαρος ο Τάκης.

— Θα περάσουμε ένα χαρούμενο Πάσχα, είπε στο τέλος ο Φώτης.

Κι' άγκάλιασε τη γυναίκα του και το παιδί του.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΘΕΡΙΝΗ ΜΟΔΑ ΤΟΥ 1963

ΟΣΕΣ νέες επιθέσεις ψυχούς κι' αν προλέγουν ίσως οι μετεωρολόγοι, όσο άκατάδεκτος κι' αν είναι ακόμη μερικές φορές ο ουρανός, κάθε κομψή γυναίκα πρέπει να ετοιμάζεται από τώρα, για να δεχθεί το καλοκαίρι με τις τιμές, που του όφειλει. Με την επισημότητα και μοντέρνα εμφάνιση, που της υπαγορεύουν μιά δωδεκάδα «τύπων» της μόδας, κλεισμένοι σε διάφορα άτελιέ, που μοιάζουν καταπληκτικά το ένα με το άλλο, άσχετως αν βρίσκονται στο Παρίσι, στη Ρώμη, στο Μιλάνο ή στη Φλωρεντία.

Γιατί, τέτοια εποχή, όλα τα άτελιέ των μεγάλων ραφτών, ετοιμάζουν πυρετωδώς τις νέες συλλογές τους, τόσο για τα μοντέλα πολυτελείας, όσο και για τα έτοιμα φορέματά τους, που ανταποκρίνονται σε όλα, στις τάσεις, γραμμές και ιδιοτροπίες της μόδας, που είναι όμως πιά προσεγγιστές σ' όσες γυναίκες δε διαθέτουν μιά ολόκληρη περιουσία, για ν' αποκτήσουν ένα καινούριο μοντέλο.

Το καλοκαίρι βρίσκεται μπροστά στις πόρτες μας. Θα σάς δώσουμε, λοιπόν, σήμερα όχι μόνο τις γενικές γραμμές της νέας καλοκαιρινής μόδας, αλλά και ένα πλήρες «πρόγραμμα μόδας» για το εικοσιτετράωρο της κομψής γυναίκας: Θα βρήτε, δηλαδή, ό,τι νέο και «σικ» υπάρχει στη μόδα του εφετινού θέρους, κι' αυτό για κάθε ώρα (και περίπτωση) της ημέρας.

Και νομίζουμε, ότι κάθε γυναίκα θα βρή ανάμεσα στα τόσα μοντέλα για το πρωί, το απόγευμα και το βράδυ, ένα φόρεμα, που να ταιριάζει στο γούστο και στο... σώμα της.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Άλλα δς δούμε πρώτα ποιές είναι οι νέες γραμμές, που θα δώσουν στο ντυσίμό σας εκείνη τη νότα, που θα κάνει να έχετε εμφάνιση «τελευταίας μόδας», να είστε, δηλαδή, κομψή, όμορφη και νεανική.

Η μόδα διώλεξε για το καλοκαίρι ένα σύνθημα, που του μένουν πιστοί οι περισσότεροι ράφτες: το σύνθημα της απλότητας.

Στο γοργό ρυθμό της σημερινής ζωής ταιριάζει, όπως είναι εύλογο, μιά απλή μόδα. Μιά μόδα, που να μην είναι παραφορτωμένη. Μιά μόδα λίγο ασυμμήρη, χωρίς τίποτα το περίττο, για να σάς δώση το αίσθημα της άνεσης, του ευχάριστου.

Μη σάς παραξενεύει, ωστόσο, ότι η εφετινή μόδα αποκαλύπτει δίπλα στην απλότητα, και άλλες τάσεις, που θα σάς δώσουν πολλές φορές την όψη της... γιαγιάς σας! Αυτό εξηγείται με τη φύση του ίδιου του ντυσίματος, που ακολουθεί τον αιώνιο νόμο του «ένου, που παλιώνει και του παλιού, που ξαναζωντανεύει». Έτσι, η μόδα του χθές είναι γλεζία και ντε-μοντέ, ενώ η «προχθεσινή» μόδα αποτελεί ό,τι πιά μοντέρνο και σύγχρονο υπάρχει!...

Ας γυρίσουμε, όμως, στην αρχή της απλότητας, που δεσπόζει γενικά στην καλοκαιρινή μόδα. Όταν λέμε «απλότητα», δεν εννοούμε, βέβαια, την πρόχειρη ή την εύκολη κατασκευή του φορέματος, αλλά τη «σούπλη» γραμμή του,

«Ασπρα κομψά προιόντα ντε - τιές.

λίνα ή οργάντζα, μα και από φιλό εμπριμέ, είναι ένα βραδυό «ντε-πιές» για κοπέλλες. Ο μπουστός του φορέματος είναι σουρωμένος στην οριζόντια γραμμή (οι σουρές συγκρατούνται εύκολα, γιατί πιάνονται μαζί με τις πλαϊνές ραφές) και αποτελεί μία ωραία αντίθεση με την κάθετη γραμμή της φούστας, χωρίς οτίς πολλές σουρές στη μέση. Έχει στο αρκετά μεγάλο ντεκολτέ στενές (δχι σουρωτές, για να μη φουσκώνουν τους ώμους του μπολερό) μπρετέλλες. Στη μέση του ευθύγραμμου ντεκολτέ έχει μπροστά ένα μεγάλο φιόγκο, που θα βγαίνει από το μπολερό. Το μπολερό, λοιπόν, που τελειώνει λίγο πιο πάνω από τη γραμμή της μέσης πάνω στο φόρεμα, κουμπώνει με τέσσερα ή πέντε λουράκια (χρυσά ή άλλα) κουμπιά, σε μικρό μέγεθος και έχει μπετό ντεκολτέ. Το στολίζει ένα φαρδύ άσπρο γιακαδάκι από σκληρό ύφασμα, που τελειώνει με δυο μεγάλες μύτες. Είναι βέβαια χωρίς μανίκια και οι ώμοι του μπολερό είναι αρκετά στενοί (σχεδιάζονται μόλις από το γιακά). Το μοντέλο αυτό ταιριάζει και για μικρότερες κοπέλλες, αν κάνετε την εξής αλλαγή στην κοπή: Η φούστα θα μείνει όπως τη δείχνει το μοντέλο, αλλά ο μπουστός θα κοπεί σύμφωνα με το σχέδιο του «μπολερό», που δε θα είναι πια «μπολερό», μα ο πραγματικός μπουστός του φορέματος και θα ενωθεί με τη σουρωτή φούστα. Ο «μπουστός» του μοντέλου θα παραλείπεται σ' αυτήν την περίπτωση.

Μία παραλλαγή του προηγου φορέματος, που σας δώσαμε πιο πάνω, για το βράδυ είναι το τόσο νεανικό και χαριτωμένο μοντελάκι από οργάντζα ή μουσελίνα, με μικρά πουά (ή άλλο λεπτό σχέδιο), που έχει σκέτο μπουστό (με πέντες στο στήθος) και σουρωτή φούστα. Οι μπρετέλλες (και η φαρδιά ζώνη) είναι μονόχρωμες, σε σκούρο τόνο και τελειώνουν μπροστά με μεγάλους φιόγκους. Όπως βλέπετε, οι φιόγκοι φοριούνται εφέτος από τις μικρές και τις μεγάλες με την ίδια αβρόνια...

ΤΑ ΝΕΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙ

ΟΙ ΤΣΑΝΤΕΣ: Για το πρωί θα προτιμήσετε ένα από τα πρακτικά «φορ-τούς» γαλλικής προέλευσης. Το μοντέλο από τούντ θα έχει καφέ λουστρίν για γαρνιτούρα (είναι λιγότερο λουστράτο από το μαύρο λουστρίν και ταιριάζει επομένως καλύτερα για το πρωί). Έχει τον εξής πρακτικό νεωτερισμό: Ανοίγει στο κάτω μέρος (συνήθως μ' ένα ελατήριο ή μ' ένα μικρό δχι χτυπητό φερμουάρ) και συνεκίζεται σε σχήμα σκληρής κασσετίνας με κάτω. Η πρακτική θήκη στο βάθος του είναι προωρισμένη για εύθραυστα πράγματα (μπιζού κ. ά.).

Άλλο στυλ για «φορ-τούς» αποτελεί το άσπρο με τα παπούτσια, κι' από το ίδιο υλικό τσι βαλόντες του χεριού που μοιάζει λίγο με να, μετατρέπεται εύκολα σε χειροποίητο αλυσέ. Έχετε παρά να εφαρμόσετε πάνω του ένα δεύτερο κάλυμμα και να το στερεώσετε πάνω στη προωρισμένη για άνοιγματος, οτίς δυο μεριές, όπου ξεκινάει ή λαβή.

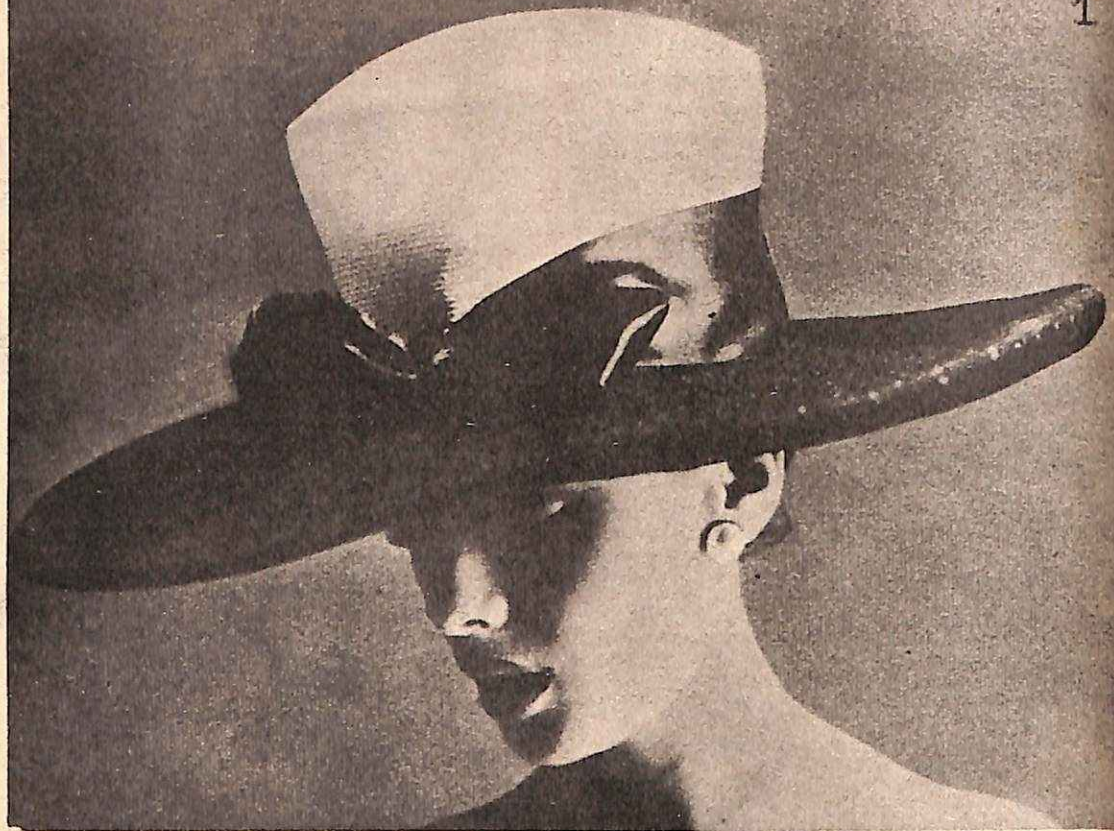
Για το απόγευμα θα βουλευθήτε πολύ με την πρακτική και καμψη συγχρόνως τσάντα τύπου «προσέτ» με χώρισμα ασύμμετρο, ώστε ν' αποκτήσετε στην πραγματικότητα δυο τσάντες, μία πιο μικρή και μία κανονική.

Είναι ειδικά σχεδιασμένη για τις γυναίκες, που δε βρίσκουν ποτέ οτίς συνηθισμένες τσάντες τους το ρούζ, το κραγιόν ή την πούδρα ξεχωριστό μικρό φάκελλο μέσα στην τσάντα τους, για να χώσουν τα καλλυντικά τους πάντα. Σ' αυτό το μοντέλο θα βρείτε στο μικρό «διαμέρισμα» όλα τα καλλυντικά σας και στο άλλο δ, τι άλλο σας χρειάζεται.

Μπιζού: Σας δίνουμε μερικές ιδέες για τα καλοκαιρινά κλιπς και τα κολλιέ της μόδας. Πολύ εύθυμα είναι τα κλιπς από χρωματιστές πέτρες, στερεωμένες πάνω σε ξύλινη ή μεταλλική (επιχρυσωμένη) βάση.

Το πρωτότυπο κολλιέ από σειρά μανταγίων σε τυρολέζικο στυλ, έχει πάνω σε κάθε μανταγίον κι' από μία μεγάλη ασύμμετρη πέτρα.

Τα παπούτσια: Αυτά έχουν εφέτος συνήθως χαμηλό ή λίγο πιο ψηλό, μα όχι πολύ στενό, τακούνι. Θα βρήτε εφέτος σκαρπίνια από σεβρώ και ύφασμα (τουάλ ή άλλο) σε αντίθεση χρώματα, ή μόνο από ύφασμα (του άνθρακας, αν είναι δυνατόν) κι' άλλα πάλι, φορέματος, αν είναι δυνατόν) κι' άλλα πάλι, μ' ένα φιόγκο μπροστά από μία στενή δερμάτινη λουρίδα, σε αντίθετο τόνο (δχι χρώμα), με το δέρμα του παιπουσιού.

1) «Καπελίν» με γείσο πολύ μεγάλο από ψάθα μαύρη και άσπρη (Λανβέν - Κατιγιά).

Καλοκαιρινά καπέλλα

ΟΙ ΓΑΛΛΙΔΕΣ καπελλούδες ζούν αυτό τον καιρό ημέρες αγωνίας. Αυτή είναι ίσως η τελευταία μεγάλη ευκαιρία, που τους παρουσιάζεται. Αν οι γυναίκες — που κατά τις μεγαλύτερες τους είναι έχθρες του καπέλλου — δεν το παραδεχτούν ούτε για το καλοκαίρι του 1963, τα καπελλάκια θα πρέπει να κλείσουν!...

Τι θα γίνει λοιπόν, θα νικήσουν τα καπέλλα; Σύμφωνα με τη γνώμη των ειδικών, ναι. Οι φοβερές έχθρες θα αναγκασθούν να συνθηκολογήσουν, να υποχωρήσουν μπροστά στη χαρι και τη νεανικότητα, που έχουν τα καλοκαιρινά καπέλλα του 1963.

Πώς θα είναι αυτά τα καπέλλα; Σχεδόν μπερές και σχεδόν «μπομπέτ», μπερεδάκια τύπου Ζιζή ή «καρίτσι του κολλεγίου», πανσμάδες και «ψαδάκια», τα καπέλλα της νέας σαιζόν, πρέπει να καπορθώσουν να καταπολέμηση του χαμηλωμένου, σε τύπο αστυνομικού 1890.

4) Καπέλλο από μαύρη ψάθα και κάτω από το γείσο άσπρο μαύρο πιε-ντε-πουλ (Μπαρτέ).

μήσουν τις προλήψεις, που υπάρχουν εναντίον τους.

Για να υπερνικήσουμε τη δυσπιστία, θ' αρχίσουμε από τα μοντέλα, που έχουν γίνει για τις εικοσάχρονες (μερικά χρόνια λιγότερα ή περισσότερα δεν έχουν σημασία).

Με το ταγιέρ, ή με το έλαφρο παλτό από μώλινο ύφασμα με τετραγωνάκια ή από ζωηρόχρωμο σκατσέζικο, κατάνηλα για το σχολείο ή για το γραφείο, οι Γάλλοι δημιουργοί προτείνουν ένα μπερέ από το ίδιο ύφασμα, αλλά φοδοαρισμένο και ένισχυμένο σαν πραγματικό καπέλλο.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΙΚΟΣΑΧΡΟΝΕΣ

Με το μοντέρνο σημείο με τα πολλά κουμπιά και τις πολλές τσέπες, από άκατέργαστη καμπαντίνια, οι εικοσάχρονες θα φορέσουν ένα κασκό από την ίδια καμπαντίνια με το γείσο σκληρό και χαμηλωμένο, σε τύπο αστυνομικού 1890.

Το ίδιο μοντέλο του κασκέτου μπορεί να είναι φτιασμένο κι' από λυγαριά, χωράτικο και σταυρωτό — ακριβώς από τη λυγαριά, που γίνονται και οι παλινδρομές του κήπου — και που θ' αφήνι το κεφάλι να αναπνέει ελεύθερα, χωρίς να επιτρέπνι στη ζέστη να περνά.

Αντίθετα, από ψάθα πιο έλαφρη, με μοναδικό γαρνιρίσμα μία χρωματιστή κορδέλλα κι' ένα άγριο λουλούδι, θα είναι το καπελλάκι τύπου «δανδής 1900», που θα ταιριάζη θανμάσια με το κάπως ανδρικό καλοκαιρινό ταγιέρκι από λινό ύφασμα.

Για το βαρύ καλοκαίρι, την εποχή δι' των διακοπών, οι ειδικοί προτείνουν ένα μπερέ με περιορισμένο μέγεθος, από χοντρά βαμβακερά κορρά ή από πικέ ή με μπλέ πουά πάνω σε άσπρο.

Το μπερέ αυτό θα φοριέται πολύ πίσω στο κεφάλι και θα άρεση στα κοριτσάκια, που δε θέλουν να άπαρηγοθούν το μοντέρνο χτένισμα με την πυκνή φουσκωτή φράντζα και τις δυο μικρές μπερές τούφες, που χαϊδεύουν τα μάγουλα.

Για να πάνε στο γάμο της αδελφής ή τ' φίλης, ή για ένα πάρτυ στον κήπο, το μπερέ γίνεται μεγαλύτερο, αλλά μένει πάντα τοποθετημένο πίσω. Το υλικό είναι πάντα συντονισμένο με το φόρεμα. Σαντονιγκ σταμπρισμένο, οργκάντζα με λουλούδια ή με γεωμετρικά σχέδια ή και παναμάς κλασσικού ανδρικού καπέλλου.

Αυτή είναι ή σύντομη περιγραφή των μοντέλων για τα εικοσάχρονα κεφάλια του 1963.

Μα ή σχεδόν άναμφισβήτητη «ρεβάνς» των μοντέλων των καπέλων, δε θα ήταν τέλεια, αν δε θα είχαν σκεφθή και τις γυναίκες, που είναι πιο κοντά στα τριάντα, παρά στα είκοσι και πιο κοντά στα σαράντα παρά στα τριάντα.

ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΤΩΝ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

Νά κι' εδώ μοντέλα πιο ενδιαφέροντα, αλλά το ίδιο λιτά, εμπνευσμένα από τους επιχειρηματίες του Σίτυ του Λονδίνου κι' από τα φίλμ του Σαρλώ.

Μα το μοναδικό κοινό σημείο, που έχουν τα μοντέρνα καπέλλα με το μοντέλο, που τα ένπνευσε, είναι μόνο το σχήμα. Το υλικό είναι πάντα άπρόδλεπτο. Οι οργκάντζες και οι μουσελίνες, συχνά σπαρμένες με χοντρά πουά, γίνονται σκληρές και διαφανείς σαν σαπουνόφουσες.

Η χοντρή σταυρωτή ψάθα έχει έντελως εξαφανισθή. Θριαμβεύουν, αντίθετα, ή ψάθα της φλωρεντίας — οι δημιουργοί λεηλάτησαν κυριολεκτικά τα ειδικά της καταστήματα — και πολλές εξωτικές ψάθες γαπωνέλικες και κινέζικες, εξαιρετικά λεπτές και μαλακές. Ψάθες, που είναι δυνατόν να διπλωθούν, να πλισσαρισθούν, να όντολαριστούν, με μία άπιστευτη εύκολια.

Ο Γκρίφ π. χ. δημιούργησε μ' αυτό το υλικό ακόμη και μεγάλα μαντήλια, που δένουν πίσω με δέσιμο χωριάτικο.

Ο Ζάκ Χαίμ, για να μειώσει ακόμη περισσότερο το έλαφρότατο βάρος αυτού του υλικού, το τριπάζει και το κάνει να μοιάζει ακριβώς σαν τουλί ή σ' δαντέλλα, για να διακοσμήση μ' αυτό, με έξυπνα παιχνιδίσματα και με χρωματιστές αντιθέσεις, ένα σκοτεινό παναμά.

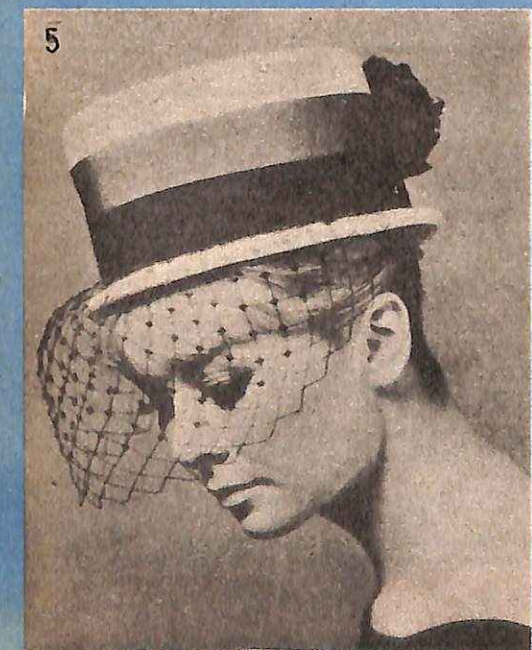
Ο Μπαρτέ πετυχαίνει, με διασταυρώσεις από ψάθες διαφόρων χρωμάτων, έξυπνα αποτελέσματα «οφθαλμαπάτης» ή συνδυάζει την ψάθα με το βελούδο ή με δέρμα, άπόχρωσι με άπόχρωσι, δημιουργώντας εύχαριστες φωτοσκιάσεις.

Τα χρώματα είναι πρασινωπά, ιδιαίτερα στη μουσελίνα. Γίνονται βαθιά και έντονα στο βελούδο. Η ψάθα είναι συχνότερα άσπρη, φιλντισένια ή μαύρη.

Το πιο πρωτότυπο και «άνεδωτο» χρώμα είναι το γαλάζιο πορσελάνης, έλαφρά λεκιασμένο από πράσινο, το έχουν δε βαφτίσει «γαλάζιο της Κίνας».

Το μοντέλο για όλες τις ηλικίες είναι ή «μπομπέτ». Πάνω σ' αυτό συμφωνούν όλοι οι Ποριστινοί δημιουργοί. Η «μπομπέτ» φοριέται με διαφόρους τράτους. Ίσια στο κεφάλι, όπως διατάσσουν ο Μπαρτέ, ο Κλώντ Σαιν-Συρ, ή Σερίλ Μπιγλάρ κι' ο Καρντέν. Γυρνά πάνω στο μέτωπο, όπως υποστηρίζουν ο Ζάκ Χαίμ και ή Ρόζ Βαλουά, ενώ ο Ζάκ Γκέφ την προτιμά φορεμένη προς τα πίσω, έτσι που να αφήνι έντελως ελεύθερο το μέτωπο.

5) Άσπρο «ψαδάκι» με διχρωμή μεταξωτή κορδέλλα, τριαντάφυλλο και βελάνι (Μπαρτέ). 6) «Μπομπέτ» από γονιό άσπρο πιε με σχέδια «σημαφωλιά» (Μπαρτέ). 7) Καπέλλο από πράσινη ψάθα με κέντημα από άσπρο μετάξι (Χαίμ).

2) Παναμάς χρώματος σκιοινιού με γαρνιρίσματα από μαύρη ψάθα (Χαίμ). 3) Κλοσι από παναμά γαρνιρισμένο με μία κορδέλλα μπλέ και πράσινη (Μπιγιάρ).

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Άς ρίξουμε όμως μία ματιά και στα σχήματα. Μερικές φορές ή «καλόν» (το κύριο μέρος του καπέλλου, που «μπαινέ» στο κεφάλι) σκλώνεται αξιοσημείωτα, παίρνοντας τη γραμμή «κυνήγι άλπευτς», ή «κόβεται» στο επάνω μέρος και τότε να το κλασσικό «ψαδάκι» του Μαρτί Σεβαλιέ. Τα ψαδάκια του Γκέφ έχουν μία «καλόν» τόσο ψηλή, που μοιάζουν σ' μικροί κύλινδροι. Άλλες φορές ή μπομπέτ χάνει το γείσο της, όπως στα καπέλλα του Ζάν Μπαρτέ, που άγαπά τα γοητευτικά παιχνιδία (μία μπομπέτ από μπλέ ψάθα, με κινητό γείσο που, όταν άφαιρηται και το καπέλλάκι γυρίζεται από το μέσα μέρος, παρουσιάζεται ένα μπερεδάκι από λευκή μουσελίνα με στράς).

Ο Χαίμ κι' ο Καρντέ εξαφανίζουν έντελως το γείσο της μπομπέτ και το αντικαθιστούν με ένα στεφανάκι από λουλούδια ή μ' έναν καταρράκτη από τριαντάφυλλα. Η Ρόζ Βαλουά άσκειται να τελειώνη την «καλόν» με μία κορδέλλα, τύπου 1925.

Το άπόγευμα, τα καπέλλα γίνονται άποφασιστικά μεγάλα. «Καπελίν» με μεγάλο ίσιο γείσο, αλσές με γείσο ελεύθερο και μερικά μπερέ μ' ένα υλικό πάντοτε διαφανές. Υπάρχουν ακόμη κι' οι έκκεντρικές νότες, όπως ένας παναμάς με βελάνι, που δημιουργεί τη «γυ-

ναίκα του μυστηρίου». Ένα «κλόν» με μία εσάρπα από σιφόν, που δένεται κάτω από το σαγόνι σε στυλ ηρωίδας ρομάντσου του 1800, ή μία «καπελίν» με πελώριο άκανόνιστο γείσο, που άπομιμείται τις γωνίες ενός χαρταετού ή τα φτερά μιάς νυχτερίδας.

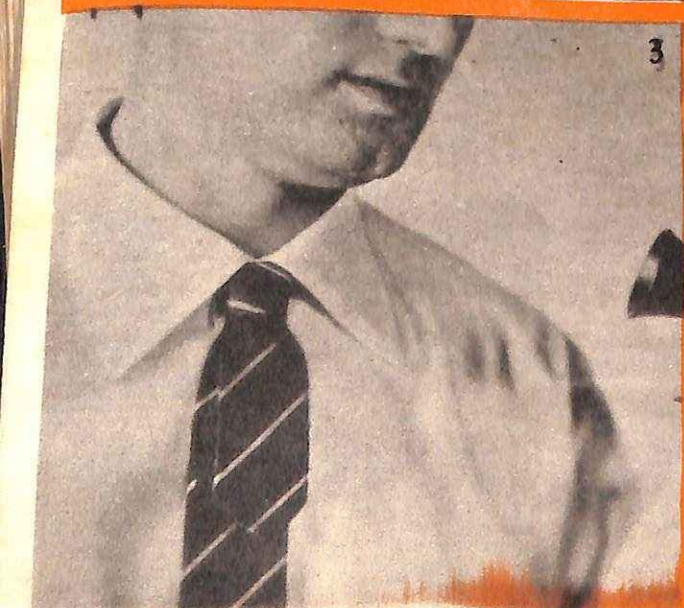
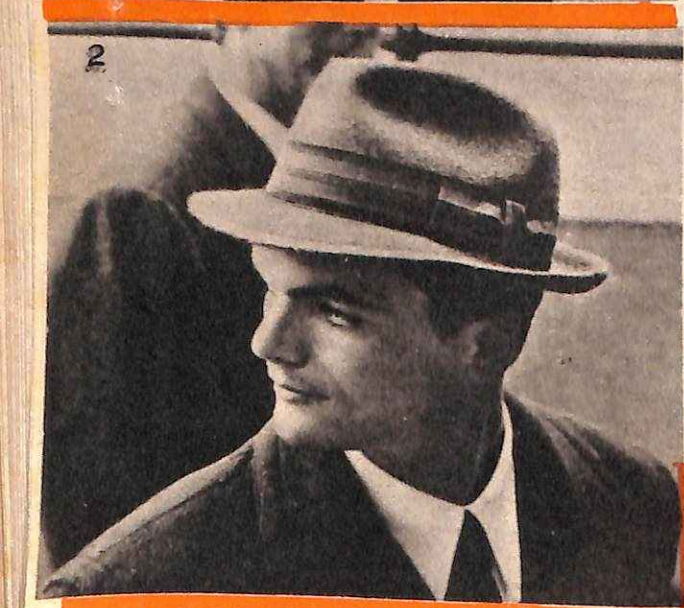
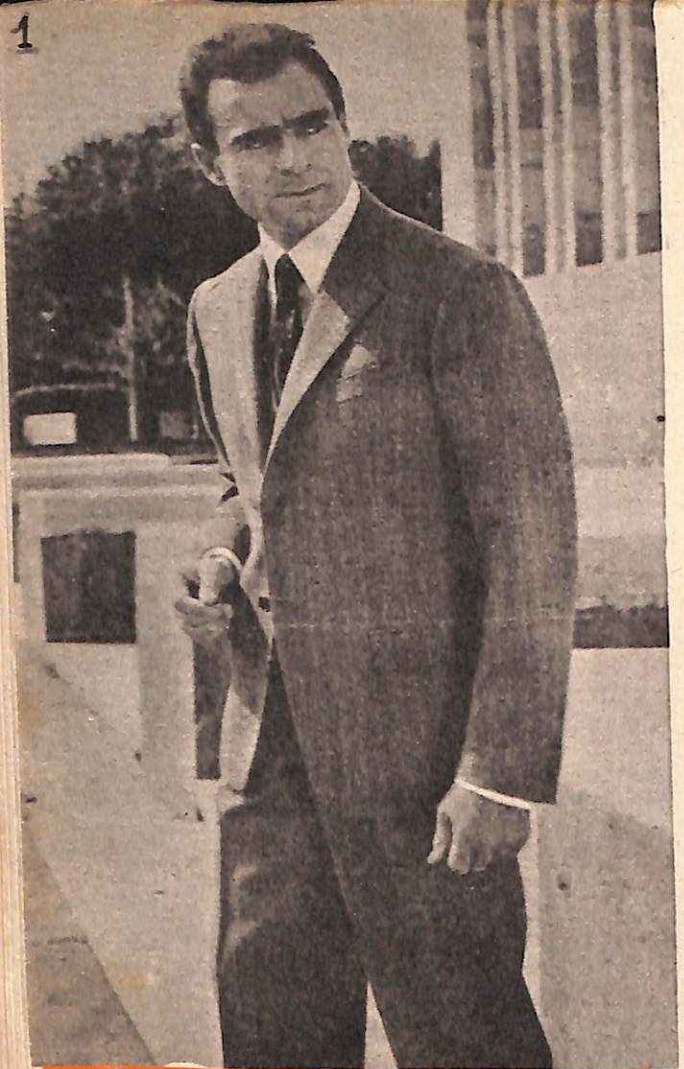
Πώς είναι δυνατόν, λοιπόν, να φοβηθήτε, οτι θα μοιάζετε όλες σ' ά βγαλμένες από το ίδιο «καλούπι»;

ΤΑ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ

Και τώρα θα θέλατε να πούμε λίγα λόγια για τα γαρνιρίσματα; Πολύ θεαματικές είναι οι μεγάλες κορφίτσες από χρωματιστές πέτρες, κορφοτσωμένες πάνω στα ναυτικά μπερέ του Μπαρτέ, στο σημείο των κλασσικών «πομπών». Μία κορδέλλα υπογραμμίζει συχνά τη βάση των «καλόν», αλλά πολλές φορές έρχεται να την αντικαταστήση μία γιρλάντα από λουλούδια. Άλλοτε πάλι, τα λουλούδια σκεπάζουν ολόκληρη τη μπομπέτ.

Αν το λουλούδι — γαρνιρίσμα είναι μόνο ένα τριαντάφυλλο ή καμείλια, το συναντάμε στα πιο άπρόδλεπτα σημεία: στην κορυφή ενός τουρμπάν από μουσελίνα, στην άκρη μιάς μακριάς ούρας από κορδέλλα ή, ακόμη, με το σκληρό του μίσχο κορφοτσωμένο στο γείσο και προεξέχοντας προς τα έξω σ' ά βέλο πορείας ενός αυτοκινήτου.

Η ανδρική μόδα

ΑΣ μη σάς κάνη εντύπωση, ότι υπάρχουν, ε-
μοια με τα γυναικεία, και «φεστιβάλ», δ-
που συζητιούνται τα προβλήματα της ανδρι-
κής μόδας. Γίνονται κάθε χρόνο τέτοια «φεστι-
βάλ», για να λανσάρουν επίσης οι μεγάλοι οί-
κοι ανδρικής μόδας μερικές αλλαγές στο κα-
θιερωμένο, φαίνεται, ανδρικό ντύσιμο.

Τελευταία, οι Ιταλικοί οίκοι μόδας λάνσα-
ραν ένα νέο χρώμα: το «ρουμπίλιο». Έχει πολύ
σκούρα απόχρωση και μπορεί να χρησιμοποιη-
θί σε διαφόρους τύπους υφασμάτων, για να
αντικαταστήσει τους κλασικούς χρωματισμούς
στα ανδρικά κοστούμια, παλτά και εσώρουχα.

Το «ρουμπίλιο» αποτελεί μια πρακτική λύ-
ση στην προσπάθεια των ειδίκων ν' αλλάξουν
ή να πλουτίσουν τη γκάμα των χρωμάτων για
τα ανδρικά είδη μόδας, με νέους τόνους. Φο-
ριέται δε τόσο το πρωί, όσο και το απόγευμα.

Η γ ρ α μ μ ή: Γενικά η γραμμή του 1963
δεν διαφέρει σημαντικά από εκείνη της περυσί-
νης ανοιξιάτικης και θερινής σεζόν. Σας
δίνουμε ωστόσο μερικές χρήσιμες πληροφορίες.
Τα κοστούμια έχουν συνήθως μακρύ γιακά.
Οι ώμοι είναι ελαφρώς μακρυσμένοι (φοδρα-
ρισμένοι με λίγη μόνο βάτα) και η μέση, που
βρίσκεται στα καινούργια κοστούμια αρκετά
ψηλά, είναι φαρμαρισμένη.

Τ α π α ν τ α λ ό ν ι α: Φοριούνται χωρίς ρε-
νέ, με λίγες εξαιρέσεις σε ώριμους σπόρ
σύνολα.

Τ ο γ ι λ έ κ ο: Ράβεται (σύμφωνα με τη
μορφή, που είχε κατά το τέλος του περασμένου
αιώνα) συνήθως μ' ένα πέττο, έχει κουμπιά και
είναι απαραίτητο για το κομψό απογευματινό
κοστούμι.

Τ ο σ α κ κ ά κ ι: Είναι λίγο πιο μακρύ από
το γνωστό ως τώρα, και δείχνει ιδιαίτερη προ-
τίμησι για τις σχιστές ραφές (είτε της πίσω
ραφής στη μέση της πλάτης, είτε των δυο
πλαινών ραφών).

Σ την προσπάθειά τους ν' αποκλείσουν όχι
μόνο την Αγγλία από την Ευρωπαϊκή Κοινή
Αγορά, μα και τη μόδα της από τα «απαι-
κά» καταστήματα της γηραιάς ήπειρου (άκομη
και οι καθιερωμένες αγγλικές ονομασίες, όπως
το «σμιθίν» τους είναι δυσάρεστες) οι Γάλλοι
δεν διατάζουν να εφορμάσουν τις πιο τολμηρές
καινοτομίες, που όμως η επικράτησι τους στην
ευρωπαϊκή μόδα είναι αρκετά αμφίβολη.

Έτσι, σ' ένα πρόσφατο συνέδριο ανδρικής
μόδας στο Παρίσι, οι Γάλλοι ράφτες λάνσα-
ραν ένα νέο στυλ σακκακιού χωρίς γιακά, αρκετά
μακρύ, κουμπωτό ως το λαιμό, κάτι σ' εφ'ωχό
συγγενή του σακκακιού της στρατιωτικής
στολής!

Τ α έ λ α φ ρ ά πα λ τ ά και ο ι γ κ α-
μ πα ρ ν τ ί ν ε ς: Διατηρούν το παλιό τους
μάκρος γύρω στα γόνατα. Μόνο εκείνα για το
αυτοκίνητο είναι πιο κοντά και τελειώνουν αρ-
κετά πάνω από το γόνατο.

Υ φ ά σ μ α τ α και χ ρ ώ μ α τ α: Η βα-
σιλεία του γκρι φαίνεται να έχει κλονιστή. Το
αντικατέστησαν εφέτος δυο άλλα χρώματα: το

μαρόν και το μπλε-θαλασσί. Τα υφάσματα έ-
χουν ένα κοινό γνώρισμα, ασχετώς αν είναι λε-
πτά μώλλινα, τεργκάλ ή μεταξωτά: είναι μα-
λακά και πολύ ελαφρά.

Τ ο κ α π έ λ λ ο: Όπως οι ράφτες στη
Γαλλία και στην Ιταλία προσπαθούν να επι-
βάλουν στη γυναίκα το καπέλλο για το πρωί
και το απόγευμα, έτσι στις δυο αυτές χώρες
οι υπεύθυνοι για την ανδρική μόδα κάνουν κα-
θε προσπάθεια για να ξαναπάρη το ανδρικό
καπέλλο την παλιά του θέση.

Τ ο γ ν ω σ τ ό έ ρ γ ο σ τ ά σ ι ο Μ πο ρ ο α λ ί ν ο λ ά ν-
σαρε τη νέα γραμμή «Μπορούμελ» σε δυο δια-
φορετικούς τύπους: έναν για τους νεαρούς
σε στυλ σπόρ και το δεύτερο για τους ώρι-
μους άνδρες. Το μπόρ είναι και στις δυο πε-
ριπτώσεις ίσιο και πίσω μόνο λίγο στρουγγυ-
λεμένο και το καπέλλο αρκετά ψηλό.

Τ α ν ε α ν ι κ ά μ ο ν τ έ λ α είναι σε ζωηρά χρώ-
ματα με φαρδιά κορδέλλα, σε αντίθετους
χρωματισμούς, από μώλλινο και μεταξωτό.

Τ α π ι ο σ ο β α ρ ά μ ο ν τ έ λ α φ τ ι ά ν ο ν τ α ι σε πιο
σκούρα χρώματα κι' έχουν στενότερη κορδέλλα,
συνήθως στον ίδιο τόνο με το καπέλλο.

Τ α π ο υ κ ά μ ι σ α: Στην Ιταλία λαν-
σάρουν ενδιαφέρουσες δημιουργίες. Ο γνω-
στός οίκος ανδρικής μόδας Παβόλντι παρου-
σίασε εφέτος, εκτός από τα κλασικά μοντέ-
λα, μια σειρά από πολύ κομψά και νεανικά
σπόρ πουκάμισα για κάθε ηλικία: Πάνω σε
σκούρο φόντο διακρίνονται λεπτές κόκκινες
ρίγες, ζωηρές αλλά διακριτικές συγχρόνως.

Τ α μ ο ν τ έ λ α α υ τ ά έχουν δυο τσέπες με ρεβέρ
που κουμπώνουν, και απλές μανσέτες.

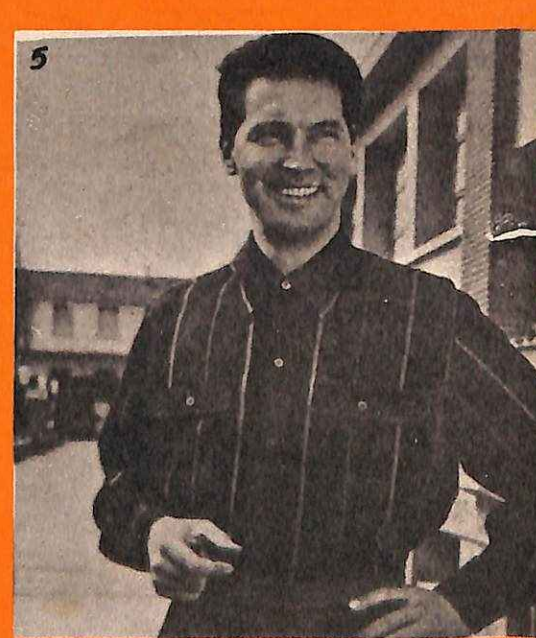
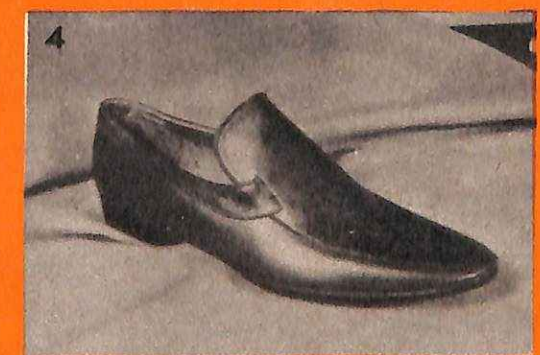
Τ α π α ο ύ τ σ ι α: Οι νέες κολλεξιόν
προσπαθούν να σεβαστούν όλο και περισσότερο
τους νόμους της ευγενούς των ποδιών με τα
καινούργια μοντέλα σε στυλ επανωφλές του
περίφημου οίκου υποδημάτων Ροστέτι.

Αυτός παρουσιάζει, λοιπόν, προσφάτως
μια κρεασιόν εξαιρετικά κομψή αλλά και ανα-
παυτική.

Ο ι γ ρ α β ά τ ε ς: Ένας νέος τύπος,
ή «στυλμίν», φοριέται με ανάποδο τρόπο από
το γνωστό. Αντί δηλαδή να είναι το κάτω
μέρος κοντό και το πάνω μακρύ, συμβαίνει
το αντίθετο! Έτσι κρέμεται κάτω από το
φαρδύ κόμπο ή χοντρή άκρη της γραβάτας
που αφήνει ελεύθερα την υπόλοιπη κάτω με-
ριά της να φτάνει ως τη μέση. Άλλα αμφιβάλ-
λουν και οι ίδιοι οι δημιουργοί του νεωτερι-
σμού αυτού αν η επιποίησι τους θα επικρα-
τήσει πέραν των κύκλων μερικών νεαρών «δαν-
δηδών», που επιθυμούν να ξεχωρίσουν με κάθε
τρόπο και μέσον από τους άλλους.

Τ ο σ μ ό κ ι ν: Τέλος, δεν πρέπει να
ξεχάσουμε το επίσημο βραδυνό ντύσιμο. Τα
νέα σμόκιν δεν έχουν πολύ φάρδος, είναι λίγο
εφορμαστά στη μέση και κουμπώνουν ψηλά.
Φοριούνται όχι μόνο στα γνωστά χρώματα
(μαύρο, μπλε και άσπρο), αλλά και σ' ένα
καινούργιο τόνο κίτρινου-μελιού, που οι Γάλ-
λοι και Ιταλοί ράφτες ονόμασαν... «Ούσκυ»!

- 1) Μονόπτετα κοστούμια για την πόλη με δυο κουμπιά με λεπτές ρίγες.
- 2) Τα νέα καπέλλα για τους νέους και τους ώριμους.
- 3) Ένας εξωφορετισμός της ανδρικής μόδας: η «ανάποδη» γραβάτα.
- 4) Κομψό αναπαυτικό παπούτσι «παντοφλέ».
- 5) Τα νέα πουκάμισα σπόρ, με λεπτές ρίγες.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Το μέλλον σας

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ περίοδο 11 - 17 'Απριλίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	★ Αφήστε τα προαισθήματα να σας οδηγούν. Μη αναλαμβάνετε μια υπό- θεσι αν αισθάνεστε έωτο και τον παρα- μικρότερο διαταγμό. ★ Ένασθηκείστε δυνάμεις, για να τις χρησιμοποιήσετε μόλις περάσουν οι παροδικές δυσχέρειες.	★ Οι αισθηματικές σχέσεις περνούν από μια σημαντική καμπή. ★ Αγαπη- μένο πρόσωπο δείχνει μια τάση για α- νεξαρτησία, που δε σημαίνει πάντως ο- τι έπαψε να σας αγαπά. ★ Συμπερι- φερθείτε με διπλωματία.	★ Το φαγητό απαιτεί μεγάλη προσο- χή, για ν' αποφύγετε στομαχικές δια- ταραχές. ★ Επειδή υπάρχει κίνδυνος τρα- τικής δηλητηρίασης, αποφύγετε κάθε τι, που είναι υποκίτη καθαριότητας ή προελεύσεως. ★ Χρώμα σας το μαύρο.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	★ Η εργασία σας επιφυλάσσει ευ- χάριστες εκπλήξεις και μεγάλα επι- τυχήματα. ★ Είστε πρόθυμοι να θυσιά- σετε τα συμφέροντά σας, για να ευχα- ριστήσετε τους άλλους κι' όμως κανείς δε θα το εκτιμήσει αυτό.	★ Θα κάνετε μια συνάντησι, που θα επιφέρει μεγάλη ανατατάσι στα αισθη- ματά σας. ★ Τα άστρα εύνοουν τις α- ποφάσεις, που θα πάρετε και βοηθούν να βελτιώσετε τις σχέσεις με το άλλο φύλο. ★ Ευχάριστη συνάντησι.	★ Μη παραμελήτε την υγεία σας. Κα- τά τις ημέρες αυτές καμιά φροντίδα ή προφύλαξι δε θα είναι περιττή. ★ Κόπωση, που όφειλεται μάλλον στην ανεπάρκεια των ώρων ύπνου, οι όποιες πρέπει άπωσθήποτε ν' α'ξηθούν.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Δε θα παρατηρηθί καμιά αξιόλο- γη αλλαγή. Προσέξτε πάντως τα νέα πρόσωπα, που θα σας πλησιάσουν. Θα προσπαθήσουν να σας άποσπάσουν μι- στικά και κατόπιν θα σας συκοφαντή- σουν. ★ Εξαιρετικά άποδοτικό ταξίδι.	★ Ετερόφιλο πρόσωπο σας άνωστα- τώνει και σας συγκινεί με το υπερβολι- κό ενδιαφέρον, που δείχνει. Φροντίστε όμως να εξακριβώσετε τα πραγματικά του αισθήματα και να δεσφωθήτε πως δεν σκεπτεται υπερρόβουλα.	★ Αποφύγετε κατά την περίοδο αυ- τή τα ταξίδια, ιδίως αεροπορικά. Α- παιτείται επίσης μεγάλη προσοχή, αν οδηγήτε αυτοκίνητο. ★ Προσέξτε το νευρικό σύστημα, γιατί επηρεάζει ά- φανταστα την υγεία. ★ Τυχρό το 4.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Θα κάνετε ένα ευχάριστο και γε- μάτο άποδοτικό ταξίδι, που θα σας εξα- σφαλίσει ενδιαφέρουσες προσφορές και άνεπιπτες προτάσεις. ★ Μη δυσχερε- σείτε πρόσωπο, που μπορεί να επηρεάσει τους προϊσταμένους σας.	★ Ζωηρές σκηνές θα διαταράξουν κα- τά την περίοδο αυτή τις σχέσεις των συνύγων. Τελικά όμως, με λίγη καλή βέβαια, θα εξανορθούν τον κανονικό τους ρυθμό. ★ Επαγγελματικές έννοιες επηρεάζουν την αισθηματική σας ζωή.	★ Λαμψή, μύτη και σούτι είναι κα- τά την περίοδο αυτή τα πιο εύασητα σημεία του οργανισμού. ★ Μείνετε μα- κριά από ασθενείες. Υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να σας μεταδώσουν την αρρώ- στεια τους. ★ Το ρουμπίνι φέρνει τύχη.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αύγουστου	★ Θα θέσετε κατά την περίοδο αυτή τις βάσεις μιας επιχερήσεως, που θα ήνι άφορμή να βελτιώσουν τα οικονο- μικά σας, στο προσεχές μέλλον. ★ Θα σας άνοθεύουν μια δύσκολη εργασία και θ' αύξηθούν έτσι οι εσθύνες σας.	★ Μια άδεξιότης στη συμπεριφορά κινδυνεύει ν' άπομακρύνι από κοντά σας άγαπημένο πρόσωπο. Φροντίστε με κά- θε τρόπο ν' άποτρέψετε αυτόν τον κιν- δυνο, γιατί η μοναξιά θα σας φωνί ά- νυποφορη. ★ Ευχάριστη Κυριακή.	★ Διαταραχές στο κυκλοφοριακό σύ- στημα, τις όποιες θα καταπολεμήστε α- ξέροντας τις άρες ύπνου και άναπαύ- σεως. ★ Προσέξτε το φαγητό σας. Υ- πάρχει κίνδυνος ελαφράς τροφικής δη- λητηρίασης. ★ Τυχρή ή Παρασκευή.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αύγουστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θα σας παρασύρουν, χωρίς να το αντιληφθήτε, σε σπατάλες ή σε κακή διαχείρισι χρημάτων. Αυτό θα έπηρε- σει δυσμενώς τα οικονομικά. ★ Ένα τα- ξίδι, για επαγγελματικούς λόγους, θα καταλήξι σε λαμπρή επιτυχία.	★ Θα χρειασθί να πάρετε μια σοφά- ρη άπόφασι αισθηματικής φύσεως. Δια- τρέχετε όμως τον κίνδυνο να πληγώσετε άγαπημένο πρόσωπο με κάποια άστο- χη ενέργεια. ★ Αποφύγετε να μεταβά- λετε σε έχθρ άνα καλό σας φίλο.	★ Τα άστρα σας εξασφαλίζουν κατά την περίοδο αυτή μια καλή υγεία. Η άνδρασι του οργανισμού κατά των κινδύνων, που τον άπειλούν σας έπιτρέ- πει ν' άναπτύξετε άφοβα μεγάλη δρα- στηριότητα, προς όλες τις κατευθύνσεις.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Θα έχετε μια πολύ καλή ιδέα και θα την βάλετε μ' ένθουσιασμό σ' έφαρ- μογή. Θα επιτύχετε το σκοπό σας, γιατί θα βρήτε εύκολα πρόσωπα, που θα είναι σε σας βοηθήσουν. ★ Σας γίνονται ένδιαφέρουσες προτάσεις συνεργασίας.	★ Σας άρέσουν πολύ τα έρωτικά γράμματα και δε διατάζει να γράφε- τε κι' έσείς με την πρώτη ευκαιρία. Φροντίστε να είστε σύντομοι και άπο- φύγετε τις έγγραφες άσκαλύψεις, που θα σας έξωαν άνα καλό σας φίλο.	★ Προσέξτε το σκελετό σας, που πα- ρουσιάζει κατά τις ημέρες αυτές μεγά- λη εύασησι. Αποφύγετε τα ποτά και τα ηγνατά. ★ Μη μένετε στα ρεύμα- τα και προσέξτε πολύ όταν είσθε έ- δρωμένοι. ★ Συνωτώνται περιπατοι.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Αν έχετε έχθρους, προσέξτε πολύ κατά τις ημέρες αυτές τις έπαφές μαζί τους, γιατί θα υπονομεύσουν με ύπουλο τρόπο την εργασία σας ή την επαγγε- ματική σας θέσι. ★ Θα σας άναγγει- λουν κάτι, που θα σας ευχαριστήσι πολύ.	★ Ούτε μεγάλες χαρές, ούτε και στενοχώριες, πρόκειται να δοκιμάσει κατά τις ημέρες αυτές. ★ Καθωτέρη- σι έπιστολής, που περιμένετε θα προκα- λέσι άνησυχία, μάλλον άδικαιολόγητη. ★ Τη Δευτέρα 15 ευχάριστη έραυδά.	★ Η θέσι της Σελήνης βελτιώνει αλ- σθητά την υγεία σας και είναι στο χέ- ρι σας να την διατηρήσετε. Πρέπει γι' αυτό να προσέξτε ιδιαίτερα τη διατρο- φή σας, γιατί το στομάχι παρουσιάζει μεγάλη εύασησι. ★ Τυχρό το 7.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Μη αφήστε πρόσωπα του περιβάλ- λοντος να σας επηρεάσουν με την ά- πιστοδοξία τους. ★ Μη παραμελήσετε μια φίλια, γιατί θα σας προσφέρει πο- λύτιμες υπηρεσίες στο προσεχές μέλλον. ★ Ένημερώστε την άλληλογραφία σας.	★ Άγαπημένο πρόσωπο θα σας στε- νοχωρήσι και θα σας ξενίσι με τη στάσι του. Το γεγονός ότι δεν κατορ- θάνετε ν' άποκρίνετε τα συναισθήματα και τις άνησυχία, μάλλον άδικαιολόγητη. ★ Νέα γνώριμα.	★ Αποφύγετε τα κουραστικά σπόρ και ιδίως τη χρήση όπλων, γιατί θα μπορούσαν να βάλουν σε κίνδυνο τη ζωή σας, ή τη ζωή προσφίλου πρόσω- που. ★ Το κυκλοφοριακό σύστημα πα- ρουσιάζει αισθητή βελτίωσι.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Θα μετανοήσετε για τη γενναιοδω- ρία, που δείχνετε άπέναντι προσώπων, που θα σας πληρώσουν με την έχρη- στία τους. ★ Προσέξτε την Κυριακή 14, υπάρχει κίνδυνος να χάσετε χρη- μάτα. ★ Έπικίνδυνη τάσι για αλλαγή.	★ Οι σχέσεις με το άλλο φύλο, αλλά και με φίλους, πρόσωπα, άπαι- τούν μεγάλη προσοχή. Υπάρχει κίνδυ- νος προστριών και σοβαρών παρεξηγή- σεων, που θα σας θάλουν σε δύσκολη θέσι. ★ Προσέξτε την άλληλογραφία.	★ Τάσι να περιφρονήσετε τον κίνδυνο σε μια στιγμή, που η υγεία σας άπει- λείται από πολλές πωλές. ★ Προσέξτε το φαγητό σας και αποφύγετε τη νευρικότητα κατά τις άρες των γευ- μάτων. ★ Περιορίστε το κάπνισμα.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ευνόικες και δυσμενείς ημέρες έ- νολλάσσονται. Δεν άποκλείεται και μια άποτομη αλλαγή της τύχης, μέσα στην ίδια μέρα. ★ Χάρις στην τόλη σας, πολλά σχέδια βάνουν άλοταγώς προς την επιτυχία. ★ Κρατάτε τα μουσικά.	★ Διάφορα μικροεμπόδια θα διατα- ράζουν τις αισθηματικές σχέσεις. ★ Α- ύξισι του έρωτισμού δημιουργεί κινδύ- νους σοβαρών παρεξηγήσεων με το άλ- λο φύλο. ★ Τ' άστρα προκαλούν τάσι για ήλεια και άπιστία συγχρόνως.	★ Προσέξτε τα δόντια και μη παρα- μελήτε τις έπισκέψεις στον δοντογιά- τρό σας. Κάτι, που τώρα θεωρείται εύκολο, θα προκαλέσι στο μέλλον δυ- σάρεστες έπιστολές. ★ Το κυκλοφορια- κό σύστημα παρουσιάζει βελτίωσι.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Για την εργασία, η περίοδος αυτή είναι από τις πιο σημαντικές του 1963. Θα σας έπιτρέψι να έβραϊώσετε τη θέσι σας ή και να την βελτιώσετε σημαντικά, σημειώνοντας αξιόλογες επιτυχίες. ★ Θα έρεθίστε πρό διλήμματος.	★ Νέα γυναίκα θα παρασύρη τους προχωρημένης ήλικίας άντρες σε έπι- κίνδυνη έρωτική περιπέτεια. ★ Οι νέες γυναίκες, αντίθετες, θα έροβν την προ- στασία, που τους χρειάζεται. Έως ό- μως να κρύβι κάποια ύστεροβουλία.	★ Δυσμενής έπίδρασι των άστρων προκαλεί διάφορες μικροαδυσχερίες, που δεν πρέπει έν τούτους να σας κάνουν ν' άνησυχίτε. ★ Αποφύγετε τις έπισκέ- ψεις σε άρρώστους, γιατί η μεταδοτι- κή ασθένεια δε έπικίνδυνο σπινίτι.

’Ανοιξεις... ‘Η πιὸ ὀμορφη, ἐποχή...
ἀκόμη ποιὸ ὀμορφη μὲ φερμουὰρ ZAMA

Τὸ λεπτότερο καὶ στερεότερο
 Φερμουὰρ τοῦ Κόσμου.

ZAMA

ΤΟ ΦΕΡΜΟΥΑΡ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΕ ΕΚΝΕΥΡΙΖΕΙ ΠΟΤΕ!!!

- Δέν καίγεται στὸ σίδηρο.
- Δέν ἀνοίγει ποτέ ὅταν δέν δέλης.
- ἀνοίγει ὅμως πολὺ ἀπαλὰ καὶ εὐχάριστα ὅταν δέλης.